

DEVLET

ABDULLAH ÖCALAN

ABDULLAH ÖCALAN
SOSYAL BİLİMLER AKADEMİSİ YAYINLARI

Basım tarihi: Şubat 2007
Basım yeri: Matbaası

İÇİNDEKLİLER

Önsöz	7
Giriş	9

BİRİNCİ BÖLÜM

DEVLET	13
A) Doğal toplum	15
—Evrene yaklaşım paradigmamız	15
—İlk toplumsallaşma biçimi olarak doğal toplum	20
B) Hiyerarşik devletçi toplum- Köleci toplumun doğuşu	23
—Hiyerarşinin üzerinde geliştiği zemin olarak kadın ve gençli	23
—Sonuç olarak	36
C) Devletçi toplum- Köle toplumun oluşumu	38
—Devletin kurumlaşmasında Sümerlerin rolü	39
—Devlet bir zorunluluk muydu?	46
—Devletçi paradigmanın zihniyet yapısı	48
—Sonuç olarak	58
D) Feodal devletçi toplum- Olgunlaşmış kölelik toplumu	62
—Sonuç olarak	75
E) Kapitalist devlet ve toplum uygarlığının krizi	79
—Rönesans	80
—Komünalite ve iktidar mücadelesinde kazanan kapitalizm	87
—Sonuç olarak	98

F-Teorik çerçevemizin özü nasıl olmalı	103
—Sosyal bilimlerde yeniçağ	105
—Sonuç yerine	136

İKİNCİ BÖLÜM

ORTADOĞU KAOSUNDA DEVLET VE OLASI ÇÖZÜMLER

Giriş	141
A) Ortadoğu'yu doğru kavrayabilmek sorun nedir ve nasıl gelişti ..	145
—Aile	155
—Etnisite	157
—Ulus ve ulus devlet	157
—Vatan	158
—Sınıf	159
—Mülkiyet	161
—Hanedanlık ve tarikat	164
—Diktatörlük ve Şiddet	166
—Kadın	174
—Ekonomi	176
B) Çözüm gücü olarak demokratikleşmek	186
C) Türkiye Cumhuriyetinde Reform Ve Toplumsal Dönüşüm ...	203

*Gerçek yaşam sadece yürüyüş değil,
İvmeli yürüyüştür...*

ÖNSÖZ

Devlet organizasyonu kurulduğundan beri karmaşıklaşarak gelişip, kendisini toplum için vazgeçilmez kılarak günümüze kadar gelmiştir. Çokça tanımlamaları yapılmış olmasına rağmen gerçek anlamda bir tanımlamaya kavuşturulamamıştır. Sosyolojik açıdan gerçeğe yakın tanımlamalar geliştirenler bile çözüm gücü olarak devlet demekten öteye gidememişlerdir. Toplumun yaşam standartlarını yükselterek daha adil, daha eşit, daha özgür bir toplum yaratmak için hareket eden partiler ve örgütler bu lanetli büyüü anlayıp tanımlayamadıkları için çokça karşı oldukları sistemi koruyan ve onu yaşayan konuma düşmekten kendilerini kurtaramamışlardır.

Önderliğimiz sekiz yıldan beri bulunduğu İmralı'nın ağır tecritli yaşam koşullarına rağmen, devlet üzerine köklü analizler gerçekleştirmiştir. Devletin oluşumundan, gelişimine ve günümüze kadarki süreçlerinde bütün zamanların ruhunu yaşayarak; kimi zaman İbrahimleşerek, İsalâşarak, Muhammedleşerek, Markslaşarak ve kimi zaman Leninleşerek komünal demokratik toplum yaratmanın arayışçısı olmuş; ama bunun yanında bunların girdiği devlete dayalı eşitlik, adalet ve özgürlük arayışlarının yanlışlıklarına girmeyerek ve devletin özgürlüksüzlüğün, adaletsizliğin ve eşitsizliğin temel nedeni olduğunu bilimsel temellere dayandırarak ortaya koymuştur. Önderlik,

devleti bütün şifreleriyle çözmüştür. Önderliğin daha önceleri de devlet dışı bir sistem arayışı vardı ve devletin bütün kötülükleri içinde barındırdığını biliyordu; ama bunu tümünden bir sisteme kavuşturmayı savunmalarında gerçekleştirmiştir.

Bu çalışmayı önderliğimizin AİHM savunmaları, Atina Savunması ve Bir Halkı savunmak adlı eserlerinden derledik. Elbette ki devleti daha iyi anlayabilmemiz için önderliğin her üç savunmasını okumamız daha anlamlı ve daha sonuç alıcı olacaktır. Çünkü önderlik savunmalarında bütün insanlara devletin kel olduğunu, devletin şapkasını çıkartarak ortaya koymaktadır. Bunun yanında insanlık için devlet dışı bir organizasyonun oluşumunun gerekliliğini ve bu organizasyonun ne olduğu ve nasıl gerçekleşeceği konularında sosyolojik açıdan bilimsel, toplum adına hareket edenler açısından perspektif içerikli değerlendirmeler olacaktır.

Önderliğin devlet üzerine olan görüşlerini ve devlete ideolojik bakış açısını anlamamız açısından böyle bir derlemenin olumlu olacağını düşünüyoruz.

ABDULLAH ÖCALAN SOSYAL BİLİMLER AKADEMİSİ

GİRİŞ

İdeolojik dönüşümüm ve gelişmem en açık sonuçlarını şüphesiz çağdaş siyaset, devlet ve kaynaklandıkları uygarlık çözümlenmesinde gösterdi. Çocukluktan beri yükselmeyi hep devlet katında arayan bir yolculuğa çıktığımızı samimiyetle itiraf etmeliyim. Devrimle devlet yıkma faraziyelerimiz bile, yine kendi devletimizi kurmaktan öteye gidemiyordu. Tuzak buradaydı.

'Devletçi ideolojiler' benim açımdan artık çözümlendikleri kadarıyla tamamen bir kurtuluş aracı olamazlardı. Kapitalist, sosyalist, ulusal üniter ve federalist demokratik sınıf devletleri hiyerarşik toplumun din, cins, etnisite, çevre ve sınıf sorunlarını çözmek şurada kalsın, bu sorunların bizzat kaynağı durumundadırlar. Çözümü her bakımdan bu kaynağın dışında aramak ve ta neolitik toplumdan beri çakılıp kalmış halkların, bireyin ve tarih boyunca ailenin içine sıkışmış bulunduğu konumundan dağ başında ve çölde hala direnen aşiret olgusuna, din cemaatlerinden kadının bin bir kılıfa bürünmüş objektif direnme gerçekliğine, toplumun temel kurumlarını savunmaktan bireyin yitik özgürlüğünü yakalamaya kadar çok yönlü bir 'yeni yol' arayışına dayandırmak gerektiği temel bir öneme sahiptir. Çevreyi, ekolojik dengeleri altüst eden toplum ve sınıflı uygarlıktan, bilimle sıkı işbirliği temelinde ekolojik toplum arayışıyla çıkış aramak ertelenmez bir görev durumuna gelmiştir

Kendi çözümümde, Batı uygarlığı dahil, Sümerlerden beri süregelen birey-devlet ikileminin tüm sorunların kaynağını teşkil ettiği ve son on yıllardan beri gittikçe derinleşen bir krizi yaşadığı biçiminde bir anlayışa sahibim. Bu ikilem tüm ekonomik ve ideolojik toplum yapılanmasını cenderesine alan temel çelişkiyi teşkil etmektedir. Çelişki serf-derebeyi, köle-efendi, işçi-patron arasında olmaktan öteye, tüm resmi sınıflı uygarlık sistemi ve cenderesine aldığı herkes ve her kurum arasındadır. Sınıf sorunları, çevre, kadın (cinsiyet) sorunundan etnik sorunlara kadar tüm toplumsal sorunlar bu sistem çelişkisinden kaynağını alır. Fakat devlet sahibi sosyalite kendi

sistemini kurmasına karşın, devletle çelişki halindeki tüm sosyalite yapıları kendi bileşik sistemlerini kurmaktan uzaktırlar. Devlet sistemlerinin sürekli gittikçe yoğunlaşan ve bileşik özellikleri karşısında, söz konusu sorunları yaşayanlar, gerek uğradıkları zor, gerekse ideolojik saptırımlar yoluyla sistematik düşünce yapısına ve toplumsal kurumlara ulaşmaktan yoksun bırakılmışlardır. Bilinç ve iradenin parçalanmış hali sürekliliği ve bütünsel bir kurumsallığı oluşturamamakta; tarih boyunca sergilenen büyük özverilere rağmen, sistematikliği sağlayamamaktadır. Çoğunlukla devlet sosyalitesinin iç çelişkilerinin bir aleti olarak kullanılmaktan kurtulamamaktadır. Bu haliyle devlet ve dayandığı sosyalite, zayıf bacaklar üzerinde şişen bir gövde ve dev başına benzemektedir. Gerçek bir toplumsal kanserleşme yaşanmaktadır.

Devletin bu haliyle yürüyemeyeceği gerçeği, sistemin motor gücü ABD'nin yeni küresel hamlesine yol açmıştır. Sistem, karşıtlarınca çözümlenemeyince, kendi içinde çözüme gitme çabasındadır. Son Irak operasyonu bu bağlamda anlam ifade eder. Çözüm bulunacağı da kuşkuludur. Sistemin buna yetenekli olup olmadığı yoğun tartışılmaktadır. Fakat bizim tartışmamız bunu aşmak zorundadır.

Mevcut sistem dışı bir sistem tartışmasında vardığım sonuç, toplumun değişim-dönüşüm çabalarında devletçi tüm yaklaşımları aşmak biçimindedir. Devlete götüren tüm düşünce ve hareket yapıları, iddiaları ne denli eşitlikçi ve özgürlükçü olursa olsun, ters sonuç doğurmaktan kurtulamazlar. Son Sovyet deneyimi iyi bir örnektir. Devletçi sosyalizmin olamayacağı kanıtlanmıştır. Marksizm'in temel zaafı bu gerçeklikte yatmaktadır. Ezilen sınıf diktatörlüğü de dahil, her devlet doğalında eşitsizlik ve özgürlüksüzlükle sonuçlanmak durumundadır. Çünkü devletin temel mantık ve dokularında bu gerçeklik esastır. Eşitleştiren, özgürleştiren devlet olamaz. Fakat bu demek değildir ki, sınırlı eşitlik ve özgürlük amacına hiç katkıda bulunamazlar. Mevzii ve dönemselsel bu tür özellikleri kazanabilirler. Ama bu özellikler asli olmayıp geçici karakterdedirler. Dolayısıyla devlet dışı sosyalitenin, kendine uygun zihniyet ve siyasal yapılanmaları oluşturma görevi vardır. Tarih boyunca birçok mezhepsel ve etnik adımlar atıldıysa da, bir sisteme ulaşamadığı açıktır. Köleci, feodal ve kapitalist çağdaki tüm ezilenlerin hareketleri muazzam deneyimler yaşamalarına rağmen, sistematik, sürekli

gittikçe yoğunlaşıp kurumsallaşan geleneklere ulaşamadılar. Varolanlar parçasal ve adeta müzelik konumdadır. Buna rağmen tüm insanlığın devlet sosyalitesince yutulduğunu, hiçbir gelenekten eser kalmadığını iddia etmek sübjektivizm olur. Bu, aşırı abartma ve küçülmek anlamına düşmek olur. Gerçeklik biraz daha farklıdır.

Ezilenlerin tümünün, bir dağ ve orman kovuğundan çöl kabilesine, köleden işçiye, cinsiyet ezileninden çevreciye, çocuk, genç ve yaşlı katmanlaşmasına kadar bileşik bir sistem arayışına hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar ihtiyaç vardır. Devlet sosyalitesinin zihniyet ve siyaset-askerlik yöntemlerine düşmeyen, o sınırlara koşmayan, kendi doğalarına uygun hem zihniyet hem de politik yapılanmalarını oluşturmaları gerekir. Bu temelde tarih ve gelenek, araştırma ve bilinçlendirme, mantık kazanma çabalarıyla en geniş Demokratik Ekolojik Toplum Koordinasyonlarını teşkil etmeleri gerekir. Klasik sol ve liberal kalıplarla hiç vakit harcamamak, verimlilik ve boş çarpıtmalara uğramamak açısından önemlidir. Küresel sistem bunalımına karşı küresel bir demokratik ekolojik hareket insanlık için gittikçe aciliyet kazanmaktadır. Mücadele biçimleri olarak klasik sol dönemde olduğu gibi devletle çarpışmamak kadar, devlete koşmamak da ilkesel bir değere sahiptir. Ne devletle çarpışarak, hatta onu yıkarak, ne de devletle sorunlar çözümlenir. Tersine, **'ne kadar devlet, o kadar sorun', yine 'ne kadar az devlet, o kadar çok çözüm'** formülü daha gerçekçidir. Devletten uzak durmak, gerekiyorsa demokratik-ekolojik toplum çabalarında sınırlı bir uzlaşmadan öteye gitmemek büyük önem taşır.

Son 150 yıllık sosyalizm çabalarının iflas etmesinde, devlet yaklaşımları belirleyici rol oynar. Milyonlarca kahramanın ölümü, emek çabaları bu ideolojik ve siyasi körlükten ötürü sonunda emperyalizme hizmet etmekten kurtulamamıştır. Birçok ezilen ulus ve sınıf hareketi bu tür yaklaşımların kurbanı olmuştur. 300 yıllık Roma İmparatorluğuna direnen yoksulların hareketi, Hıristiyanlık devlete yöneldiğinde yozlaşıp engizisyona kadar gitmekten kurtulamamıştır. Zerdüş'ten Mani'ye, Nuh'tan İbrahim ve Muhammet'e kadar çözüm araçları, Sümer rahip devletine doğru koştukça, kurtarmak iddiasında oldukları insanlığı aslanlara yedirmekten öteye gidememişlerdir. Bu yaklaşım, Leninist tarzı bir emperyalist devlet yıkıcılığı ve proleter

diktatörlük kuruculuğuna götürmüştür. Leninizm'in düştüğü durum da aynıdır. Maoizm ve benzerleri de aynı geleneği paylaşırlar.

Yeni demokratik-ekolojik arayış, rijit, kesin sınıf, ulus ve devlet kategorilerinden hareket etmez. Umudunu salt geleceğe taşımaz. Kuru bir geçmiş inancına da dayanamaz. 'Tarih ve gelenek neyse, günümüz ve gelecek odur' büyük ilkesine göre düşünme ve davranmayı bilmek gerekir. **TARİH VE GELENEĞİ NE KADAR DOĞRU BİLİYORSAN, GÜNÜMÜZ VE GELECEĞİ, BU TARİHİ İÇSELLEŞTİRDİĞİN DE ÜSTÜNE EKLEYECEĞİN KADAR DEĞİŞTİREBİLİR, DÖNÜŞTÜREBİLİRSİN.** Değişim ve devrimin altın kuralı, bu büyük harfli formülün uygulanmasından geçer.

Eğer bir suçum varsa, bu iktidar ve savaş kültüründen benim de biraz mikrobunu kapmamdır. Özgürlük için devlet iktidarı ve bunun için de savaş adeta müminler için bir Kuran emri gibi anlaşılınca bu oyuna dahil olacaktım. Hemen hemen tüm ezilenler adına yola çıkanların kurtulamadıkları bir hastalıktır bu. Bu temelde sadece hakim sisteme karşı değil, adına her şeyimi ortaya koyduğum Özgürlük Mücadelesi'ne karşı da suçluyum. Bunun özeleştirisini sadece teoride değil, yalnızlığımın soylu pratiğinde de sonuna kadar götüreceğim. Fakat ya bir toplumu, halkı kendisi olmaktan zorla ve hileyle çıkarma suçunu sistem nasıl ödeyecek?

Topluma bu denli hükmeden bir sistemin doğaya karşı getirdiği yıkım asla göz ardı edilemez.

Ekolojik ve feminist bir yaklaşım, kaybedilen doğal toplumsal yaşamla bizi tanıştıracak güce sahiptir. Halkların politik seçeneği olan demokrasiyi doğru tanımlayıp çözüm gücünü ortaya koymak en yakıcı konuların başında gelmektedir. Küreselleşmenin yeni dalgası tam bir fetişizm haline getirdiği metaların serbest piyasasını tek seçenek olarak allayıp pullayarak sunarken, aslında en eski hırsız, gaspçıyı sunduğunu bilerek, ekolojik ve demokratik seçeneğimizi daha da açılmayıp yeni yaşam bayrağımız olarak dalgalandıracağız. Böylece tarihte özgürlük ve eşitlik ideallerini daha güncel ve yaşanır kılarken, bu uğurda atılmış tek bir adımın boşa gitmediğini kanıtlamış olacağız. Nasıl ki doğada varolan bir şey hiç yok olmazsa, toplum için varolmuş bir değer de yok olup gitmez.

BİRİNCİ BÖLÜM

DEVLET

Devlet tanımlanırken çoklukla yapılan krallık, cumhuriyet, demokrasi, monarşi, oligarşi, diktatörlük, despotluk, köleci, feodal, kapitalist, ulusal, üniter, federal vb. adlandırmalar özünün kavranmasını daha da güçleştirmektedir. Lenin, “Genel bunalım dönemlerinde temel mesele devlet ve devrimdir” derken haklıydı. Kendisinden doğru bir devlet ve toplum tanımlaması bekleniyordu. 20. yüzyılda tüm ezilen ve sömürülen kesimler bir peygamber çıkışı gibi inanmışlardı. Düşünce ve eylemlerinde dürüsttü. Yetenekliydi. Doğru tanımlamaya da oldukça yaklaşmıştı. Fakat sihirli bir varlık gibi kendisini tanımlanmaz kılmayı Lenin’de sürdürerek boşa çıkarmayı bilen yine devlet olmuştur. Tüm peygamber, bilge, filozof ve günümüzün bilim adamları için devlet sanki ‘kuantum ikilemi’ gibi bir durum sergilemiştir. “Olgunun yerini bilersen zamanını, zamanını bilersen yerini bilemezsin” ikilemi bu. Bazı filozoflar buna ‘belirsizlik ilkesi’ diyorlar. En gelişmiş duyarlık olarak ‘bilme’ için bir ilke olabilir. Ben de şuna inanıyorum veya biliyorum: Bilme anıdayken oluşuyorsun. Yani bilmeyele oluşma aynı anda olduğu için, yarım bilmekten kurtulma çaresini çok uğraşmama rağmen bulamadım.

Ama bu, evrenin makro ve mikro sınırlarında cereyan eden bir ikilemdir. Evrenin en harika oluşumlarında kendini hissettirir.

Devletin bu yönlü bir olgu olduğuna inanmıyorum. Engels'in dahiyane sezdiği gibi, 'devlet' günü geldiğinde çıkırık malzemesi gibi tarihin çöp sepetine atılacak eski müzelik malzemelerden başka bir şey olamaz. Tüm talihsizlik gerçek sahibinin kim olduğu, nerede ve nasıl oluşturulduğu özü gereği tam olarak bilinmediği için ve sahip olduğunda ise bambaşka bir gerçekliğe büründüğünden ötürü anlaşılması zor oluyor. Böylece sanki bir 'kuantum ikilemiymiş' gibi bir görüntü yaratıyor.

Arkeoloji, etnoloji ve teoloji başta olmak üzere toplumsal bilimin temel kollarının özellikle geçen yüzyılda kapsamlı araştırmalarla vardığı sonuç, ilk devletli toplumun, yazılı tarihin ve uygarlığın sahibinin **Sümerler** olduğunu göstermektedir. Tarihin kendisinin uzun süre devletli toplumun alt ve üst yapısında gerçekleşen kurumlarla özdeş tutulduğu göz önüne getirildiğinde, bu gelişmeye tarihin en büyük gelişmesi demek mübalağa sayılamaz. Devletleşme, olumlu ve olumsuz yönleriyle insanlık tarihinde büyük bir sıçrama anlamına gelmektedir. Devlet, bir toplumsal araç ve en kapsayıcı kurum olarak, günümüzde de varlığını doğuşundaki ana çizgileriyle sürdürmektedir. Devletler değişen insan emeğinin ürünleri üzerine kurulan hakimiyet biçimleridir. Bu nedenle Sümerleri tanımak, kendimizi ve günümüzü tanımaktır. Sümerler keşfedilmeselerdi, bu en eski ve ana uygarlık kaynağını unutmakla aslında kendimizi de unutacak, tarihi doğru başlatmayacaktık. Bu gerekçeyle Sümerler dünümüzdür ve bize dün gibi çok yakındır. O halde Sümer nasıl gerçekleşti ve kapsamında hangi temel uygarlık kurumlarını barındırmaktadır? Şüphesiz devletleşmeden önceki toplumsal varlıkta yaşanan gelişmeler devletli toplum için önkoşuldur.

A) DOĞAL TOPLUM

—*Evrene Yaklaşım Paradigmamız*

İnsan toplumunun zaman bölünmesi esas alınan ölçülere göre çeşitli biçimlerde yapılabilir. Temel zihniyet biçimleri ölçü alınır, kabaca mitolojik, metafizik ve pozitif bilim çağı önemli bir bölünmedir. Sınıf ölçüleri temel alınır ilkel komünal, köleci, feodal, kapitalizm ve sosyalizm ve sonrası ayrımı da çokça geliştirilmiştir. Temel kültürel medeniyetler ayrımı da tarihte yoğunca işlenmiştir.

Fakat benim esas almayı daha uygun bulduğum temel dönemsel ayrımın ölçüsü, felsefi-bilimsel değeri ağır basan niteliktedir. Evrenin genel işleyiş ilkesini esas almaktadır. Hegel'in oldukça işlediği ve temel felsefesi haline getirdiği tez, antitez ve sentez üçlüsünü sistemin temeli olarak uygulanır kılmak süreçleri daha çok açıklığa kavuşturacaktır. Evrendeki tüm oluşumlar düalistik (ikili) nitelikte ve çelişkili bir yapıyla hareketi mümkün kılmaktadır. Tabii bu hareket kaba mekanik hareket değildir; özde değişimi, çeşitliliği oluşturan yaratıcı bir hareketlenme halidir. Örneğin evreni varlık-yokluk ikilemiyle başlatmak mümkündür. Varlıkla yokluğun karşı karşıya gelişi yeni bir oluşumdur; hareketin kendisidir. Varlık, yokluk olmadan açılmaz, hareketlenemez. Özde oluş, varlığın yokluğa karşı

direnmesidir. Varlık yokluğu, yokluk varlığı bitirmeye çalışırken, sonuçta üçüncü bir eğilim, bir nevi sentez olarak oluşum halindeki evren ortaya çıkmaktadır. Buna benzer bir yaklaşım parçacık-dalga ikilemidir. Tek başına parçacık ve dalga mümkün olmamakta, ancak birbirleriyle ilişki halinde hareketi, dolayısıyla oluşumu sentezleyebilmektedir.

Yine aynılıkla çeşitlilik ikilemi de benzer sonuçlar yaratmaktadır. Aynılık ancak çeşitlilikle varlığını kanıtlayabilir. Çeşitlilik olmadan aynılık bir nevi yokluk, olmamaktır. Hangi olguya yaklaşırsak aynı durumu görürüz. Daha anlaşılır bir ayırım canlılık ve cansız durum ikilemidir. Genel canlı evrenden farklı olarak, dünya gezegenimizde hareketin zengin gelişimiyle bir eşikte nitelikçe farklı bir madde ortamından kendi kendini metabolizma ile üretebilen, geliştiren canlı bir ortam doğmaktadır. Burada evrenin sınır tanımayan gelişim gerçeği halen bilimce tam çözümlenememiş olağanüstü bir sıçramayı temsil etmektedir. Canlılık olgusunun tam izahı giderek bilimin en temel konusu olacaktır. Gen haritası ve klonlama bu olgunun çözümlendiği anlamına gelmez. Yine canlılığa yol açan molekül düzenlenmesi de tek başına olguyu izah edemiyor. Şüphesiz canlılık için uygun dış ortam (atmosfer-hidrosfer) ve moleküler düzen gereklidir. Ama bu sadece canlılığın yapı taşlarıdır, maddi düzenidir. Daha önemli olan, bu maddi düzenin canlılık, anlam gibi maddi olmayan gerçeklikle bağlantısıdır. Kaba materyalizmin en önemli yanlışlığı öznelliği, yani canlılık ve anlam olgusunu maddi düzenleniş ile aynı saymasıdır. Kuantum fiziğinde bile bu aynılık yıkılmaktadır. Sezgiye benzer bir izah tarzı zorunlu görülmektedir. Canlılar içinde insandaki zekâ (beyin) durumu daha da ilginç bir hal almaktadır. İnsanın kendisi en yetkin kendini düşünen doğa olarak tanımlanabilir.

Daha da önemli olan, doğa kendini neden düşünme ihtiyacı duymaktadır? Maddenin düşünme yeteneğinin asıl kaynağı nereye kadar uzanmaktadır? Bu soruları sorarken kastımız yeni bir tanrı arama problemi yaratmak değildir. Daha çok evren, varlık, doğa denen olguların kaba gözlemlerimizle izah edilmenin çok ötesinde kavramlar olarak çözümlenmeye ihtiyaç gösterdiğidir. Çok zengin, üretken, çeşitli, gelişimde sınır tanımayan bir evren anlayışı (paradigma) ile karşı karşıyayız. İnsanlığın çeşitli dönemlerdeki evren anlayışları, örneğin mitolojik, metafizik ve pozitif bilim paradigmaları

karşımıza çok farklı kavrayış ve yaşam duruşları ortaya çıkarır. Mitolojide her şeyin bir tanrısı varken, metafizikte ilk hareket nedeni veya tanrısı görüşü ağır basar; pozitif bilimde her şey kaba materyalizmle izah edilmeye çalışılır. Sıkı bir nedensellik ve düz çizgisel gelişme felsefesi geliştirilir. Tabii daha alt hayvanlar dünyasındaki yaklaşımlar da bilinse çok ilginç olur. Sürüngenler, kuşlar ve memeliler acaba nasıl bir hisle dış ortama bakıyorlar? Halkça söylenen 'öküzün trene baktığı gibi' benzetmesi ilginçtir. Taşların, kum zerreciklerinin bakışımı nasıldır? Onların da bir duruşu vardır. Bir bütün olarak evren, doğa bir duruştur. Hem de sınırsız hareket halindeki bir duruş.

Bu kavramsal açıklamayı şunun için yapıyorum: İnsanlık durumu, varlığı da bir olgudur. Genel bir soyutlama yaparsak, başlangıçtan sona kadar bir olgu olarak varlık sürdürecektir. Karşımıza çıkan önemli soru, bu olgunun tez, antitez ve sentezini nasıl kurmalıyız sorusudur. Eğer anlam gücü en yüksek varlık olarak insanı ve toplumunu tanımlarsak, bu olgudaki temel ikilemi ve sonul sentezi tespit etmek en bilimsel bir kavramlaşmaya ulaşmak anlamına gelir. Madem insanız, insanla bu kadar ilgileniyoruz, o halde bu varlığın temel diyalektiği (diyalektik = ikilinin tartışması) nasıl seyretmekte ve hangi olası senteze doğru ilerlemekte veya dönüşmektedir? Sosyal bilimlerin başlangıç itibariyle ve öncelikli olarak bu kavramsallaştırmayı çözerek bunu yapması gerekir. Genel evrensel oluşumun en ilginç bir varlık durumu olan insan duruşu, bu temel kavramsal çözümlemeyi yapmadan doğru bir sosyal bilime varamaz. Bu durumda yapılacak olan, sayısız olgular dünyasında boğulmaktır. Sosyal bilimdeki kargaşanın en temel nedenlerinden biri de budur.

Daha mitolojik çağlardan başlayan, tek tanrılı dinlerle ve metafizik felsefe ile daha da karmaşık, karışık hale gelen, pozitif bilim ile iyice kördüğömler bağlayan sosyal olguya ilişkin kavram, varsayım ve teoriler olup biteni izah etmekte sadece yetersiz kalmayıp büyük yanlışlıklarla da dolu kılındılar. İnsanlığın kapitalizm gibi en kanlı ve sömürülü bir döneminin hakim hale gelmesinde bu sosyal olgu izahlarının belirleyici etkisi vardır. İnsanlık eğer öz varlık biçimi olan toplumsallığı doğru çözümlememezse sonu açık ki dinozorluktur. İki büyük savaştan sonra sosyal bilimcilerde her ne kadar bir yenilik arayışı varsa da, bunlar çok sınırlı bazı doğruları tespit etmekten öteye

gitmeyen cılız çabalarıdır. Marksizm gibi en iddialı ekoller bile sınırlı çözüm katkıları yanında özellikle adına hareket ettikleri ezilen ve sömürülenler dünyasını yeni bir dogma ve siyaset anlayışına bağlayıp hakim toplumsal sistemin bir yedeği kılmaktan öteye rol oynayamamıştır. Daha doğrusu idealini gerçekleştirememiştir.

Doğal topluma ilişkin açılması gereken bir sorun zihniyet ve ifade ediş tarzına ilişkin olabilir. İnsanın hangi zihniyet aşamasında şekillendiği önemini halen koruyan bir konudur. Bununla ilintili olarak öncelik zihniyete mi, yoksa yapılanma ve aletlere mi verilmelidir? Bu sorunun yanıtı önemlidir. Tarih boyunca gelişen idealist ve materyalist felsefe anlayışlarının temelinde bu ikilem yatmaktadır. Bilimin en son vardığı sınırlar olarak ‘kuantum’ ve ‘kozmos’ bize hayli ilginç yaklaşımlar sunmaktadır. Atomaltı parçacık ve dalga fiziği olarak kuantum bambaşka alanlar açmaktadır. Sezgili, özgür tercihlili düzenlerden tutalım, aynı anda farklı iki şey olmak, insan yapısından ötürü belirsizliği asla tam aşamama kuralına kadar tespitlere ulaşılmaktadır. Kaba, cansız madde anlayışı tamamen bir tarafa bırakılmaktadır. Tersine son derece canlı, özgür bir evren karşımıza çıkmaktadır. Burada asıl muamma insanda, özellikle zihniyet durumunda yaşanmaktadır. İdealizme, sübjektivizme düşmekten bahsetmiyoruz. Çokça işlenen benzer felsefe tartışmalarına girmiyoruz. Evrende bu kadar çeşitliliğe kuantum sınırlarında yol açıldığı tamamen anlaşılmaktadır.

Artık atom parçacıklarının da ötesinde, dalga-parçacık evreninde olup bitenlerin başta ‘canlılık’ özelliği olmak üzere, varlıkların her çeşidini oluşturduğunu görmekteyiz. Kuantum sezgiselliği derken bunu kast ediyoruz. Gerçekten bu kadar doğal çeşitlilik ancak büyük bir zekâ ve özgürlük tercihiyle mümkün olabilir. Kaba, cansız maddeden nasıl bu kadar bitki, çiçek, canlı ve insan zekâsı türeyebilir? Her ne kadar canlı metabolizması moleküler temelde oluşmaktadır denilse de, moleküllerin atom ve atomların parçacık, parçacıkların dalga-parçacık düzeni ve ötesinde olup bitenler izah edilmedikçe, doğal çeşitliliği yetkin izah edebilmemiz mümkün görünmemektedir. Aynı çözümleme tarzını kozmosa ilişkin de yürütebiliriz. Evrenin büyüklüğünün son sınırlarında (eğer varsa) olup bitenler de kuantum alanındaki olup bitenlere benzemektedir. Burada karşımıza canlı bir evren anlayışı çıkmaktadır. Evrenin kendisi zihni ve maddesi ile bir

canlı varlık olamaz mı? Kozmolojide gittikçe tartışılacak bir sorudur bu.

Kuantumla kozmosun orta yerinde duran insana da ‘mikro kozmos’ diyoruz. Çıkan sonuç şudur: Her iki evreni, kuantumu ve kozmosu anlamak istiyorsan insanı çöz! Gerçekten insan tüm algılamaların öznesidir. Ne kadar bilgimiz varsa insan ürünüdür. Kuantumdan kozmosa kadar tüm alanların bilgisi insanlarca geliştirilmiştir. Esas incelenmesi gereken, insanın algılama sürecidir. Bu bir anlamda evrenin şimdiye kadar ölçülebilen yaklaşık 20 milyar yıllık evrim tarihidir. İnsan gerçekten bir mikro kozmostur. Çünkü onda kuantum düzeni işlemektedir. Atomaltı parçacık ve dalgalardan en gelişmiş DNA moleküllerine kadar maddenin gelişim tarihini görmekteyiz. İlaveten bitki ve hayvanların en alt evresinden insana kadar tüm gelişim süreçlerinin tarihini de görmek mümkündür. Bilimsel olarak net görülmektedir ki, insan cenini biyolojinin tüm gelişim evrelerini tekrarlayarak büyümektedir. Daha sonrasını toplum, evrim tamamlamaktadır. Toplumsal evrimle de bilim bugünkü seviyeye ulaşabilmektedir. Dolayısıyla insanın evrenin bir özeti olduğu bilimsel bir yargıdır.

İnsan yorumumuzu daha da geliştirirsek şu varsayımları ileri sürebiliriz: İnsanın oluştuğu tüm materyallerin canlılık, sezgisellik, özgürlük özellikleri olmasaydı, tüm bu özelliklerin toplu ifadesi olarak insan canlılığı, sezgisi ve özgürlüğü de gelişmeyecekti. Olmayan bir şeyden yeni bir şey doğmaz. Bu tespit cansız madde anlayışımızı çürütmektedir. Şüphesiz insan türü bir organizasyon ve toplum olmadan, bilgili varlık gelişmez. Ama bu organizasyon ve toplumda rol oynayan materyalin bilgisel, sezgisel, anlamsal, özgürlüğe özellikleri olmadan da bilginin vücut bulamayacağı anlaşılır bir husustur. Özünde bir şey yoksa neden yaratılsın? Bu değerlendirme ne tam dış doğadan basit bir yansımanın, ne de insanın Descartesvari bir düşünceliğin sonucu bilgilendiği yorumunu gerçekçi kılıyor. Doğruya daha yakın görüş, kozmos ve kuantum evrenindeki oluşum özelliklerinin insanda da yaşandığıdır. Tabii kendi özgünlüğü temelinde bu yasalar işlemektedir. Evrenler insanda dile gelmektedir. Çıkan sonuç, evrenin yetkin kavranışı insanın yetkin kavranışından geçer. Felsefede çok ünlü ‘kendini bil’ yargısı bu gerçeği dile getirmektedir. Kendini bilme tüm bilmelerin temelidir. Kendini

bilmeden edinilecek tüm diğer bilmeler bir saplantı olmaktan öteye gidemeyecektir. Bu nedenle de insan toplumunda kendini bilmeden ortaya çıkan tüm kurum ve davranışların sapkın, çarpık bir role bürünmesi kaçınılmazdır. İnsanın kendi bilgisine dayanmayan bilginin yol açtığı tüm toplumsal sistemlerin anormal, çelişkili, kanlı, sömürülü karakteri bu saplantılı bilgiden ileri gelmektedir. O halde insan toplumunun kabul edilebilir doğal gelişme süreci insanın kendine özgü bilgisinden kaynaklanmalı derken, en temel evrensel, dolayısıyla toplumsal kuraldan bahsetmiş oluyoruz.

— *İlk Toplumsallaşma Biçimi Olarak Doğal Toplum*

Doğal toplumdan kastım, insan türünün primatlardan kopuşla birlikte içine girdiği ve hiyerarşik toplumun ortaya çıktığı sürece kadar süren uzun toplumsal zamanda yaşayan insan toplulukları düzenidir. Genellikle klan olarak kavramlaştırılan ve nicelikleri 20–30 dolayında seyreden bu topluluklar için, kullandıkları taş aletleri itibariyle paleolitik ve neolitik dönem insanlığı da denilmektedir. Doğada avcılık ve toplayıcılık temelinde hazır bulduklarıyla beslenmektedirler. Bir anlamda hazır doğa ürünleriyle geçinmektedirler. Bu diğer yakın hayvan türlerine benzeyen bir beslenmedir. Dolayısıyla bir toplumsal sorundan bahsedemeyiz. Klanımız sürekli araştırarak, bulduğunda ya toplayacak ya da avlayacaktır. Aletler ve ateş keşifleri geliştikçe ürünleri daha da artacak, arttıkça tür olarak daha hızlı gelişecek ve primatlarla aradaki mesafe açılacaktır. Evrimin doğal kuralları gelişmeyi belirlemektedir.

Bu varsayım temelinde doğal toplumdaki insan bilgisinin kendi özüne ilişkin yapısı hakkında neler söylenebilir? En azından doğal toplumdaki insan, kendisini birlikte olduğu klan üyeleriyle bir bütün olarak yaşatmak kuralına olmazsa olmaz kabilinden bağlıdır. Klanın bir üyesi diğerinden ayrıcalıklı bir yaşamı düşünemez; klan dışında yaşamı düşünemez. Avcılık yapabilir, hatta yamyamlık da yapabilir. Ama tüm bunlar klanı yaşatmak içindir. Klanda yaşam kuralı ‘ya hep ya hiç’ kuralıdır. Tüm toplumsal veriler klanların bu özelliğini vurgulamaktadır. Bir kütle ve şahsiyettir. Bireylerin ondan ayrı bir şahsiyeti ve hükmü düşünülüyor. Klanın önemi, insanın ilk ve temel

var olma tarzında yatar. İmtiyazsız, sınıfsız, hiyerarşisi olmayan, sömürü tanımayan toplum biçimidir. Milyonlarca yıl sürmüştür. Bundan şu sonuç çıkar: İnsan türünün toplum olarak gelişimi uzun süre hakimiyet ilişkilerine değil, dayanışma ilkesine dayanır. Doğayı bağrında büyüdüğü bir 'ana' olarak hafızasına yerleştirir. Kendi aralarında ve doğayla bütünlük esastır.

Klan bilincinin sembolü totemdir. Totem belki de ilk soyut kavramlaştırma düzenidir. Totem dini olarak da değerlendirilen bu düzen ilk kutsallığı, tabu sistemini de oluşturmaktadır. Klan totemin simgesel değerinde kendini kutsamaktadır. İlk ahlak kavramına da bu yoldan ulaşmaktadır. Çok iyi bilincindedir ki, klan topluluğu olmazsa yaşam sürdürülemez. O halde toplumsal varlıkları kutsaldır ve en yüce değer olarak sembolleştirip tapınılmalıdır. Din inancının gücü de bu kaynaktan gelmektedir. Din ilk toplumsal bilinç formu oluyor. Ahlakla bütünlüklüdür. Bilinçten giderek katı bir inanca dönüşüyor. Artık toplum bilinci din formunun geliştirilmesi biçiminde olacaktır. Din bu özelliğiyle toplumun ilk temel hafızası, köklü geleneği ve ahlakın kaynağıdır. Klan toplumu pratiğiyle ne kadar bilinç geliştirse, bunu hep toteme, dolayısıyla kendi yeteneğine bağlamış oluyor. Simgesel olarak totem gerçeğinde ise, insan topluluğunun giderek başarılı olması sürekli kutsamayı da beraberinde getiriyor. Kutsama kutsalın, kutsallık ise toplumun gücü oluyor.

Toplumla oluşan gücün kutsallığı kendini daha açık olarak büyücülükte gösterir. Büyücülük toplumun güçlenme denemesidir. Mevcut bilinç düzeyi ancak büyücülük biçiminde pratikleşebilir. Büyücülük bilimin de anasıdır. Sürekli doğayı gözetleyen, onda yaşam bulan doğumu tanıyan kadın bu toplum (doğal toplum) tarzının bilgesidir. Büyücülerin daha çok kadın olması bu gerçeğin ifadesidir. Doğal toplumda olup biteni yaşam pratiği gereği en iyi bilen kadındır. Bu dönemden kalma tüm yontularda kadın izi görülmektedir. Klan kadın ana etrafında oluşan bir birliktir. Doğurması, çocuk bakımı onu en iyi toplayıcı ve besleyici konumuna zorlamaktadır. Çocuk sadece anayı tanımaktadır. Erkeğin henüz mülk olarak kadın üzerinde bir etkisi yoktur. Kadının hangi erkekten gebe kaldığı bilinmediği gibi, çocukların hangi kadından olduğu bellidir. Bu doğal zorunluluk, kadına dayalı bir toplumsallığın gücünü de ortaya koymaktadır. Bu dönemde kavramlaştırılan kelimelerin ekseriyetle dişil karakterde

olması bu gerçeğin diğeri bir kanıtıdır. Erkeğin daha sonra gelişecek savaşıllığı ve hakimiyeti de bu dönemdeki güçlü hayvanları avlama özelliğinden kaynaklanır. Fiziki özellikleri erkeği uzakta avlamaya, klanı tehlikelerden korumaya daha çok zorlamaktadır. Belirleyici olmayan bu roller erkeğin neden silik kaldığını da açıklamaktadır. Klan içinde özel ilişkiler gelişmemiştir. Toplayıcılık ve avcılıkla elde edilen hepsinindir. Çocuklar tüm klanındır. Ne erkek ne de kadın daha özelleşmemiştir. Bu toplum tarzına ilkel komünal denilmesi de bu temel özelliklerinden dolayıdır.

Sonuç olarak klan formu, biçimi; toplumun doğuşu, ilk hafızası, temel bilinç ve inanç kavramlarının gelişme zemini. Ondan geriye kalan, sağlıklı bir toplumun doğal çevreye ve kadın gücüne dayalı olması gerçeğidir; insanlığın varolma tarzının kendi içinde sömürsüz ve baskısız güçlü bir dayanışmayla gerçekleştiğidir. İnsanlık bir anlamda bu temel değerlerin bileşkesidir. Milyonlarca yıl süren bu toplumsal deneyimin yitip gittiğini sanmak saçmadır. Doğada hiçbir şey yok olmadığı gibi, toplumsal varoluş tarzında bu eğilim daha çok gücünü sürdürür.

Bilimin tespit ettiği önemli bir husus, daha sonraki bir gelişmenin bir önceki gelişmeyi de içermesi gerçeğidir. Zıtların birbirini yok ederek geliştiği doğru değildir. Diyalektiğin bu kuralında olan, tez ve antitezin sentezde varlıklarını daha zengin bir oluşum içinde sürdürdüğü biçimindedir. Tüm evrim bu kuralı doğrulamaktadır.

Klan değerlerinin gelişimi yeni sentezler içinde de sürmektedir. Günümüzde eşitlik ve özgürlük kavramları halen en temel kavramlar değerinde olmalarını klan yaşam gerçeğine borçludurlar. Eşitlik ve özgürlük bilinç halinde kavramlaşmadan, doğal haliyle klanın yaşam tarzında gizlidir. Eşitlik ve özgürlük yitirildiğinde, toplumsal hafızada gizli yaşayan bu kavramlar kendilerini gittikçe artan bir tempoda dile getirip yeniden ve üst düzeyde gelişmiş bir toplumun temel ilkeleri olarak dayatacaklardır. Toplum hiyerarşik ve devlet kurumuna doğru evrim gösterdikçe, eşitlik ve özgürlük bu kurumları amansızca takip edecektir. Takip eden esasta (özde) klan toplumunun kendisidir.

B- HİYERARŞİK DEVLETÇİ TOPLUM/ KÖLE TOPLUMUNUN DOĞUŞU

—Hiyerarşinin Üzerinde Geliştiği Zemin Olarak Kadın ve Gençlik

İnsanlığın ilk topluluk durumuna hangi tanımlama çerçevesinde ‘doğal toplum’ diyebileceğimizi bundan önceki bölümde izah etmeye çalıştık. Yine evrene yaklaşım paradigmamızı ortaya koyduk. Klan tarzı toplumsal örgütlenmenin zaman ve mekânda yayılması, giderek çeşitlilik ve hacim kazanması doğası gereğidir. Kadın-ana etrafında giderek büyüyen ve kimliğini yetkinleştiren toplulukta erkek boyutunda rahatsızlıkların geliştiğini eldeki verilerden tespit etmekteyiz. Kadın-ananın etrafında biriken çocuklar ve kadının kendine yardımcı olma anlamında daha çok yüz verdiği erkekler diğer erkeklerin kıskançlığına ve öfkesine yol açmaktadır. Daha önemlisi ana-kadın evcil düzeni geliştirmektedir. Yiyecek, giyecek ve diğer araçsal donanımları bu evcil düzenden toplamaktadır. Gözlemleri ile büyücü kadın durumuna da gelerek bilgelik kazanmaktadır. Bu evcil düzene ne kadar çok çocuk ve dost (yakın) erkek bağlarsa, o kadar güçlü bir ana-kadın olmaktadır. Dizginlenemez bir kadın kültürünün gelişmesi söz konusudur. Eldeki kanıtlar, daha yaygın tanrıça dinsel düzeni, dildeki dişil öğeler, yontular ana-kadının yükselen gücünün açık göstergeleridir. Erkeklerin önemli bir kısmı doğal olarak bu düzenin uzağındadır. Ana-kadının yararlı bulmadıkları ve yaşlılar ağırlıklı olarak bu sistemin dışında kalabiliyorlar.

Başlangıçta çok zayıf olan bu çelişki giderek gelişir. Avın gelişmesi erkeğin savaş gücünü ortaya çıkarırken bilgisini de arttırır. Dışlanan yaşlılar bu temelde erkek egemen bir ideolojiye doğru gelişim gösterirler. Özellikle ‘Şamanizm’ dini bu olguyu çarpıcı olarak karşımıza çıkarmaktadır. Şamanlar daha çok erkek rahiplerin prototipini temsil etmektedir. Kadınlara karşı çok sistemli olarak karşı bir hareket, ev düzeni geliştirmek istiyorlar. Daha önce ana-kadının gelişmiş evcil düzeni karşısında basit kulübeler, yarı-vahşi gibi barınan erkek Şamanizm ile karşı bir ev düzeni oluşturabiliyor. Şamanlarla yaşlı ve tecrübeli erkeklerin ittifakı önemli bir gelişmedir. Aralarına aldıkları bazı genç erkekler üzerinde kurdukları ideolojik güç ile topluluk içindeki konumları giderek güçleniyor. Erkeğin güç kazanmasının niteliği daha çok önem kazanmaktadır. Hem avcılık hem de dışa karşı klanı savunma askeri nitelikte ve öldürmeye, yaralamaya dayalıdır. Bu, savaş kültürünün başlangıcıdır. Ölüm-kalım söz konusu olduğunda, otorite ve hiyerarşiye bağlı olmayı gerektirmektedir. En yetenekli kişi, sözü, otoritesi en yüksek kişi konumuna geliyor. Ana-kadın kültü karşısında üstünlüğünü geliştiren farklı kültürün başlangıcı söz konusudur. Sınıflı toplumdan önceki bu otorite ve hiyerarşi gelişimi tarihin en önemli dönüm noktalarından birini teşkil etmektedir. Ana-kadın kültürü ile nitelikçe farklıdır. Bu kültürde ağırlıklı olan toplayıcılık ve daha sonraki bitki üretimi, savaşı gerektirmeyen barışçıl bir faaliyettir. Erkek ağırlıklı av ise savaş kültürüne, sert otoriteye dayanan bir faaliyettir. Sonuç ataerkil otoritenin kök salmasıdır.

Ataerkil toplumun hiyerarşik ve otoriter yapısı esastır. Hiyerarşik kavramı, şamanın kutsal otoritesi ile birleşen otoritenin yönetim anlayışının ilk örneğini anlamlandırmaktadır. Giderek toplumun üstünde yükselecek bu otorite kurumu, sınıfsallaşma yönlü gelişmeler yoğunlaştıkça devlet otoritesine dönüşecektir. Hiyerarşik otorite daha çok kişiseldir, kurumlaşmamıştır. Dolayısıyla devlet kurumlaşması kadar toplumda hakimiyeti yoktur. Uyum yarı yarıya gönüllüdür. Bağlılık toplumun menfaatleri ile belirlenmektedir. Fakat başlayan süreç devleti doğurmaya açıktır. İlkel komünal toplum bu sürece uzun süre direnir. Elinde ürün biriktiren ancak bunu topluluk üyeleri ile paylaşırsa otoritesine saygı ve bağlılık gösterilir. Biriktirmeye büyük bir suç gözüyle bakılır. En iyi kişi birikimlerini dağıtan kişidir. Halen

kabile toplumlarında yaygın olan 'cömertlik' anlayışı kaynağını tarihin bu güçlü geleneğinde bulmaktadır. Bayramlar bile bir nevi fazlayı dağıtım törenleri olarak başlamıştır. Topluluk biriktirmeyi daha başlangıçta kendi üzerlerinde en önemli tehdit olarak görmekte ve ona karşı direnmeyi ahlak ve din anlayışının temeli haline getirmektedir. Tüm dinsel-ahlaksal öğretilerde bu geleneğin izlerini güçlü bir biçimde görmek zor değildir. Toplum hiyerarşiye ancak yararlılığı, cömertliliği bir şeyler kazandırdığında onay vermektedir. Bu yönlü hiyerarşi olumlu ve yararlı bir rol oynamaktadır.

Ana-kadına dayalı hiyerarşinin bu niteliği halen tüm toplumlarda büyük bir saygı ve otorite olarak kabul gören 'ana' kavramının da tarihsel temelidir. Çünkü ana en zor şartlarda hem doğuran hem besleyen başat öğedir. Bu temelde oluşan kültür ve hiyerarşi, otorite elbette büyük bağlılık görecektir. Toplumsal varlığın temelini oluşturması günümüze kadar 'ana' kavramının gücünün gerçek izahıdır. Sanıldığı gibi bu soyut bir biyolojik doğuruculuk özelliğinden ileri gelmemektedir. 'Ana, tanrıça ana' en önemli toplumsal olgu ve kavram olarak anlaşılmalıdır. Devlet olgusuna tamamen kapalı, onu doğurtmayan tüm özelliklerini bağrında taşımaktadır.

Bu tanımlama çerçevesinde doğal toplumu insan varlığının başlangıç tezi olarak değerlendirmek gerçekçidir. İnsanlık varolmayı bu teze dayanarak başlatmıştır. Ondan öncesi hayvansı yaşamdır. Sonrası ise ona karşıtlık temelinde gelişen hiyerarşik ve devletçi toplum biçimindeki gelişimdir. Zaten bu dönemin antitez karakteri doğal toplumu sürekli bastırması ve geriletmesinden kaynaklanmaktadır. Tez olarak doğal toplum, insan yerleşiminin tüm alanlarında geçerli olduğu gibi, süre olarak da başat olarak neolitik dönemin sonlarına (yaklaşık M.Ö 4.000) kadar etkin bir toplumsal sistemdir. Bastırılmış olarak da günümüze kadar tüm toplumsal gözeneklerde varlığını sürdürmektedir. Temel toplumsal kavramlarda da bu süreklilik açıktır. Aile, kabile, ana, kardeşlik, özgürlük, eşitlik, arkadaşlık, cömertlik, dayanışma, bayramlar, yiğitlik, kutsallık vb. birçok olgu ve kavramlar bu toplumsal sistemden kalmadır. Buna karşıt hiyerarşik ve devletçi toplum bu sistemi en çok geriletken, bastıran özelliğini en çok sürdüren özelliktedir. Antitez konumunu bu özelliğinden almaktadır. İki toplumsal sistemin iç içeliği de diyalektiğin temel yasalarına son derece uygundur.

Burada dikkat edilmesi gereken diğerk önemli bir husus, diyalektik kavrayışımızın tez ve antitezin birbirini yok etme biçiminde değil, ‘bastırma ve geriletme’ karakterinde gelişmesidir. Toplumsal sistemler tüm doğada olduğu gibi tez, antitez haline geldiklerinde birbirlerini birlikte taşırlar. Aralarındaki mücadele şüphesiz önemli gelişmelere yol açar. Hiçbir zaman tez eski halinde kalmaz, ama antitez de bir kadiri mutlak olarak kendi öncülünü yemez. Ondan beslenerek ancak kendini geliştirir.

Bu noktada diyalektiğı biraz daha açmakta yarar vardır. Dogmatik Marksizm döneminde tez ve antitez toplumda yok etme biçiminde yorumlandı. Bu tarz bir yorum aslında yapılan en temel teorik yanlışlıklardan biridir. Biyoloji başta olmak üzere tüm bilimlerde gözlenen özellik, olguların gelişim ve dönüşümlerinde karşılıklı besleyici yanın önem taşıdığıdır. Yok etmeye benzer durumlar istisnaidir. Hakim olan, tez ve antitez konularının birbirini beslemesidir. Bunun en sade ifadesi çocuk-anne ikilemidir. Çocuk, ana ile çelişki halinde gelişir. Ama bundan çocuk anayı yok ediyor yorumunu çıkaramayız. Olsa olsa karşılıklı beslenme ile neslin sürdürülmesi olarak değerlendirilebilir. Uç bir nokta yılan-fare ikilemidir. Burada bile olan, aşırı fare üreyişi ile yılan ender üreyişi arasında dengenin korunmasıdır. Belki de yılan olmazsa fareler dinozorlardan daha ezici tahrip rolü oynarlardı. Doğadaki varlıkların anlamsız olmadığı, hepsinin belli bir ekolojik anlamı olduğu her geçen gün daha iyi anlaşılmaktadır. Ama yine de ‘uç nokta’, ‘mutlak sınırlar’ kavramı çok sınırlı bir kesitte en azından kavram olarak geçerli olabilir. Temel doğa yasasının karşılıklı bağıllık biçiminde geliştiğı artık tüm bilimlerin fark ettiği bir özelliktir.

Toplum sistemlerini değerlendirirken yapmak istediğim bir değişiklik, zorunluluk ve rastlantıllık konusundaki yaklaşımlara ilişkindir. Kökenini tanrısal yasa anlayışında bulan ve Batı düşünce sisteminde sıkı bir nedensellik ve düz çizgide kesintisiz ilerleme anlayışı, başta açıklamaya çalıştığımız kuantum ve kozmos fiziğindeki gelişmelerle artık geçerliliğini yitirmiştir. Gelişmenin diyalektiğinde ‘kaos aralığı’ her olguda kendini göstermektedir. Niteliksel değişimler bu aralığı gerekli kılmaktadır. Bu da kesintisizliğin, düz çizgideki sürekli ilerlemenin zihinsel bir soyutlama, metafizik bir yaklaşım olduğunu ortaya koyar. Aralıktan düz çizgisel bir ilerleme her zaman

mümkün değildir. Birçok etkenin o aralıktaki ilişkileri çok sayıda ve çok yönlü gelişmelere yol açabilir.

İnsan toplumunda bu aralıklara kriz bölgesi denilmektedir. Krizden nasıl bir toplumsal gelişmenin çıkacağını ondan etkilenen güçlerin mücadele düzeyleri belirleyecektir. Çok sayıda sistem çıkabilir. Daha ileriye olduğu gibi geriye doğru da çıkabilir. Kaldı ki, ileri-geri kavramı izafidir. Sürekli ilerleme evrensel kurama da uymamaktadır. Bu ilke doğru olsaydı, metafizik bir ideacılık geçerli olurdu. Mutlak doğrulardan bahsetmek evrensel oluşum ilkesi ile bağdaşmamaktadır. Doğa mutlaklar ile gelişmez. Mutlaklık değişmezlik, aynılık demektir. Böyle şeylerin olmadığını varoluş tarzımız kanıtlamaktadır. Doğadaki yasallığın kaos aralıklarına dayalı, insana doğru gelişiminde gayet esnek bir halde olduğu fizik, kimya ve biyoloji bilimlerindeki yasa (kanun) özelliklerinden çıkarılabilmektedir. İnsan toplumunda ise yasallık son derece esnek bir karaktere sahiptir. Bunun anlamı, yasa aralıkları sık ve çok sayıda yeni yasaların gelişim kaydedebileceğidir. Bununla bağlantılı olarak özgürlük düzeyinin gelişkin olması, insan toplumundaki muazzam çeşitliliği açığa çıkarmaktadır. Esneklik özgürlüğü, özgürlük ise çeşitliliği doğurmaktadır. İnsan bu anlamda kendi yasallığını en çok ve en sık yapan doğa harikası bir varlıktır. Dolayısıyla insan toplumu da aynı zenginlikte bir sıklık ve çoklukla kendi sistem yasalarını oluşturabilmektedir.

Bu temel varsayımlarla şu hususu kanıtlamak istiyorum: Doğal toplumdaki zorunlu olarak hiyerarşik ve devletçi toplumun gelişmesi diye bir kanun yoktur. Belki bu yönlü bir eğilim olabilir. Eğilimin zorunlu, kesintisiz ve sonuna kadar olması tamamen yanlış bir varsayımdır. ... Açıklayacağım gibi, sınıflı toplumun ilerlemeler için zorunlu olduğu biçimindeki Marksist tespit (ezilen ve sömürülenler adına) yapılan en büyük yanlışlıklardan biridir. Bu, sosyalizmi peşinen sınıf hakimiyetine terk etmektedir. Bu yanlış, Marksizm'in yaklaşık 150 yıllık tarihinde bir kapitalizm yedeği haline getirilmiş olmasının en temel nedenidir. Devleti, sınıfları ve zoru toplumsal gelişmenin, ilerlemenin kaçınılmaz evreleri olarak görmek, organik, doğal toplumun günümüze kadar muazzam direnmesini küçümsemek, hatta yok saymaktır. Tarihi kendiliğinden tahakküm güçlerine hediye etmektedir. Sınıfların varlığını kader olarak görmek, belki de farkında

olmadan hakim sınıfların ideolojilerine alet olmaktır. Bu yönüyle ezilen ve sömürülenler adına en tehlikeli bir rolü oynamaktır. Tarih bu tür ideolojik ve politik akımların adeta istilası altında bırakılmıştır.

Hiyerarşi ve sınıfsallık gelişim gösterebilmiştir. Ama bu gelişim bir zorunluluk değil, hiyerarşiyi, ona dayalı devletleşmeyi büyük zorbalık ve aldatmalarla yürüten güçlerle sağlanmıştır. Bunlar karşısında esas doğal toplum güçleri bitmez tükenmez bir direnme göstermiş ve sürekli sınırlandırılmış, en dar alan ve aralıklara sıkıştırmışlardır. Bazı alan ve aralıklara hiç sokulmamışlardır. Tüm toplumu sınıf ve devlet hiyerarşilerinden ibaret görmek, hakim sistemin en temel politikası ve propagandası ile sağlanmıştır. Kader denilen oyun bu pratiğin metafizik unvanı oluyor. Bu oyuna bulaşmamış din, mezhep, felsefi ve bilimsel ekol neredeyse kalmamış gibidir. Bu da kökeni binlerce yıl önceye giden rahip ideolojisinin ve tanrı-krallar devletinin muazzam fiziki ve zihni baskı, politika ve propagandalarının sonucudur. İsteyen bu oyuna mitoloji, isteyen felsefe, o da olmazsa bilimsel ekol demiştir. Varılan nokta devletleşmiş ideolojiler ve bilimlerin dört dörtlük güncel durumudur. Marksizm'in bu yöndeki payı üzerinde ne kadar durulsa yeridir. Adım adım bu oyunları ve payları açıklamaya çalışacağım.

Hiyerarşik toplumun ilk kurbanı ana-kadının evcil düzeni oldu. Kadın belki de toplum sistemde ezilen kesimlerin başında gelmektedir. Tarih öncesinde yaygın olarak yaşanan bu sürecin sosyal bilimlerde yer bulamaması da çok köklü erkek egemen toplumun yerleşik değerlerinden ileri gelmektedir. Kadının hiyerarşik topluma adım adım çekilmesi, tüm güçlü toplumsal özelliklerini yitirmesi toplumda gerçekleşen en temel karşıdevrimdir. Günümüzde yoksul emekçi bir ailede kadının durumu incelendiğinde bile, halen bu baskı ve aldatmacanın boyutlarını dehşetle karşılamamak mümkün değildir. En basit nedenlerle namus ve aşk cinayetlerinin erkeğin tekelinde olması, olup bitenin ufak bir göstergesidir. Bu süreci biyolojik farklara bağlamak en temel bir yanlışlık olacaktır. Toplumsal ilişkilerde biyolojinin rolü veya yasaları geçerli olamaz. Olsa olsa eril ve dişil özelliklerin karşılıklı ilişkileri değerlendirilebilir ki, bu da tüm türler için geçerli bir husustur. Ana-kadın kültürü esas olarak toplumsal nedenlerle tahakküm altına alınmıştır. Uygulanan baskı ve ideoloji

tamamen bu nedenledir. Bunu cinsel güdü ile, psikolojiyle izah etmeye çalışmak vahim bir saptırmadır.

Avcılıkta güçlenen ve çevresinde bir grup örgütleyen güçlü adam, bu gücünü iyice fark ettikten ve kabul ettirdikten sonra ana-kadının evcil düzenini yavaş yavaş kontrolüne almıştır. Bu süreç ilk site devletlerin kuruluşuna kadar devam etmiştir. Bunun en şahane açıklamasını Sümer şehir devletlerinde görmekteyiz. Yazılı tabletler bu gerçekliği çok çarpıcı şiirsel bir dille anlatmaktadır. Sümer şehir devletini başlatan Uruk tanrıçası İnanna Destanı çok çarpıcıdır. Halen kadın kültü ile ataerkil kültürün dengede olduğu bir dönemi yansıtan bu destan çok çetin geçen bir sürecin anısını dile getirmektedir. Uruk tanrıçası olarak, Eridu tanrısı olan 'Enki'nin sarayına gidip, oradan daha öncesinde kendisine ait olan 104 'me'sini çeşitli yöntemlerle ele geçirmesi ve Uruk'a kaçırması bu dönemi izah etmede kilit bir role sahiptir. 'Me'lerle kast edilen, temel uygarlık buluşlarıdır. İnanna bu buluşların ana-tanrıça kadına ait olduğunu, bunda erkek tanrı 'Enki'nin rolü olmadığını ve kendisinden zorla ve kurnazlıkla çaldığını ısrarla vurgulamaktadır. İnanna'nın tüm çabası bu ana-tanrıça kültürünü tekrar ele geçirmektir.

M.Ö 3.000'lerde bu destanların söylendiği tahmin edilebilir. Halen ana-kadının gücünün dengede olduğu bir dönemdir. Bu tarihlerden sonra adım adım gerileyen bu kült ve kültür o kadar acımasızlığa tabi tutulur ki, kadın daha sonra kendisini dönemin uygarlık merkezi (bugünün Newyork'u) Nippur'da 'musakkatin' denilen genelevde bulur. Bir yanda Sümer rahibi zigguratta kendisine bir harem kurarken, halk için de genelev oluşturulur. M.Ö 2.000'lerde yazılan Enuma Eliş Destanında tanrıça Tiamat artık korkunç bir cadıdır ve paramparça edilmesi gereken kadını temsil etmektedir. Korkunç bir söylem, gerçekleştirilen mahkûmiyeti yansıtmaktadır. Daha sonrasını tek tanrılı dinler ve burjuva toplum sisteminin bir kafese tıktığı tatlı sesli ve süslü püslü kadın tamamlamaktadır. Tarihsel, toplumsal sistemlerde kadının içine sokulduğu statünün yoğun bir ideolojinin propagandasına tabi tutulması o kadar ilerlemiştir ki, artık bizzat kadın zihni bile buna kader diyebilmekte ve gereklerini yerine getirmeyi kaderin gereği saymaktadır. Tek tanrılı dinler tanrı emri saymaktadır. Yunan felsefesi kadını zayıflık etkeni

olarak göstermektedir. Kaba bir madde yığını, erkeğin sürdüğü tarlası gibi her türlü alçaltıcı yaklaşım layık görülmektedir.

Hiyerarşik sistemle başlayan kadının içine alındığı statü çözümlenmeden, ne devlet ne de dayandığı sınıflı toplum yapıları izah edilebilir. En temel yanılgılardan da bu nedenle kurtulunamaz. Kadın bir cins olarak değil, bir insan olarak doğal toplumdan koparılıp en kapsamlı köleliğe mahkûm edilmektedir. Tüm diğer kölelikler kadın köleliğine bağlı olarak gelişmektedir. Dolayısıyla kadın köleliği çözümlenmeden diğer kölelikler çözümlenemez. Kadın köleliği aşılmadan diğer kölelikler aşılamaz. Doğal toplumun bilge kadını ana-tanrıça kültürünü binlerce yıl yaşamıştır. Her zaman yüceltilen değer ana-tanrıçadır. O zaman en uzun süreli ve kapsamlı toplum kültürü nasıl bastırıldı ve günümüzün süslü püslü kafes bülbülüne dönüştürüldü? Erkekler bu bülbüle bayılabilirler, ama o bir tutsaktır. En uzun süreli ve derinlikli bu tutsaklık aşılmadan, hiçbir toplumsal sistem eşitlik ve özgürlükten bahsedemez. Kadının özgürlük ve eşitlik düzeyinin toplumun bu yönlü düzeyini belirlediği yargısı doğrudur. Daha doğru dürüst bir kadın tarihi yazılmamıştır. Kadının hiçbir sosyal bilimde yeri gerçekçi olarak konulmamıştır. Kadına en saygılıym diyen bile, bunu ancak kadın tutkularına alet olduğu oranda geçerli bir hüküm olarak belirler. Kadın, cinselliği dışında bir insan dostu olarak günümüzde bile hiçbir erkek tarafından kabul edilemez. Dostluk erkekler arasında geçerlidir. Kadından dost demek, ikinci gün cinsel skandal demektir. Bu yönlü yaklaşmayı aşan bir erkeği bulmak veya yaratmak en temel özgürlük adımlarından biri olarak değerlendirilmelidir

Hiyerarşik toplumda tecrübeli yaşlıların gençler üzerinde kurduğu baskı ve bağımlılaştırmadan da önemle bahsetmek gerekir. Jerontokrasi diye literatüre geçen bu konu bir gerçektir. Tecrübe yaşlıyı bir yandan güçlü kılarken, diğer yandan yaşlılık onu gittikçe zayıf, güçsüz kılmaktadır. Bu özellikleri yaşlıları, gençleri kendi hizmetlerine almaya zorlamaktadır. Zihinlerini doldurarak bu işlemi geliştirmektedirler. Tüm hareketlerini kendilerine bağlamaktadırlar. Ataerkillik bu olgudan da büyük güç almaktadır. Onların fiziki güçlerini kullanarak dilediklerini yaptrabilmektedirler. Gençlik üzerindeki bu bağımlılaştırma günümüze kadar derinleşerek devam etmiştir. Tecrübe ve ideolojinin üstünlüğü kolayca kırılmaz.

Gençliğin özgürlük istemi kaynağını bu tarihsel olgudan almaktadır. Yaşlı bilgilerden günümüz bilim adamı ve kurumlarına kadar gençliğe stratejik, hassas denilen bilgilerin en can alıcı kısmı verilmez. Verilenler daha çok onu uyuşturan ve bağımlılığını kalıcılaştıran bilgilerdir. Bilgiler verildiğinde uygulama araçları verilmez. Sürekli bir oyalama değişmez bir yönetim taktiğidir. Kadın üzerinde kurulan strateji ve taktiklerle ideolojik ve politik propaganda ve baskı sistemleri gençler için de geçerlidir. Gençliğin her zaman özgürlük istemesi fiziki yaş sınırından değil, bu özgül toplumsal baskı durumundan ileri gelmektedir. Ayyaş, toy delikanlı kavramları gençliği küçük düşürmek için uydurulan temel propaganda sözcükleridir. Yine hemen cinsel güdüye bağlamak, serkeşliğe çekmek, ezbere katı doğmalara bağlamak, gençlik enerjisinin sisteme yönelmesini engellemek ve düzeni sağlamlaştırmakla bağlantılıdır.

Özgürlüğe yürüyen bir gençliği tutmak zordur. Gençlik sistemlerin başına en başta bela olan kesimdir. Tarih boyunca bu çok iyi bilindiği için, eğitim adı altında gençlik kurban edilmekten tutalım, akla hayale gelmez uygulamalara tabi tutulmuştur. Hiyerarşik toplumun yükselişinde kadından sonra gençliğin bu duruma düşürülmesi belirleyici rol oynar. Gençliği kontrole alan düzenin kendini en güçlü hisseden düzen sayması boşuna değildir. Daha sonraki devletçi toplum sistemlerinin tümü gençliğe benzer bir uygulamayı dayatacaklardır. Zihni böyle yıkanan gençlik her işe koşturulabilir. Savaş dahil en zor işi meslek edinebilir. En önde tüm zor işlere sürülür. Özcesi yaşlıların zaaf ve gücünden kaynaklanan gençliği bağımlılaştırma ve güdümlenme ilişkisi hızından ve yoğunluğundan hiç kaybetmeden hakim sistemlerin en güçlü sürdürücüleri kılınmışlardır. Tekrar vurgulamalıyım: Gençlik fiziki bir olay değil toplumsal bir olaydır. Tıpkı kadınlığın fiziksel değil toplumsal bir olgu olması gibi. Bu iki olay üzerindeki çarpıtmaları kaynağına inerek açığa çıkartmak sosyal bilimin en temel görevidir.

Bu kapsama çocukları da almak gerekir. Zaten kadını ve gençliği tutsak kılan, çocukları da dolaylı olarak dilediği sistem altına almış sayılır. Çocuklara hiyerarşik ve devletçi toplumun yaklaşımının çok çarpık yönlerini açığa çıkarmak büyük önem taşımaktadır. Çocukların anadan ötürü doğru temelde eğitilmemeleri, sonraki tüm toplumsal gidişatı çarpık ve yalancı kılar. Çocuklar üzerinde de muazzam bir

baskı ve yalanlamaya dayalı eğitim sistemi kurulur. Çok çeşitli yöntemlerle sistemin daha beşikten bağımlıları haline getirilmeye çalışılır. Yedisinde neyse yetmişinde de o olur deyişi bu gerçeği dile getirmektedir. Çocuklara doğal toplumun özgür yaklaşımı hep bir hayal olarak bırakılır ve bu hayallerini yaşamalarına hiç izin verilmez. Çocukları doğal hayallerine göre yaşatmak en soylu görevlerden biridir.

Bir kez daha vurgulanmalı: Ataerkil ilişkinin güç kazanmasına bir zorunluluk gözüyle bakılamaz. Ayrıca sanki bir kanun gereğiymiş gibi saf bir çıkış değildir. Sınıflaşma ve devletleşmeye giden yolda temel bir aşamayı teşkil etmesi üzerinde önemle durmayı gerektiriyor. Kadın-ana etrafındaki ilişkinin bir güç, otorite ilişkisinden ziyade organik dayanışma tarzında olması, doğal toplumun özüne uygundur. Bir sapmayı teşkil etmez. Devlet otoritesine kapalıdır. Organik oluşumdan ötürü zor ve yalana dayanma ihtiyacı duymaz. Bu nokta Şamanizm'in neden ağırlıklı olarak bir erkek dini olduğunu da açıklar. Şamanizm'e yakından bakıldığında, yanılma ve güç gösterisi ağır basan bir meslek olduğu hemen anlaşılır. Doğal toplumun saflığı üzerine yayılacak kurnazca otorite için güç ve mitoloji özenle hazırlanır. Şaman artık rahipleşme, din adamı olma yolundadır. Yaşlı atayla ilişkiler ittifaka yönelir. Tam hakimiyet için güçlü avcının adamlarına ihtiyaçları vardır. Gücüne ve av yeteneklerine en çok güvenen grup ilk askeri çekirdeğe dönüşme eğilimindedir. Bu üçlünün elinde giderek değer ve yetenekler birikmektedir. Kadın-ananın etrafı kurnazlıkla yavaş yavaş boşaltılır. Evcil düzen gittikçe kontrol altına alınır. Önce kadın erkeklerin etkileyici gücü, söz geçireni iken, yavaş yavaş yeni otoritenin hükmüne girer.

İlk güçlü otoritenin kadın üzerinde kurulması rastlantı değildir. Kadın organik toplumun gücü ve sözcüsüdür. O aşılmadan ataerkillik zafer kazanamaz. Daha ötesine, devlet kurumuna geçilemez. Ana-kadın gücünün aşılması stratejik bir anlama sahiptir. Eldeki veriler Sümer kanıtlanmasında da gözlemlendiği gibi sürecin çok çetin geçtiği anlaşılmaktadır. Tek tanrılı dinlerde yansıtılan Lilit-Havva kadın figürü de sürecin özelliklerini oldukça çarpıcı yansıtmaktadır. Lilit boyun eğmez kadın iken, Havva teslim alınmış kadını yansıtmaktadır. Öyle ki, erkeğin kaburga kemiğinden yaratıldığı iddiası ne kadar bağımlı kılındığının da ölçüsü olmaktadır. Diğer

yandan Lilit şahsında kadına edilen lanet, iftira, cadılık, şeytanın arkadaşı benzeri tüm küfürler büyük çekişmenin varlığını kanıtlamaktadır. Bin yılların bu yönlü kültürünü, düşünce ve inançlarını ele vermektedir. Kadının toplumsal alt edilişi çözümlenmeden, daha sonraki erkek egemen toplum kültüründeki temel özellikler doğru anlaşılabilir. Erkeğin toplumsal kuruluşu akla bile getirilemez. Erkeğin toplumsal kuruluşu anlaşılmadan da devlet kurumu çözümlenemez. Devletle bağlantılı 'savaş' ve 'iktidar' kültürü doğru tanımlanamaz. Konu üzerinde yoğunca durmamızın nedeni daha sonraki tüm sınıflaşmaların sonucu olarak gelişen korkunç tanrı-kişilikler ve her türlü sınır, sömürü ve can almalarına gerçek bir açıklık kazandırmaktır. İnsanın lanetine -siyasal iktidar, devlet- kutsal paradigmasıyla bakılırsa, insanlık zihniyetinin en kirlili karşıdevrimi gerçekleşmiş olacaktır. Gelişen de bu olmuştur. Buna ilerlemenin zorunlu etkeni denilmesi -Marksizm de dahil- karşıdevrimlerin en tehlikelidir. Tarihin bu açıdan kesinlikle eleştirisi süzgecinden geçirilip doğrultulması sağlanmadıkça, yapılacak her devrim kısa sürede karşıdevrime dönüşmekten kurtulamayacaktır.

Önce kadının, onunla birlikte gençlerin ve çocukların doğal toplum dünyasının yıkılması, üzerlerinde güce ve yalana (mitoloji) dayalı bir hiyerarşinin kurulması yeni toplumun hakim biçimi haline gelirken, bu süreçle iç içe diğer bir köklü karşıdevrim gelişir: Doğayla ters düşme, tahribe yönelme süreci. Avcı, savaşçı tarzı olmadan toplumun yaşayıp gelişemeyeceği doğru bir varsayım değildir. Etle beslenmeyen hayvan türleri etle beslenenlerden binlerce kez daha fazladır. Çok az sayıda tür etle beslenir. Doğaya derinliğine bakıldığında, hayvansal yaşam için öncelikle zengin bir bitki örtüsü oluşmaktadır. Hayvansal gelişme bitkisel gelişmenin bir sonucudur. Diyalektik ilişki böyledir. Çünkü ilk hayvanın yiyecek bir hayvanı yoktur. O bitkiyle beslenecektir. Etle beslenmeye bir sapma gözüyle bakmak gerekir. Eğer tüm hayvanlar birbirini yeseydi, canlı hayvan türü hiç oluşmazdı. Bu evrim kuralına da aykırı bir gelişmedir. Doğanın esaslı eğilimlerinden her zaman sapmalar çıkar. Ama sapmaları esas haline sokarsak, hangi türe ilişkinse o türün soyu kurur. Bu olgunun en çarpıcı ifadesi toplumsal olmamak kaydıyla çift cinsellik yaşayanlardaki durumdur. Herkes çift cinsel, dolayısıyla homoseks ilişkisinde olursa, insan soyu kendiliğinden kurur. Bu kısa

izah bile avcı ve savaşçılığa dayalı toplumsal gelişmenin çarpıklığını gayet iyi dile getirmektedir.

Sadece maddi açıdan değil, öldürme kültürünün manevi sonuçları çok daha ağırdır. Hayvanları ve hemcinslerini öldürmeyi bir yaşam tarzı -zorunlu savunma dışında- olarak kültürleştiren bir topluluk, artık savaş makinesini geliştirmek için her türlü alet ve kurumsal düzeni geliştirmeyi temel alacaktır. Devlet en temel güç kurumu olarak hazırlanırken, savaş okları, mızrakları ve baltaları en değerli araçlar olarak icat edilip geliştirilecektir. Doğal ana-toplumdan çıkan ataerkil toplumun tarihin en tehlikeli sapması olarak gelişmesi, günümüze kadar ki tarihin korkunç öldürme ve sömürme biçimlerinin de özüdür. Bu gelişme, bir kader ve ilerlemenin zorunlu koşulu olması şurada kalsın, tam bir sapma halidir. Aslanın krallığına benzer bir gelişme oluyor. Yine yılan-fare diyalektiğine benziyor. Daha şimdiden devlet teorilerine ‘yılan-fare’ teorisi demek doğruya daha yakın bir değerlendirmedir. Çoğu erkeğin soyadı Aslandır. Öyle olmak çok özlenir bir husustur. Soruyorum: “Kimi yemek için?”

Bu günlerde çok kıt bilgilerimle ‘Yüzüklerin Efendisi-Kralın Dönüşü’ serisinin son filminin on bir Oscar ödülü aldığını öğrendim. Filmin özü iktidarı temsilen yüzüğün yok edilmesiymiş. ABD’den beklenen bir sanallık. Belki de iktidarın maskesi düştüğü için, bir ön tedbir ve daha ince küresel uygulamalar için bir beyin yıkama aşaması. Yeni paradigmalardan oluşturulma dönemi. Hazırlıkları olsa gerek. Akıllılar; çünkü klasik iktidarın gerçek yüzünün açığa çıkması halinde hiçbir gücünün kalamayacağını çok iyi bilmekteler. Dünyayı yöneten hakim güçler tanrısalıklarının gereğini -her şey bilgileri dahilindedir, Kuran’da tanrının bir kıl kadar yakınlığından bahsedilir-yapmayı, kusursuzca geliştirmeyi en temel görevleri sayarlar.

Avcılık ve savaş kültürünün varacağı durak askeri örgütlenmedir. Askeri örgütlenme doğal, etnik toplumun dağılması oranında gelişir. Kadın-ana etrafındaki örgütlenme soy, gen, akraba ön ilişkisini geliştirirken, askeri örgütlenme bu ilişkiden kopmuş güçlü erkekleri esas alır. Artık bu gücün karşısında hiçbir doğal toplum biçiminin karşı duramayacağı açıktır. Toplumsal ilişkilere toplumsal zor -buna medeni ilişki de denilmektedir- girmiştir. Belirleyen güç zorun sahipleridir. Böylelikle özel mülkiyetin de yolu açılmaktadır. Mülkiyetin temelinde zorun yatması anlaşılır bir husustur. Zorla ve

kanla ele geçirme benlik duygusunu aşırı güçlendirir. İlişkilere hükmetme olmadan, zor aracı geliştirilip uygulanamaz. Hükmetme ise sahip olmayla bağlantılıdır. Hükmetmenin içeriğinde sahip olma bir diyalektik ilişkidir. Sahiplik de tüm mülk düzenlerinin öznesidir. Artık topluluğa, kadına, çocuğa, gençlere, verimli av ve toplayıcılık alanlarına mülk gözüyle bakma dönemi açılmaktadır. Güçlü erkek bütün ihtişamıyla ilk çıkışını yapmaktadır. Tanrı-kral olmaya az kalmıştır. Şaman-rahip artık bu yeni sürecin mitolojisini oluşturmak için iş başındadır. Yapılması gereken iş, bu yeni oluşumu muhteşem bir gelişme olarak hükmedilen insanın zihnine yerleştirmektir.

...

Meşruiyet savaşı en az çıplak zor kadar hünerli çaba gerektirmektedir. İnsanın zihnine öyle bir inanç yerleştirilmeli ki, mutlak bir kanun değerinde olsun. Bütün sosyolojik veriler 'hükmeden tanrı' kavramına bu süreçte erişildiğini göstermektedir. Doğal topluma eşlik eden 'totem' inancında hükmetme ilişkisi yoktur. Klanın simgesi olarak tabusaldır, kutsaldır. Klan yaşamı nasılsa simgesel kavramsallaştırılması da öyle yansıtılmaktadır. Klan örgütlenmesinin hayatı ve kurallarına sınıksız bağlanmadan yaşam düşünülmemektedir. Dolayısıyla varlığının en yüksek, en yüce yansımaları olarak totem dokunulmaz ve kutsal sayılacaktır. Hürmet edilecek, saygı gösterilecektir. Nesne olarak en yararlı eşya, hayvan ve bitkilerden seçilecektir. Doğada klana yaşamsallık veren nesne ne ise ona inanılacak ve simgesi sayılacaktır. Böylelikle doğal toplumun dini de doğayla bütünlük arz etmektedir. Bir korku kaynağı değil, güçlendirme unsurudur. Kişilik ve güç kazandırmaktadır.

Yeni toplumda yükseltelen tanrı ise totemi aşacaktır, kamufle edecektir. Dağların doruklarında, denizin diplerinde, göklerde ona mekân aranacaktır. Hakim gücü vurgulanacaktır. Yeni doğan efendiler sınıfına nasıl da benziyor! Eski Ahit'te -dolayısıyla İncil ve Kuran'da- tanrının bir adı 'Rab', efendi anlamındadır. Yeni sınıf kendini tanrısallaştırarak doğmaktadır. Diğer tanrı adlarından en tanınmış olanı olan 'El', 'Elohim', yücelik anlamına gelip, çöl kabileleri üzerinde yükselen atayı, şeyhi müjdelemektedir. Ataerkilliğin doğuşuyla yeni tanrının doğuşu kutsal kitapların tümünde çarpıcı bir iç içeliğe sahiptir. Homeros'un İlyada'sında, Hintlilerin Ramayana'sında, Finlilerin Kalavela'sında hep böyledir. Zihinlerde

yeni toplumun meşruiyeti sağlanmadan yaşama şansı zordur. Hiçbir yönetilen toplum birimi inandırılmadan uzun süre yönetilemez. Zorun yönetimdeki etkisi anlıktır. Kalıcı inanç sağlamaktadır. Tarihin Sümer örneği bu yönlü eldeki ilk yazılı orijinali içermesi açısından incelenmesi hayli ilginçtir. Sümerlerdeki tanrı yaratımı harikadır. Özellikle ana-tanrıçılığın yıkılması, ata-tanrının egemen kılınması tüm destanlarının özünü teşkil etmektedir. İnanna ile Enki, Marduk ile Tiamat'ın mücadelesi baştan sona destanlarını işgal etmektedir. Daha sonraki tüm destanlara ve kutsal kitaplara yansımış bu destanların sosyolojik incelenmesi önümüze muazzam bilgiler sunmaktadır. Tarih boşuna Sümerlerden başlatılmıyor. Dinleri, edebiyat destanlarını, hukuku, demokrasiyi, devleti Sümerlerin yazılı tabletlerine dayalı olarak çözümlmek, belki de sosyal bilime çıkış yaptırabilecek doğruya yakın temel yollardan biridir.

—*Sonuç Olarak*

Ataerkil zihniyetin yaşadığı bu karşıdevrim belki de tarihin yaşadığı en büyük çarpıtma, saptırma girişimidir. İnsan, toplum zihninde öylesine kök salmıştır ki, halen bu etkinin aşılmasının kenarından bile geçemiyoruz. Halen Sümer rahipleri bize hükmediyor. İcat ettikleri devlet kurumları ve meşruiyet ifadesi olarak kurguladıkları tanrılar göz açtırmamasına bizi yönetmekte; temel görüş açılarımıza, paradigmalarımıza hakim olmaktadırlar. Albert Einstein'ın “Alışkanlıkların, geleneklerin gücü, atomu parçalamaktan daha zordur” deyişi en çok da bu ilişkiler için söylenmiş gibidir. Bu söylem değil midir ki, halen uygarlığın, devletin doğuş beşiği, Sümerlerin kutsal rahip sarayları zigguratlar yurdunda, Dicle-Fırat arasında, Irak'ta, o icatlardan beri dinmeyen acımasız savaş ve sömürü hiçbir insanlık ölçüsüne sığmadan devam ediyor. Demek ki ataerkil toplum ve devletleşmesi insanlığın hayrına olması şurada kalsın, en büyük baş belasıymış. Bu yeni araç bazen kartopu, bazen nar topu gibi giderek etrafını yıkarak büyüyecek ve kutsallar kutsalı gezegenimizi oturulamaz hale getirecektir. Eski Ahit devletin çıkışını denizden çıkan bir canavara (Leviathan) benzettir. Demek ki Kutsal Kitabın bir yanı da büyük doğruyu tespit etmiş. Leviathan'la baş etmek en temel kaygı olarak sürekli vurgulanır. Bu canavar kontrol edilmezse ‘herkesi yer’ der.

Şematik olarak göstermeye çalıştığım bu toplumsal kültürün coğrafya ve tarihsel temellerini en iyi Zağros-Toros dağ sisteminin eteklerinde ve uzantısı ovalarında görmekteyiz. Son buzul döneminin sona eriş tarihi olarak M.Ö 20.000'lerden itibaren gelişim gösteren kadın-ana odaklı doğal toplumun güçlü izlerine ve kalıntılarına yoğunca rastlanmaktadır. Ortaya çıkan heykelciklerde, evcil düzende, dokuma ve el değirmeninde hep kadın izini bulmaktayız. Dil yapısının dişil karakteri, ilk tanrıların tanrıça olması, anaya dayalı doğal toplumun güçlü izlerini taşımaktadır.

M.Ö 4.000'lerde ataerkil otoritenin gelişmesini hızlandırdığı gözlemlenmektedir. Yeni toplumdaki askeri maiyetler güç kazanmış olup, yoğun kabile çatışmaları, imha ve boyun eğdirmelerin izlerini yoğunca görüyoruz. Aşiretlerin halen varlığını sürdürmesi bu dönemin ne denli çetin geçtiğine tanıklık etmektedir. Ataerkillik oraya yayılıp sınıflaşma ve devletleşmeyi doğurmaktadır. M.Ö 3.000'ler site devletin tarihte ilk doğuşuna tanıklık etmektedir. En parlak örneği Uruk sitesidir. Gılgamesh Destanı özünde Uruk sitesinin kuruluş destanıdır. Denebilir ki, tarihin en büyük devrimi bu site kültürünün çerçevesinde yaşanmıştır. İnanna-Enki kurgusu kadın-ana toplumuyla ataerkil toplumun çekişmesini görkemli bir şiir diliyle yansıtmaktadır. Gılgamesh Destanı kahramanlık çağının her toplumda görülen örneğinin şahane ve ilk orijinal yapısını dile getirmektedir. İlk şehir-barbar çatışmasını da burada görmekteyiz. Kadın hala yenilmiş olmaktan uzaktır. Ama güçlü erkek, askeri maiyeti ile artık toplum üzerinde hükümranlığa adım adım alıştırılmaktadır. İdeolojik kurgusuyla, dinsel kurumlarıyla ve ilk hanedanlık ve saraylarıyla uygar toplumun şafağı atmaktadır.

C- DEVLETÇİ TOPLUM - KÖLE TOPLUMUN OLUŞUMU

Hiyerarşik toplum, doğal toplumla sınıf temeline dayalı devletçi toplum arasında ara halkayı oluşturmaktadır. Otoritenin şahsi niteliği, askeri maiyetin kişiyle sınırlı olması dönemin tipik özelliğidir. Otoritenin kurumlaşması niteliksel bir dönüşümü ifade eder. Devlet esas olarak kurumlaşarak süreklilik kazanan otoritedir. Tarihte belki de en tehlikeli araç devlet kurumu iken, hala en az anlaşılan olgu özelliğini de korumaktadır. Bunda içerdiği kültür ve ifa ettiği çıkarların çeşitliliği esaslı rol oynamaktadır. Hakkında söylenen ve yazılan her şey devleti daha da sırlaştırmakta ve anlam güçsüzlüğüne katkı yapmaktadır. Devleti sadece bir zor aracı olarak görmek ne kadar yanlışsa, kutsal bir otorite olarak kavramsallaştırmak da o denli olup biteni gizlemeye hizmet etmektedir. Devlet tahlilleri sosyal bilimin halen altında çıkamadığı en temel konusunu teşkil etmektedir. Kapsamlı devlet çözümlemesine ulaşmadan, hiçbir sosyal olgu ve soruna çözümleyici yaklaşım mümkün değildir. Bu çözümlemede bir kanım olarak göstereceğim ki, Lenin gibi bir devrimcinin bile en temel yanlışlığı devlet çözümlemesinde yatmaktadır.

Devlet olgusunu yeterlice tanımlayabilmek için bu çözümlemede ortaya konulanlar gayet sınırlıdır. Biraz daha zenginleştirmek gerekir. Sümer örneğini, orijinal olması ve yazılı belgelerinin bize kadar erişmesi nedeniyle hep göz önünde tutmak durumundayız. Devlet kurumunu ve fikrini tanımlarken, bir kuruluş bir yıkılan, yerine yenisi kurulan anlayışları terk etmek gerekir. Yine çok farklı biçimlerine ve yer aldığı topluluklar arasındaki mesafeye bakıp çok sayıda devletten bahsetme anlayışı da ciddi sakıncalar taşır. Devleti toplum içinde toplum veya birinci toplum içinde ikinci toplum, diğer bir deyişle alt toplumun üst toplumu olarak genel bir kavramlaştırmaya tabi tutmak

yararlı olabilir. İkinci yararlı bir yaklaşım, devleti kavram ve kurum olarak alt toplum üzerinde parçalanma ve sürekliliği olan bir olgu olarak değerlendirmek tarzında olabilir. Tamamlayıcı diğer bir yaklaşım, herhangi bir otorite değil, temelde askeri-siyasi bir otorite olarak algılanması daha gerçekçidir. Çeşitli din, felsefe ve bilim adamlarının devlet tarifleri bakış ve çıkar tarzlarıyla bağlantılı olduğundan objektiflikten hayli uzaktır. Ayrıca hep bir yanına önem verirler. Çıkarlarına zarar verdiğinde de lanetleme gibi ağır bir subjektivizme düşüp olgusal gerçekliği bir yana bırakabilirler. Devrimcilerin yaklaşımı ise yıkarken çok kötü, kurarken çok iyi gibi bir ahlaki yararlanmacı anlayışa oldukça açıktır. Devlet olgusu öyle bir toplumsal araçtır ki, bizzat sorumlu kurucusu, filozofu olmayan, dayanılmaz iktidar cazibesine sürüklenip sahip olmaya çalışanı kendinden geçirerek ya ilahlaşmaya ya da imhaya götüren özellikleri hep gösterir.

—Devlet Kurumlaşmasında Sümerlerin Rolü

Sümer köleci uygarlığı, halkların Verimli Hilal’de yaklaşık 10 bin yıllık süre içinde geliştirdiği neolitik toplumun değerleri üzerinde yükselmiştir. Bazen ticaret, bazen şiddetle ve çoğunlukla kendi verimli sistemini ikna ederek neolitik teknolojiyi ve bilimi tümüyle kendisine mal ettiği gibi, zanaat ve meslek kolları halinde kurumlaştırarak kendi varlığı için olağanüstü bir zenginliğe ve verime dönüştürmüştür. Çağımızın ABD emperyalizminin halklara karşı tutumunda olduğu gibi, neolitik toplumu oluşturan halklar ve etnik gruplar da Sümer köleci uygarlığının bu yükselişi karşısında çakılıp kalmışlardır. Sümer emperyalizmi, özellikle Asur döneminde halkları öyle alt üst etmiş ve yerlerinden atmıştır ki, Ortadoğu ve tüm dünyada etkisi halen yaşanmaktadır. Bir yandan yere çakma, kazığa çakılma, diğer yandan dağıtma bir terör ve soykırım yöntemi haline getirilip insanlığın belleğinde silinmez izler bırakmıştır. Sınıflı toplumda sömürü ve hakimiyetin insan türü üstünde bu ilk planlı ve sistemli yürütülmesi, günümüze kadar yetkinleşerek sürüp gelmiştir. Eğer çağımızda da planlı ve sistemli insan kırımı teknik gelişmeyle orantılı olarak daha da büyüterek yürütülüyorsa, bu durum toplumun hafızasına bir gen olarak yerleşmiş olan bu ilk uygarlık pratiğine derinliğine bağlı olmasından ileri gelmektedir. Canlı türün, insanın

genleri nasıl oluşup benzer örneklere yol açıyorsa, toplumsal hafızanın da oluşan genleri vardır ve daha sonraki toplumlara yerleşerek benzer etkilere yol açarlar. Toplumun hakim ve sömürücü kesimi sürekli şişip bir fazlalığa yol açarken, sömürülen ve yönetilen kesimler zayıflayarak hep bir eksikliği yaşarlar. İnsan türündeki zalimliğin ve sömürünün diyalektiği bir kurulmaya görsün, bu çarkın durdurulması henüz mümkün olamamaktadır. İnsanlık atomu parçalıyor, ama bu çarkı parçalamaktan hala uzaktır. Toplum için hem fazlalık hem eksiklik aslında gereksizdir. İkisi olmadan toplum daha dengeli ve mutlu olabilecektir.

Devletin sınıflı toplumun özeti ve kimliği olarak Sümer’de doğuşu gerçekten olağanüstü ve muhteşemdir. Bu öyle bir araçtır ki, gerçekleştirmediği bir hayal yok gibidir ve halen devletin ağır basan yanı böyle görülür. “Ya devlet başa, ya kuzgun leşe” deyişi çarpıcıdır; devletli adam, devletli ulus, kendini Allah’tan her hakkın doğal sahibi gibi görür ki, anlamı bu kadar derindedir.

Devletin bu gücü nereden aldığını ortaya koyan Sümer örneği, ilk ve taze olduğu için uygarlığın çözümlenmesinin en uygun aracını vermektedir. Bir defa hem bireye ve çoğunlukla birlikte anıldığı etnik gruba, hem de devlet dışı kalmış tüm toplum kesimlerine karşı olağanüstü ve kıyaslanmaz bir güçlenme söz konusudur. Bu güç sürekli yetkinleştirilecektir. Sümer rahiplerinin devletin oluşumundaki hem çok kurnazca hem de ustaca ideolojik buluşları toplumun zihniyetini oluşturup, bu zihniyetle devlete göksel düzenin yerdeki şekillenmesi olarak bakmaları harikuladedir. Zaten söylene (mitoloji) ve tanrı bilimlerinin ana amacı, kutsal ve ebedi bir sınıflı toplumun doğuşunu doğanın düzeni diye egemen kılmaktır. Tanrı otoriteleri, aslında yeni yükselen krallık hanedanlığıdır. Ama bunu doğrudan söylemeleri ve topluma açıktan sunmaları inandırıcılığını sağlayamayacağı gibi, kuruluş ve sürdürülmesini de mümkün kılmaz. Devlet önce ideolojide kurulmak ve kazanılmak durumundadır. İdeolojik kazandırmayla neolitik toplumun teknolojisi artı ürün sınırında birleştirildiğinde devlet doğuyor. Birincisinin sağlanmasıyla ikincisi elde ediliyor; ikisi birleştirildiğinde, o döneme kadar görülmemiş verime yol açıyor.

Sümer tapınağının devletin ana rahmini teşkil ettiği çok açıktır. Yani daha sonra iddia edildiği gibi devlet usun, insan aklının bilimsel

ifadesi değil, teolojik, dogmatik ifadesidir. Yeni ve yalın bir tanım sunuyorum: Uygarlık ve onun özü olarak devlet, sınıflaşmanın ilkel aşamasında bilimsel düşüncenin oluşmadığı dogmatik kavrayışın teolojik ifadesidir. Temelinde bilim değil, inanç dogması yatmaktadır. Belki de bu anlamda en çağdışı araç devletin kendisidir; onun özellikle halklaşamayan klasik biçimleridir.

Devlet ile tanrı, merkeziyetçiliği aşırı gelişmiş devletle tek tanrı düşüncesi ve inancı arasında çok sıkı bir ilişki vardır. Tanrıyı ne kadar güçlü, tüm sıfatların -ki, bunlar uygarlığın temel özellikleridir- sahibi, ulaşılmaz ve anlaşılmaz kılarırsanız, devleti ve içine gizlendiği uygarlık maskelerini o denli güçlü, korkutucu, anlaşılabilir ve ulaşılmaz kılmış olursunuz. Bu hususlar aynı zamanda kralların özellikleridir. Kral eğitiminin özü, bu özellikleri kazandırmaktır. Tanrının temsilcisine bu yaraşır, bu gerekir. Sınıflı toplumdan önce totem, temsil ettiği topluluğun özet kimliği, bir nevi soyadıydı. Toplumun sömürücü karakteri olmadığı için, bunların öyle ürkütücü bir yanları yoktu. Tanrı da değillerdi. Ne zamanki kabile şeflerinin sömürücü karakterleri gelişir, totemin de yavaş yavaş tanrısal yüceliğe tırmandığı görülür; yeryüzünden gökyüzüne yer değiştirir. Yakın, dokunulur, korkulmaz sıfatlarından soyulur; uzak, ulaşılmaz, ürkütücü sıfatlar kazanır. Toplumda sınıflaşmanın ihaneti de özüne karşı böyle başlar. Hiçbir ideoloji, Sümer mitolojisi kadar insan üzerinde bu denli etkili olma şansına kavuşmamıştır. Sümerlerin bu mitolojileri nasıl oluşturup teoloji haline getirdiklerine, buna bağlı olarak bir devlet ve ideoloji olarak düzenleyip nasıl daha sonraki tüm dinsel ve felsefi akımların, dolayısıyla bilimlerin dayanağı ve başlangıç kaynağı yaptıklarına şaşırılmamak işten bile değildir.

Sümer uygarlığını incelediğimizde, bir olgu daha çözümlenmesini vazgeçilmez kılıyor. Mitoloji ve ondan kaynaklanan tanrıbilim - Grekçe teoloji, Arapça ilahiyat- tahlili, en az Karl Marks'ın devlet ve para tahlilleri kadar önemlidir. Marks'ın teorisi bilimselliğe değerli katkılarda bulunmuştur. Ama bana öyle geliyor ki, Marks'ın devletin kökenindeki ideolojik gücü basit bir yansıma olarak değerlendirmesi, teorisinin en ciddi eksik ve o denli de tehlikeli yanındır. Çok sıradan ve basitmiş gibi dine "toplumun afyonudur" deyip geçmesi, bir türlü başarıya gidememesinin de temel nedenlerinden biridir. Bana göre en az 'Para' ve 'Devlet' tahlili kadar, bir 'İlahiyat' tahliline ihtiyaç vardır.

Sümer gerçeği bunu çok çarpıcı göstermektedir. Sümer uygarlığını çözmek için mutlaka onun ilahiyatını çözümleyeceksiniz. Tanrıbilim, Sümerlerin sınıf mücadelelerinin bilimidir. Kavram ve kuramlarıyla tanrıbilimin toplumsal izdüşümlerini tahlil etmeden, Sümer ideolojisini, dolayısıyla ona dayanan tüm antik dünyayı çöremezsiniz. Tek tanrılı dinleri çöremezseniz, klasik ve Ortaçağların, hatta günümüz toplumlarının zihniyet ve edebiyat yapılarını çöremezsiniz. Tüm toplumların zihniyetlerinde ilahiyatın imzası vardır. Bu imzayı deşifre edip kazımadan, bilimsel temellerde pozitif toplumu kuramazsınız. Daha sonra kapsamlı incelemeyi düşündüğüm 'reel sosyalizmin' en büyük eksiği ve hatası, toplumun tarihsel ve ideolojik alanının yanından bile geçememesi ve devlet tahlillerindeki tek yanlılıktır. Sadece para ve sermaye çözümlenmesiyle toplumsal gerçeklik tam izah edilemeyeceği gibi, tersine bu çokça eleştirdiği idealizmin değişik bir biçiminin kucağına düşmesine yol açar. Tıpkı 'reel sosyalizmin' sermayenin kucağına kendiliğinden teslim olması gibi. Eksikli Marksist düşüncenin buraya götürmesinin, izah etmeye çalıştığımız nedenlerden dolayı kaçınılmaz olduğu görülüyor.

Sümerlerin çeşitli derecelerde insanı kurban etme ibadetleri ve inanışları köleliğin ideolojik gücüyle yakından bağlantılıdır. Egemen sömürücü sınıflaşmanın tüm uygarlık tarihi boyunca uyanan insan akli ve iradesi karşısında sürekli gerekli olan yenilenmeyi, revizyonu yaparak sürdürdüğü şey bu ideolojik egemenliktir. Zincir bir an bile koparılmamış, sürekli yenilenecek güçlendirilmiştir. Sümer devlet aygıtı bunun en saf ve inanılan aracı iken, daha sonraki egemenlerin kendileri inanmadıkları halde alt tabakalar için inandırıcı kılınan sayısız ideolojik egemenlik biçimleriyle düzeni sürekli yetkinleştirmeleri söz konusudur. İnsanlık günümüze kadar düşünce ve irade beyan etme özgürlüğü için çok büyük çabalar harcamışsa da, köleliğin bu biçiminin egemenliği kırılmaktan çok uzaktır. Tersine, daha inandırıcı kılan ve pekiştiren eğitsel kurumlarla genelleştirme, kalıcı kılma çabalarıyla yetkinleştirilmiştir. Modern teknolojiyle genlere kadar hükmetme gücünü yakalaması söz konusudur. Sümer somutunda daha çok kolektif tapınak köleliği biçiminde gelişim gösteriyor. Roma ve Atina'da ise, daha çok özel kölelik egemendir.

İdeolojik yaratım ve kurumlaşmalar insanoğlunun zihniyet yapısının değişiminde ve gelişiminde en önemli yere sahiptir.

Sümerlerin mitolojik yaratımları ve ibadet biçimleri, toplumun alt ve üstyapı kurumlarının işleyişinde benzin ve yağlama rolünü oynamaktadırlar. Sümer yönetici eliti, özellikle rahipler sınıfı, döneminin çarklarını döndürecek ideolojik tasarıları ve topluma benimsetme biçimlerini yaratmadan, oluşturulan sınıflı toplumu ve devleti yönetip sürekliliğini sağlayamayacağını tam bilincindedir. Neolitik toplumun, basit tarım ve hayvancılığa dayalı köy toplumunun soy örgütlenmesi ve yönetimi de basit olup, karmaşık düşünce ve yönetim kurum ve kurallarına pek ihtiyaç göstermez. Zengin bir mitoloji kaynağına gereksinim fazla gelişmemiştir.

İdeolojinin ilahiyat biçiminin gücü paradan daha az olmadığı gibi, devlet gücünden de az değildir. Kaldı ki, üçü de iç içedir, birbirinin içine sızmıştır. Belki de tarihte hiçbir üçlü bu kadar iç içe sızıp en büyük gücü teşkil etme imkânına sahip değildir. Bu biraz da “baba, kutsal ruh ve oğul” ilişkisine benziyor. Benziyor değil, oluşum tarzları aynıdır. Birisi giderek maddileşirken, diğeri manevileşiyor. İşte bu üçlü Sümer’de birbirine yapışıktır. Bir üçlüden birinden dünya gücü, diğerdenden ahiret gücü doğuyor. Çok ilkeldir dediğimiz Sümerler bu safsataya inanmıyorlar; onları yarattıklarını çok iyi biliyor ve nasıl işe yaradıklarını da çok iyi anlıyorlar. Tuhaftır ama en yobazı ve softası günümüzün bilimi ve bilim adamları oluyor. Nasıl Sümer insanı günümüz biliminden uzaksa, günümüzün bilimli insanı da Sümer ilahiyatından o kadar uzaktır. Burada softalık izafidir. Gerçeklik her iki taraftadır. Arayıp bulmaktan ve yerli yerine oturtmaktan başka çıkış yolu gözüküyor. Oğul nasıl anasız tanımlanamazsa, bilim de ilahiyatsız tanımlanamaz.

Burada ilahiyata bir çağrı yoktur. Dogmatik düzenlerin milyonlarca kurbanlarını önleyememekten sorumlu olan bilim, ilahiyat çözümlenmesini, dolayısıyla devlet ve uygarlık çözümlenmesini birlikte yapmadığı için, kendi büyüsu kurbanı olan büyücünün durumuna düşmüştür. Bilime dayalı olduğunu iddia eden çağdaş toplum ideologları, ancak ilahiyat-devlet-para üçlüsünün iç içe geçmiş tüm etkileyici yanlarını dengeli ve özünde yattığı gibi tahlil edip buna göre toplum projelerini oluştururlarsa, belki amaçlarına ulaşır ve kendilerini büyülerinin yıkıcı etkilerinden kurtarırlar.

Sümer ideolojik tasarımları bugün bile hayranlık ve şaşkınlık uyandırmaktadır. Tanrıbilimi (teoloji) ve edebiyatın temelini oluşturan

mitolojik yapılarının uygarlık tarihinin ideolojik yapısını en çok etkileyen tasarımlar olduğu, araştırmalar geliştikçe daha iyi anlaşılmakta ve teslim edilmektedir. Tüm dogmaların temelinde de Sümer düşünce yapısı önemli bir yer işgal etmektedir. Bu anlamda Sümeroloji, önemi artan bir tarih dalı durumundadır. Düşünce biçiminin dogmatik yapısı, diyalektik dönüşüme oldukça açık ve zengin bir yaratım kaynağıdır.

...

Sümer rahibinin devlet benzeri kurumlaşmaya giderken, yaptıkları devleti anlamak açısından bizlere belki de en gerçekçi bilgileri vermektedir. Önce ziggurat adlı tapınağını kurmakta, onu göğe doğru yükseltmekte, üst katı tanrıya alt katı kullarına adamaktadır. Ara bölmeleri orta sınıf temsilcilerine açmaktadır. Tapınağın etrafındaki evler, araziler bir eki durumundadır. Üretim teknolojilerini tapınağın bir bölümünde depolar. Verimli üretimin hesaplarını özenle yapar. Açık ki, bu kuruluş yeni bir toplumdur. Hem de daha önceki hiyerarşik ve doğal toplumun unsurlarının bir özeti gibidir. Hem bu toplumların hem de yeni toplumun kuruluşunda yararlı olabilecek parçalarını alır; yararlı olmayan, engel teşkil eden parçalarını ise dışlar. Tam kutsal bir toplum mühendisi gibi çalışıyor. Aracı kurduktan sonra başlangıçta herkes memnundur. Bayram hali söz konusudur. Büyük çark kurulmuştur; Dicle-Fırat sularıyla adeta döndürülerek tarihte ilk defa en bol ürünü yaratmaktadır. İnsanlık için bundan daha büyük bayram mı olur? En büyük tanrısallık bu düzenleme değil de nedir?

Şüphesiz bu kuruluşun esas gıdasını Zağros-Toros eteklerindeki şahane kuruluş, neolitik doğal toplum vermektedir. Üretim araçları, bitki, hayvan türleri binlerce yıl oralarda ana-kadın toplumu tarafından kültür haline getirilmiştir. Rahibin mahareti, bunlardan üst bir toplum yaratacak biçimde yeniden düzenleyip verimli aşağı Dicle-Fırat havzasında sulama tekniğiyle yeni üretim tarzını başarabilmesinde yatmaktadır. Tarihin müthiş icadı özünde böyledir. Daha sonraki süreçler binaya yeni katlar ilave etmek veya yeni temeller üzerinde tekrarlamaktır.

Bu üst toplumun mekânı kent olmaktadır. Medeni, sivil, uygar toplum da denilen bu mekân insanlığın zihniyetinde olduğu kadar maddi üretim yapısında da büyük devrimci değişiklikler

getirmektedir. Daha doğrusu, doğal topluma göre büyük bir karşıdevrimin temelini teşkil etmektedir. Kent-devlet zihniyeti henüz çözümlenmiş olmaktan uzaktır. Akıl düzenini, yazıyı, birçok zanaatı, sanatı geliştirmiştir. Ancak ne pahasına? Kent devrimi mi, karşıdevrim mi yargısı, üzerinde kapsamlı düşünmeyi gerektirecek kadar önemini halen korumaktadır. Unutmamak gerekir ki, başta büyük tek tanrılı dinler olmak üzere birçok tarihi çıkış, bu yapılanmaya karşı geliştirilmiştir. İnsan soyunu içine soktuğu cendere cennetten çok cehenneme benzemektedir. Daha doğrusu çok azına cennet, ezici çoğunluğa cehennem yaşamı getirdiği, günümüze kadar ki örnekleri açıklayıcı niteliktedir. Kent-devlet toplumu her bakımdan hakimiyet, mülkiyet, baskı davet eden bir içeriğe sahiptir. Doğal toplum insanını bu düzene alıştırmak kolay olmamıştır. Bir yandan tüm kent insanların zihnine korkutucu tanrılarla hükmetmek, diğer yandan kadını baştan çıkarıcı bir araç halinde sunmak -ilk fahişelik- bu sistemin olmazsa olmazlarıdır. Kullanışı benimsetmek günlük denetim kadar ancak bu köklü kurumlarla mümkün olmaktadır. İki kurum da köklü afyonlama özelliklerini taşırlar.

Kent-devlet toplumunun bu ilk orijinali etrafında oluşan zihniyet yapısıyla üretim yapısı daha sonraki süreçte ve tüm alanlarda sürekli yetkinleştirilmiştir. Sümer'de doğup kaybolmamıştır. Zincirleme halkalar halinde günümüze kadar erişen yapıdır, zihniyettir. Mısır, Hitit ve Yunan sitelerindeki örnekler bu orijinalin biraz daha değişik versiyonlarıdır. Bu üçlü yapının ilk halka olarak Sümer orijini esas aldıkları tarihsel belgelerle gittikçe kanıtlanmaktadır. Bu üçlü halkadan sonraki ilaveler ise Çin, Hint ve Roma halkaları olarak evrenselliğe ulaşacaktır. Amacımız tarih yazma olmadığı için bu süreçleri işlemeceğiz. Kanıtlamak istediğimiz, devletin teklifi ve sürekliliğidir. Varlık anlamında teklik, zaman bakımından süreklilik devlette çok etkindir. Tekrarlamalara ayrı ayrı devlet kuruluşu demek fazla çözümleyici değildir. Aynı özü tekrar tekrar çözmek anlamı geliştirmez. Sadece tekrarlar.

—Zor Aracı Olan Devletin Gelişimi Bir Zorunluluk Muydu?

Sümer örneği yakından incelendiğinde, devlet toplumunda daha başlangıçtan itibaren iki işlevin iç içe geçtiği görülmektedir: Birincisi baskı, otorite aracı olarak devlet; ikincisi, tüm siteyi besleyen kamusal üretim düzeni olarak devlet. Bu çifte niteliği devletin temel çelişkisi olarak insanları hep meşgul edecektir. Ne onunla olunur, ne olunmaz. Baskı, tahakküm aracı olarak tahammülü en güç kurumdur. Fakat kamusal güvenlik ve üretim aracı olarak vazgeçilmez bir araçtır. Burada temel sorun daha başlangıcından beri kamusal -toplumun ortak yararı- güvenlik ve üretimin baskı ve otoriteyi gerektirip gerektirmediğidir. Devlet olmadan toplumun ortak güvenlik ve üretimi mümkün değil mi? Mümkünse, o zaman zor aygıtı olarak devlete gerek yoktur. Sorunun can alıcı noktası burasıdır. **Devlet adeta iyi bir yiyeceğin içine bir miktar uyuşturucu koyarak büyük çıkar aracına dönüştürülmüş bir kurum haline getirilmiştir.** Rahip devlet düzeninin inceliği, bu ayrımı örtbas ederek sömürücü parazit bir kesimin ortaya çıkmasına yol açmasındadır. Bakunin gibi devleti mutlak bir ‘kötülük’ olarak gören bir anarşist teorisyen bile, buna zorunlu, gerekli kötülük diyebilmiştir. Marksizm de gerekli bir aşama olarak değerlendirmiştir. Oysa .... baskı, zor aracı olarak devlet ne zorunlu bir ilerleme aracı, ne de zorunlu bir kötülüktür. Baştan beri bela, gereksiz, hiç zorunlu olmayan, giderek tam bir soyguncu çeteye dönüşen bir araçtır. Bu yönüyle devletin doğduğu ilk günden itibaren kesilip atılması, teşhir ve tecrit edilmesi gereken toplumsal bir ur olarak değerlendirilmesi en doğru tanımdır. Toplumun ortak güvenlik ve üretim aracı olarak değerlendirilmesi, klasik anlamda devlet denilmeyecek bir toplumsal araç olarak tanımlanması daha doğru bir yaklaşımdır. İlerideki bölümde daha kapsamlı tanımlayıp açımlayacağımız gibi, bu tarz toplumsal oluşuma ‘demokrasi’ demek daha uygun ve gerçekçi olacaktır.

Tahakkümcü zor aygıtına devrimci içerik sığdırmak aslana devrimci rol vermekten farksızdır. Devlet tanımını bir yanıyla bu yönlü geliştirirken, toplumsal biçimlenişler üzerindeki etkilerini inkâr etmek anarşizme götürür. Devlet her iki yönüyle bir olgudur ve son

sözü söylemede hep belirleyici olmuştur. Bu yönlerini ortaya koymadan çok eksik bir tanımlamaya yol açarız. Yapmaya çalışmamız gereken, devlet iktidarının gereksiz yanlarıyla gerekli yanlarını ayırtırmak olmalıdır. Ne gerekli zorunlu kötülük, ne kutsal yüce varlık olarak bu olguya yaklaşamayız. İnsan anlığındaki en büyük yanlışlıklar bu yönlü tek yanlı yaklaşımlarla yakından bağlantılıdır.

Devletin temel özelliği aynı kalmıştır derken, biçim değişikliğine uğramadığını söylemek istemediğimiz açıktır. Bilakis öz aynılığı biçim değişikliğini zorunlu kılmaktadır ki, her olguda bu diyalektik ilke geçerlidir.

Demokrasinin prototipini doğal toplumdaki yararlı hiyerarşide görmek mümkündür. Birikime ve mülkiyete dayanmayan topluluğun ortak güvenliğini, yönetimini sağlayan gerek ana-kadın gerek yaşlı-tecrübeli erkek son derece gerekli ve yararlı temel öğelerdir. Topluluğun bu öğelere gönüllü saygınlığı yüksektir. Fakat bu durum istismar edilip gönüllü bağımlılık otoriteye, yararlılık çıkara dönüşünce, toplum üzerinde her zaman gereksiz zor aygıtı ortaya çıkmaktadır. Zor aygıtının kendini ortak güvenlik ve kolektif üretim yöntemleriyle gizlemesi, tüm sömürücü ve baskıcı sistemlerin özünü teşkil etmektedir. İcat edilen en uğursuz oluşum budur. Bu öylesine bir icattır ki, daha sonra geliştirilecek tüm kölelik biçimleri, korkutucu mitolojik ve dinsel formları, sistemli imhaları ve talanları, yakıp yok etmeleri beraberinde getirecektir.

Marksizm bu sürecin doğuşunu izah ederken, eski geri toplumun bağrından ileri bir toplumun doğuşu biçiminde 'zor'a ebelik rolü vermektedir. Hepimizin paylaştığı bu yaklaşım tüm devlet-devrim, demokrasi anlayışımızı ve örgüt-eylem uygulamalarımızı kökünden sakatlamaktadır. Bir özeleştirici cümlesi olarak bu yaklaşımı aşmak, sanırım şimdiye kadar bu kapsamda hiçbir özgürlük ve eşitlik akımına nasip olmamıştır. Halklar, ezilenler adına kurgulanan her ekol, tarikat, kurulan devletler, siyasal hareketler bu sakat anlayış nedeniyle tam tersi sonuçlara yol açmaktan kurtulamamışlardır.

Tahakküm aracı olarak devlet geleneği gerçekten Leviathan benzetmesinden de anlaşılacağı gibi kana, sömürüye doymayan bir canavardır. Her hücresi kanla beslenen bir varlıktır. Birçok örnekte göreceğiz ki, bu canavar, kendine sahip gibi görünen kişiler de dahil,

en değerli varlıklarını gözünü kırpmadan imha etmekte, kurban vermekte, toplumun tüm ahlaki geleneklerini silindir gibi ezip geçmekte tereddüt uyandırmamaktadır. Bir Osmanlı sultanı ‘devletin selameti’ adına on yedi kardeşini bir gecede boğarken, bu araca sahip olanın bağlı olduğu kuralın gereğini yaptığını iyi bilmektedir. Tüm Roma tarihi, İran tarihi, keyfi zor aracı olarak devlet tarihleri sayısız vahşet örneklerini kamuflaj ideolojileri sayesinde sergilemeyi görev bileceklerdir.

—Devletçi Paradigmanın Zihniyet Yapısı

Devlet olgusunun şekillendirdiği zihniyet ve sosyal kurulumlaşmaları derinde incelemek büyük önem taşımaktadır. Zihniyetin doğaya yabancılaşması, akla hayale sığmayan sınıflaştırmalar, özel birçok örgütler, askeri kurumlaşma hep bu zor aygıtının icatlarıdır. Çalışmayı tamamen hor gören, ganimet ve talanı yücelten bir kültürden turalım, sürekli istediklerini yapmayı emreden bir tanrı anlayışından, sahte cennet ve cehennem ütopyalarına kadar uzanan bir parazitler dünyası, en yüce sultan, kayser, şah, race, imparatorlar olarak tanrı katına yüceltilmişlerdir. Bin yıllardır oluk oluk akıttıkları kan hep bu özü olmayan yücelikler adına olmuştur.

Devleti en uzun süreli ve derinleştiği köleci toplumda gözlemek bilgilerimizi daha da zenginleştirecektir. En saf haliyle köleci devletleri ilk Sümer ve Mısır toplumunda görmekteyiz. Sümer ve Mısır köleci devlet formu toplumsal gelişmenin zihniyet, sosyal ve ekonomik kurumlaşma tarzlarına köklü değişiklikleri yerleştirmiştir. Doğal toplumun zihniyet dünyası canlı bir doğa anlayışına dayanır. Her doğa olgusunun bir ruhu var sayılır. Ruhlar canlılığı sağlayan özellik olarak düşünülür. Totemik din anlayışlarında kendilerinden farklı, hükmeden dışardan bir tanrı anlayışı henüz gelişmemiştir. Doğanın ruhlarıyla, yani kuvvetleriyle anlaşmaya büyük özen gösterilir. Ters düşmek ölümle eşittir. Doğaya temel bakış açısı bu olunca, olağanüstü uyum gereği ortaya çıkar. Ekolojinin en temel ilkesine göre yaşamla karşı karşıyayız. Toplumsal yaşamın doğa güçlerine ters düşmesi en çok sakınılan konudur. Din ve ahlaklarını geliştirirken gözetilecek temel ilke çevreyle, doğa güçleriyle bu uyum ilkesidir. Yaşamın bu ilkesi o kadar derinliğine zihinlere yerleşmiştir ki, bir din ve ahlak geleneği olarak başköşeye oturtulur. Aslında bu

doğal yaşamın genel bir akış ilkesinin insan toplumuna yerleşimidir. Çevresini esas almayan hiçbir oluş yoktur. Kısa süreli sapmalar da akışla birlikte yeni iç ve dış koşullar altında süreçle bütünleşir; aksi halde tümüyle sistem dışı kalarak varoluşlarını yitirirler. Ekoloji ilkesinin insan toplumundaki önemi doğanın bu temel öznelliğinden ileri gelir.

Köleci devletçi toplumun oluşumu bu hayati ilkedен ciddi bir sapmaya yol açar. Çevre, ekolojik sorunun oluşumunun bu yönlü oluşan toplumla, uygarlık başlangıcıyla sıkı bir bağı vardır. Sınıflı toplum uygarlığı doğayla çelişen toplumdur. Bu olgusal sorunun temel nedeni, yeni toplumun köklü bir karşıdevrimle oluşan köleci zihniyet dünyası-paradigmasıyla ilgilidir. Doğal toplumda tüm topluluk üyeleri yaşam bütünlüğünde organik olarak yer alırlar. Herkes toplumun dürüst, içten bir parçasıdır. İnanç ve duyuları ortaktır. Yalan ve aldatmaca kavramları hiç gelişmemiştir. Doğayla adeta aynı çocukça dili konuşur gibidirler. Doğaya hükmetmek, kötü kullanmak, yeni geliştirdikleri toplum yasaları olarak ahlak ve dinlerine karşı en büyük günah -tabu- ve kötülüktür. Yeni köleci devlet toplumunda tersyüz olan, bu temel dini ve ahlaki anlayıştır. Toplumsal meşruiyetin sağlanması zor kadar yalana da ihtiyaç göstermektedir. Yalnız zorla köleci sistemin yürütülmesi olanaksızdır. Toplumu köklü inançlara bağlamadan sistemi sürdüremezsiniz.

İşte Sümer ve Mısır rahiplerinin tüm tarihi kaplayan ve halen etkisini sürdüren en temel ideolojik buluşları bu tarihsel evrede devreye girmektedir. Yarattıkları yeni kavramlarla kurguladıkları mitolojik düşünme tarzı sistem için en temel meşruiyet -kabul etmedayanağı olur. Bu mitolojilerin -mitoloji, Yunanca söylene, efsane anlamındadır- en temel özelliği, doğal olayların üstüne çıkardıkları yeni tanrılar dünyasıdır. En, Enlil, Ra ilk tanrılar olarak yeni yükselen efendiler -Rablar- dünyasını mükemmel biçimde yüceltip gizlerler. Oluşan köleci sınıf hükümranlığı tanrılaşmayla iç içedir. Yeni efendiler nasıl çalışmadan sadece hükümranlıkle misli görülmemiş bir taht-saraylı yaşam sahibi iseler, kurgusal simgeleri olarak tanrıları da öylesine tüm doğa güçleri üzerine oturturlar. Toplumsal hakimiyet doğasal hakimiyete yansıtılmıştır. Doğal ruhçuluk dini üzerine emreden tanrılar dini egemen kılınmıştır. Doğal süreçleri ruhlarla izah

etmek yerine tanrılarla izah etme süreci en köklü zihniyet değişimi oluyor.

Buna devrim değil, karşıdevrim dememin anlaşılır nedenleri var. Çünkü tarihte en tehlikeli, olumsuz bir süreci başlatma özelliğine sahiptir. Konuyu biraz derinliğine açmakta hayati yarar var. Canlı doğa anlayışı günümüz bilim çevrelerinde de en çok tartışılan bir konudur. Kuantum fiziğini tanımlarken kısaca değinmiştik. Gerçekten, doğal toplumdaki gibi olmasa da, her doğal olgunun bir özelliği - içinde hareket ettiği yasası, anlam düzeyi- olduğu kabul gören en devrimci görüşlerden biridir. Maddileşmiş özdeği yöneten öznel, sahip olduğu enerjidir. Enerji, madde olmayan gerçekliktir; bir anlamda maddenin ruhudur. Her geçen gün değişik enerji türleriyle doğaya açılım görülmemiş boyutlara tırmanmaktadır. Gelecek kuantum fiziğinin, 'nanoteknoloji'nin olacaktır denilirken bu gelişme kast edilmektedir. Sonuçta değişik de olsa, ilk toplum tarzı doğal akışla uyum içinde, doğru bir anlayışla, ekolojiyle yaşamı esas almaktadır. Günümüzde çevre sorununu en büyük tehlike olarak insanlığın karşısına çıkaran, bu temel ilkedен kopuş gerçeğidir. Kopuşun da temelinde sınıflı toplum uygarlığının zihniyet ve üretim tarzı yatmaktadır.

Konuyla bağlantılı ikinci önemli husus, duygusal zekâyla analitik zekâ arasındaki kopuşun büyük ve tehlikeli bir sıçramayı gerçekleştirmesidir. Duygusal zekâ tüm canlılara mahsus olan zekâdır. Bir anlamda doğal süreçlere özgü olan öznel, zihin durumudur. Duygusal zekâ evrim zincirinin insan türüne doğru gelişiminde analitik zekâyı doğru bir eğilim belirir. Analitik zekâda daha hızlı seçim, dolayısıyla değişim yapma yeteneği yüksektir. Fakat sapmacı yönü de benzer bir oranı teşkil etmektedir. Duygusal zekâ basit olmasına rağmen, içgüdülere has bir kesinliğe sahiptir. Şartlı reflekslerin şartsız reflekslere dönüşümü anlamına gelir.

Güdüler öğrenmenin en basit biçimleri olmasına karşın çok istikrarlı yapılardır. Yüz binlerce yıl yaşanan deneyimlerin ürünüdürler. Bu nedenle kolay kolay yanılmazlar. Diğer bir özellikleri, yaşamla çok sıkı ilişki içinde olmalarıdır. Yaşamı tehdit eden veya ilgilendiren iç ve dış koşullara anında tepki verirler. Fakat bu yönleri hızla analitik zekâ rolünü oynamalarına ket vurmaktadır. Yine de yaşam için geçerli olan esas olarak duygusal zekâdır. Yorumlamaz,

yaşatır. Yorumlama ne kadar çok gelişmişse, sapma oranı da o denli artar. Analitik zekâ ise daha çok yorumlayarak duygusal zekâyı yeni yönler, davranış biçimleri biçmeye çalışır. Daha çok gelişkin insan türüne aittir. Zaten insan türünün toplumsal tarzda yaşaması da analitik zekânın gelişim seviyesiyle bağlantılıdır. Hızlı toplumsal gelişmeyi sağlayan analitik zekâdır. Fakat duygu boyutundan yoksun olduğu için, serbest kaldığında çok tehlikeli olur. Özellikle iktidar ve savaş kültürüne alışıldıktan sonra analitik zekâ korkunçlaşır. Bu zekâ en çarpıcı ifadesini yakın çağların imha savaşlarında göstermiştir. Adeta bir makine düzeninde çalıştığı için acı, korku, sevgi gibi duygulardan yoksunluğu, empati ve sempatiyi tanımaması bu imhacı özelliğini çok tehlikeli kılmaktadır. Buna karşın duygusal zekâyı uyum içinde çalıştırdığında en sağlıklı, çözümlene yeteneği yüksek birey ve toplulukların oluşumunda belirleyici rol oynamaktadır.

Köleci devlet toplumunda gelişen, bu iki zekâ arasındaki büyük kopuştur. Belki de üst boyutta ilk defa doğal topluma egemen olan duygusal zekâdan koparak sadece baskı ve sömürü sanatında yoğunlaşan bir sınıf zekâsı, aklıyla karşı karşıya gelmekteyiz. Bu çok tehlikeli sonuçlar doğuracak bir gelişmedir. Neolitik toplumda sağlanan artı-ürüne dayanarak gelişen köleci üretimin daha bol artı-ürünü bu sınıfsal oluşumun maddi temelidir. Sadece üretimi yöneterek büyük oranda ürünlere el koymaktadır. O zaman geriye bu tarz üretimi savunmak için yeni zihniyet durumunu yaratmaya sıra geliyor. Yeni hükmeden tanrılı mitolojiler bu zihniyet arayışının sonucudur. Köklü bir analitik zekâ süreci söz konusudur. Kulları yönetecek kuralları bulmak, ölümsüz tanrı buyrukları gibi göstermek bu zekâ tarzının üzerinde en çok çalıştığı konudur. Sümer ve Mısır rahiplerinin büyüklüğü bu konunun insanlık tarihindeki büyük öneminden ileri gelmektedir. Doğal toplumdan ve yaşamdan kopan zekâları muazzam bir mitolojik kurgusal sistem yaratmıştır. Kulları bunlara inandırmak için daha da büyüleyici okul sistemleri, tapınaklar, heykeller yaratmışlardır. Doğal toplumun tehlikeli olmayan ruhçu dinleri yerine, hükmeden tanrı ağırlıklı dinleri geçirerek boyun eğmelerini sürekli geliştirmişlerdir. Korku duygusunu saptırarak bu yeni tanrılardan neden korkmaları gerektiğini, dediklerine tam uyarlarsa mükâfatlarını nasıl göreceklarını özenle anlatmışlardır. İlk defa cennet ve cehennem içerikli ütopyalar icat etmişlerdir. Aslında yeni efendiler sınıfına tam

uyum için ideolojik sistem geliştirilmektedir. Düşünce tarzının mitolojik olması dönemin ruhuna uygundur. Canlılık (animizm) dini aşlında özgürlükçü ve eşitlikçidir. Mitolojik ağırlıklı yeni din ise bir sınıf dini, eşitsizlik ve kölelik dinidir. Mutlak boyun eğmeyi, tanrıları - efendileri- esas almayı emretmektedir.

İnsanlık tarihinde gerçekleşen bu zihniyet karşıdevrimi gerçekten analitik zekânın en büyük çıkışlarından biridir; sınıfsal aklın gelişmesidir. Artık tarih, edebiyat, sanat, hukuk ve politika bu sınıf zihniyetiyle yeniden üretilecektir. Sümer ve Mısır mitolojisinde bu sürecin en güçlü ve orijinal halini görmekteyiz. Egemen sömürgeci sınıf ideolojisi artık bir üst toplum, devletçi toplum olma yoluna girmiştir. Bu yönlü atılacak her adım tüm toplum adına atılacak, ona mal edilecektir. Doğal toplumdan kalma ana-tanrıça ideolojisi giderek sömürülerek, içeriğinden boşaltılıp asimile edilerek erkek-tanrılar düzeninin hizmetine koşturulacaktır. Tıpkı kadının erkeğin hizmetine - genel ve özel fahişeliğe başlangıç- koşturulması gibi. Doğal tüm toplumun eşit-özgür üyeleri yeni kul sınıfına dönüşecektir. Bir Sümer efsanesi insanların tanrıların 'dışkısından' yaratıldığını söyler. Kadının erkeğin kaburga kemiğinden yaratıldığı yine ilkin Sümer efsanesinde geçer. Sümer mitolojisi gerçekten olağanüstü bir başarı olup kendisinden sonra gelen tüm mitolojileri etkileyerek, tek tanrılı dinlerin, edebiyatın ve hukukun da ilk kaynağını teşkil etmiştir. Destanda Gılgamesh özelliği benzer bir etkiyi tüm dünya destanlarında yansıtmıştır.

Sümer zihniyet yapısının kapsamlı çözümü konumuz olmadığından, öz itibarıyla tarihin, dolayısıyla uygarlığın sadece baskıyla değil, analitik zekâyla başlatılmasının en temel kaynağı olduğu tartışmasızdır. Daha sonraki metafizik düşüncenin kökenini bu zekâda aramalıyız. Üstte bir avuç efendi cennet gibi bir saray yaşamında sadece günlerini yaşamıyorlar. İnsanlığı sürekli oyalayacak efsaneler, ütopyalar dünyasının da temellerini atmaktadırlar. Gerçekleşen, büyük toplum yalanı'nın tüm insanlık zihninde kök salarak güçlü kurumlara kavuşturulmasıdır: Her tür mitoloji, destan, tapınak ve okullarıyla.

Tarihin en köklü zihniyet dönüşümü olarak Sümer toplumunda gerçekleşen karşıdevrim, başta Ortadoğu toplumunu olmak üzere insanlığın paradigmasını -doğaya evrene temel bakış- kökünden

değiştirmiştir. Doğal toplum, canlı doğa-evren anlayışı renkli ve üretkendir. Doğayı bir öcü, zalim olarak görmez. Bir ana gibi görür. Sümer dilinde özgürlük sözcüğü olan ‘Amargi’, aynı zamanda anaya dönüş anlamına gelmektedir. Bu sözcük bile gerçekleşen karşidevrimci zihniyetin niteliğini çok iyi açığa vurmaktadır. Yeni mitolojik bakış açısında ise doğa-evren hükmeden, cezalandıran tanrılarla doludur. Doğanın dışına yükseltilen ve gittikçe kendini gizleyen -aslında baskıcı ve sömürücü despotlar- tanrılar adeta doğayı kurutmuş gibidir. Ölü bir doğa, madde anlayışı geliştirilmektedir. Tanrıların dışkısından yaratılan kullar gibi tüm canlı varlıklar da giderek aşağılatılmaktadır. Bu paradigma, giderek derinleşerek, bugünkü Ortadoğu toplumunun zihnini adeta felç ederek bir türlü kendine gelememesinin de en temel nedeni olarak görülmelidir. Avrupa toplumu ancak Hıristiyanlığı reforma tabi tutarak Kopernik devrimiyle bu paradigmayı yıkmıştır. Giordano Bruno gibi bir Rönesans dehası canlı doğa anlayışının güçlü savunuculuğundan ötürü canlı canlı yakılmıştır. Çin, Japonya gibi ülkelerin toplumunda bu paradigma yansımadağı için olumlu gelişmelere daha hızlı adapte olmaktadırlar. Bunda canlı evren anlayışları temel rol oynamaktadır. Grek-Roma uygarlığının gelişmesinde felsefi düşünce tarzının Sümer-Mısır kökenli mitolojileri açmaları, onun yerine metafizik, diyalektik kurgulamaları esas almaları benzer bir rol oynamıştır.

Devlet kavram ve çerçeve olarak rahip tapınaklarının döl yatağında oluşurken, esas kurumlaştırıcı ve iktidar gücü haline getiren, hiyerarşik toplumun yaşlılar meclisiyle askeri şefin maiyetidir. Devlet iktidarı bu üçlü arasında yoğun ve uzun süreli ilişki ve çelişkilerle belirlenir. Başlangıçta rahip-kral egemenken giderek yerini önce yaşlılar meclisine -ilkel demokrasi- bırakacak, daha sonra gücün nihai belirleyici olduğu askeri şefin hakimiyeti gelişecektir. Gilgameş Destanında bu süreç şiirsel mitolojik bir dille yansıtılmaktadır. Gilgameş’in kendisi askeri şefi, kahramanı temsil etmektedir. Eskinin güçlü rahip ve rahibeleri iyice silik kalmışlardır. Enkidu barbarlardan derlenen etnisite dışı asker devşirmenin bilinen ilk örneği olarak karşımıza çıkmaktadır. Akrabalık dışı bir örgütlenme gelişmektedir.

Gücün büyüleyici etkisi hem ilk defa boyun eğdirmeciliğe, hem artı-ürünün sahibi olarak kendini tanrı-krallar olarak yansıtılmalarına yol açıyor. İnsan egosunun kendini en büyük ilan etme çağı

başlatılıyor. Artık doğa ve toplum tanrı-kralın bir eseri olarak yansıtılır. Tüm mitolojiler bu anlatıma öncelik vermektedir. ‘Her şeyin sahibi tanrı’ anlayışı, kökenini bu Sümer ve Mısır mitolojilerinden almaktadır. Kutsal kitaplara bu kaynaklardan yansıtılacaktır. Böylece devlet iktidarı sonsuz kılınacaktır. Halen bir slogan olarak kullanılan ‘Ebed-müddet devlet’ anlayışı da buradan gelmektedir. Eğer devlet gelişmeseydi, özellikle mitolojiyle donanmasaydı, basit bir eşkiya kurumu, örgütü olmaktan öteye gitmezdi. Devlet iktidarının dönem için çok kârlı olması, onu olağanüstü bir tanrısal kurum olarak yansıtmaya ve tüm zihinlere egemen kılmaya götürmüştür. Bu anlamda en ince bir gasp örgütlenmesi olarak anlaşılabilir. İdeolojinin gücü bu noktada karşımıza çıkıyor. Büyük gasp örgütünün tanrısal bir emrin kutsal bir kurumu olarak tanınmasını sağlıyor. Bir yerde devlet iktidarı ne kadar yüceltilerek allanıp pullanıyorsa, orada büyük bir soygunun, çıkarın gizlendiğini anlamak durumundayız. Tanrı-krallar kendini yansıtırken, bu gerçeğin farkında olarak kurumlaşmışlar. Görkemli saraylar, en güçlülerden oluşan askeri maiyetler, iyi bir istihbarat, etkileyici bir harem, nam salan bir hanedan, hangi tanrı kökeninden geldiğine dair şecere, soy kütüğü, dalkavuk vezirler ve tapan kullar bu kurumlaşmanın vazgeçilmez öğeleridir. Piramid mezarlar daha kalıcı bir dünya sarayıdır aslında. Elbise, asa, mühür üzerlerinde eksik olmayan aksesuarlardır. Artık tüm toplum üyelerine, kullarına düşen, bu yüce tanrısal kuruluşa sürekli tapınmak, şükretmektir. Kutsal kitaplardaki tanrı sıfatlarına ilişkin çok sayı da kavramlar ilk Sümer, Mısır tanrı-krallarının sıfatlarının hem tekrarı hem kısmen değiştirilmiş versiyonlarıdır.

Ölümleri -daha doğrusu öte dünyaya gitmeleri- halinde, tüm maiyeti canlı olarak kendileriyle birlikte gömülür. Çünkü maiyet kral bedeninden ayrı düşünülemez. Asıl bedenle birlikte gömülmeleri öte dünyada hizmetleri için gereklidir. Dünyada kalan zürriyetleri de kendisinin varlığını sürdürmeye devam ederler. ‘Ölümsüzlük’ kavramı biraz da böyle doğmuştur. Analitik zekânın gerçeklerden kopmasıyla toplumu nasıl dönüştürdüğü bu örnekte çok çarpıcı yansımaktadır. Yalnız bir piramidin yapımı yüz binlerce kölenin ölüm çalışmasını gerektirmektedir. Kurulan devlet iktidarı insan türünün başında patlayan en kalıcı ve yıkıcı deprem olmaktadır. Artık insanlık lügatında zulüm, mahşer, kurtarıcı kavramları oluşmaya başlamıştır.

Özgürlük savaşçıları olarak peygamberlik kişiliği bu koşullar altında şekillenmektedir. Peygamberler bu büyük felaketin kurtarıcıları olarak ortaya çıkacaklardır. Kaynak yine Sümer toplumdur.

Doğal toplumla birlikte büyük kaybeden bir kesim de kadınlar olmaktadır. Sümer mitolojileri kaybeden kadının ağıtları gibidir. İnanna kültü hem daha önceki dönemlerin kadın eksenli toplumundan izler taşımakta, hem de erkek egemen topluma karşı büyük bir mücadelenin verildiğini yansıtmaktadır. İlk site tanrılarının önemli bir kısmı kadın kökenli iken, giderek tümü yerlerini erkek kimlikli tanrılara bırakır. Kadın düşüşünün hazırlandığı kurumların başında yine tapınaklar gelmektedir. Başlangıçta ana-tanrıça İnanna adına yaygın kadın rahibelerin yönetimindeki tapınaklar adım adım ele geçirilerek sonunda geneleve dönüştürülür. Doğal toplumun ana-kadın etrafındaki evcil düzeni farklı bir kurumdur. Kadının sahibi olmadığı gibi, ana-kadının kendisi çocuklarının ve dilediği erkeğin yöneticisidir. Klasik anlamda karılık-kocalık kurumu gelişmemiştir. Devlet kurumu temelinde erkek egemen toplumun şekillenmesiyle erkek yönetimindeki ataerkil aile yaygınlaşır. Aile kurumu nitelik değiştirerek günümüze kadar sürecek ilk şekillenmesini kazanır. Kadının sahibi erkek olduğu gibi, çocuklar da onundur. Kadın giderek güçten düşürülüp kendisi mal haline getirilmektedir. İçine girilen aile özünde bir kafestir.

Erkek yönetimindeki aile kadar derinliğine ve süreklilik kazanmış başka tür bir köleliğin bulunmadığı önde gelen sosyologların ortak bir tespitidir. Toplumun kölelik düzeyini çözümleyebilmek, kesinlikle kadının kölelik düzeyinin çok yönlü çözüme kavuşturulmasıyla mümkündür. Kadında gerçekleşen yalnız zihni ve fiili bağımlılık değildir. Tüm duyguları, fiziki hareketleri, ses düzeni, giyim kuşama kölelik tarzıyla bağıntılı kılınmıştır. Burnuna, kulağına, el ve ayak bileklerine halkalar takılmıştır. Bunlar kölelik zincirinin simgeleridir. Ortaçağlarda bekâret kemeri de takılır. Tek taraflı bir namus, ahlak anlayışı gerçekleştirilir. Kadın ideolojik olarak hiçleştirilir. Elindeki tüm değerler alınıp kendisi mal durumuna getirilir. Başlık parasına (değerine) bağlanır.

Kaynağını köklü bir biçimde Sümer toplumundan alan kadın köleliği el atılmamış bir konudur. Hiyerarşik toplumda başlayan bağlanma, rahip tapınağından geçirilip erkeğin kulübesi içine tıklararak,

en ağır statüye sokularak tamamlanır. O dönemden beri geliştirilen hep bu statü olmuştur. Bütün duygu ve davranışlarıyla -düşünce gücü asgariye indirilerek- erkeğine nasıl hizmet edeceği edebiyatın, eğitimin, ahlakın temel konusudur. Erkek köle daha çok artı-türün sağlayarak, kaba gücü kullanılarak statü kazanmıştır. Ekonomik içerikli bir kölelik ağır basar. Kadın ise tüm beden, ruh ve düşüncesiyle köleleştirilir. Erkek köleyi serbest bıraksanız özgür bir insan olabilir. Ama bir kadını serbest bıraksanız, daha beter bir köleliğe konu olur. Bu gerçeklik bile derinliğine işlenmiş köleliği yansıtmaktadır. Dikkatli bir gözlemci kadına baktığında, her şeyiyle nasıl amansızca erkeğin her istediğine göre şekillendirildiğini fark etmekte güçlük çekmez. Ses düzeninden yürüyüşüne, bakışından oturuşuna kadar 'ben bitirdim' der gibidir. Kadın kölelik çözümlerinin geliştirilmeyişinin en önemli nedeni, erkeğin bu konudaki obur iştahı, diktatörce tatmin ruhudur. Toplumdaki tanrı-kralın evdeki prototipi kadının efendisi olarak erkektir. O bir koca değil sadece, 'tanrı-koca'dır. Bu nitelik özünde hiçbir şey kaybetmeden günümüze kadar etkisini sürdürmüştür.

Köleci devlet toplumu ekonomik alanda büyük bir fabrika görünümündedir. Modern fabrikalardan teknik ve sahiplik bakımından farklıdır. Köleler sürü halinde çalıştırılır. Toprakta, taş ocaklarında, inşaatlarda korkunç bir köle emeğinin kullanıldığı halen bu arkaik dönemden kalma yapıtlardan anlaşılmaktadır. Köle yönetimi hayvan yönetiminden daha şiddetlidir. Köle çalışan bir hayvandır. Mülk konusudur. Sadece bir üretim aracıdır. Köleler hukuki kapsamın dışındadırlar. Sanki duyguları olmayan bir eşyadırlar. Analitik zekânın erkekte vardığı biçim köle gerçeğinde çok daha çarpıcıdır.

Köleci devlet toplumunda mülkiyet kurumu da sağlam bir başlangıç yapar. Sistemin özü üst toplumun alt toplumu her şeyiyle mülkleştirmesine dayanır. Tanrı-krallar ve yardımcıları her şeyin sahibidirler. Sahiplik, hakimiyetin doğal sonucudur. İnsan egosu gelişme imkânı buldu mu, sınır tanımaz özellikler taşır. Sistemin kuruluş döneminde sınırlayıcı etkenlerin olmayışı tanrı-krallık kültürüne yol açmaktadır. Doğal toplumun tanık olmadığı mülkiyet düzeni devlet mülkiyetinden başlayarak aileye dek her kuruma sızar. Herkeste mülk duygusu yaratır. Mülkiyet devletin temeli sayılır, kutsallaştırılır. Artık bundan sonra yapılması gereken tüm dünyanın

mülkleştirilmesidir. Devlet sınırları, hanedan arazileri, vatan sınırları olarak mülkiyet sınırları çeşitli biçimler altında günümüze doğru neredeyse bir tanrı vergisi olarak insanların benliğine kazınır. Aslında bir rant kaynağı olarak mülkiyet gerçekten hırsızlıktır. Toplumun kolektif dayanışmasını en çok bozan kurumdur. Ama üst toplumun beslenmesi için en temel kurum olarak vazgeçilmezdir.

Doğal toplum ekolojik toplumun kendiliğinden bir hali olarak tanımlanmaya çalışılmıştı. Ekolojik toplumun devlet toplumunun derinlik ve genişlik olarak gelişmesiyle adım adım geriletilmesi, günümüze kadar en temel toplumsal çelişkilerden biridir. Toplumun iç çelişkisi ne kadar gelişmişse, dış ortamla çelişkisi de o denli artmaktadır. İnsana tahakküm doğaya tahakkümü getirmektedir. İnsana acımayan bir sistemin doğaya her kötülüğü yapmaktan çekinmeyeceği açıktır. Zaten hakimiyet, fetih en gözde olgular olarak egemen sınıf ahlakında yer bulmaktadır. Doğaya hükmetmek insana hükmetmek kadar bir hak, soylu bir davranış olarak görülmektedir. Doğal toplumun doğa canlılığı, kutsaması yok sayılmıştır. Bir düşman gibi fetih konusudur. Devletçi toplumun zihniyet ve davranışlarına bu kavramlar egemen olunca, artık günümüzde dev boyutlara ulaşan çevre felaketlerine ardına kadar yol açılmış demektir.

Devletçi toplumun kuruluş aşamasındaki tanımlanmasına ilişkin bu değerlendirmeler yeterli sayılmalıdır. Dikkat çeken konu şudur ki, neden köleci değil, köleci devlet toplumu kavramını kullandığımız sorulabilir. Devleti bir üst toplum olarak alınca, bu kavramı kullanmanın daha somut ve amaca hizmet edeceği kanısındayım. Devlet olmadan kölecilik düşünülemez. Temel koşul devlet erkidir. Devlet soyut bir kurum değildir. Baskı ve sömürü araçlarının hakimiyetini ele geçirenlerin ortak örgütlenmesidir. Herkes için gerekli genel güvenlik ve diğer kamusal hizmetler gerçek örgütlenmeyi örten ve daha çok toplum nazarında meşruiyete yol açan yardımcı hizmetler olarak görülmelidir. Devletçi toplum denmesinin diğer önemli bir gerekçesi, feodal ve kapitalist toplum formlarının da aynı devlete dayanarak varlık kazanıp gelişmelerini sürdürmeleridir. Baskı ve sömürü gruplarının ortak ve vazgeçilmez kurumları devlet olarak örgütlenmedir. Baskı ve sömürü için hiçbir kurum devlet kadar etkili ve verimli olmamıştır.

—Sonuç olarak

Devletli toplumu tarihen de izlemekteyiz. Büyük tapınak kültürünün etrafında hem şehir hem devlet kurumunun iç içe doğuşunu görmekteyiz. Marksizm’de dinin üstyapı kurumu olduğu, sonradan altyapı olarak ekonomik düzeni yansıttığı biçimindeki tanımın daha doğrusunu Sümer örneğinde vermek mümkündür. Tapınağın kendisi hem tanrı kavramlarının üretim alanı (“zigguratın üst katı tanrısal, alt katı insansal ve üretimseldir”), hem de ekonomik üretim merkezidir. Üst kat Panteon’dur. Alt kat üretim araç ve stoklarıyla doludur. Ara katlar çalışanlarla dolup taşmaktadır. Tapınağı günümüz camileri ve kiliseleri gibi göremeyiz. Doğuş çağlarında esas olarak yeni zihniyet ve maddi üretim merkezleri olarak rol oynamaktadır. Bu yaklaşımın doğruluğunu eldeki veriler açıkça göstermektedir. Unutmayalım ki, tapınağın kurucusu rahip kişidir. Bu olgu bile şehir ve devlet kadar üretim altyapısal devriminde de zihniyetin öncelik taşıdığını göstermektedir. Tapınak, zihniyeti esas alan bir kurumdur. Tapınak zihniyetine de Helen dilinde teori denilmektedir. Teori Helence’de ‘tanrısal bakış’ -temel paradigma- anlamındadır. Çarpıcı olarak Sümer tapınağı zigguratlar hem teorik-siyasi, hem de teknik-ekonomik merkezler olarak, daha sonra gelişecek olan şehrin prototipini de bağrında taşımaktadır.

Zigguratlar şehrin ve devletin tohumudur. Orada rahibin kafasında hiyerarşik toplumun çıkarları sentezlenip daha kapsamlı gelişmeleri için teorik model oluşturularak hazır pratik araçlarla hayata geçirilmektedir. Bir tapınaktan bir şehir, bir şehirden bir uygarlık, bir uygarlıktan bir devlet, bir devletten bir imparatorluk, bir imparatorluktan bir dünya doğmaktadır. Bundan daha büyük mucize olur mu? Boşuna bu topraklara mucizeler diyarı denilmemiştir. Sümer toplumunun ilk krallarının rahip kökenli olduğunu tarih de yazmaktadır. Kurgusal sistemimizde başka tür olması beklenemez. Rahip-kralın potansiyeli, devlet kurumlaşp bürokrasisini geliştirdikçe sınırlanmak durumundadır. Politika, yani büyüyen şehrin yönetim sorunları öne çıkmaktadır. Devletin kutsal niteliğinden seküler-dünyevi niteliğine doğru bir gelişme yaşanır. Rahip daha çok teorik işlerle uğraşırken, politik unsur pratikle uğraşmaktadır. Sıkı bir iç içelik taşıyan bu durum giderek politikacıyı öne çıkaracaktır. Büyüyen

şehir büyüyen politikacıdır. Onun bir adım sonrasında şehrin özellikle dış güvenliği önem kazandıysa komutanın rolü ön plana çıkar. Krallık böylece üç kaynaktan da beslenmiş olur. Üçü de tanrısallığı esas alırlar. O günden beri gelişen sadece bu modelin çoğalması ve biraz çeşitlenmesidir. Devletin kök hücresi tapınaktır. Sonrası yeni hücreler, dokular, organlar ve sistemlerdir. Tıpkı insan gibi.

Toparlarsak, bütün bu oluşum üstyapı olarak devleti ifade eder. Mitolojide devlet kurumsal olarak bir altın tahta benzetilir. Üzerinde de ölümsüz tanrılar misali krallar bağdaş kurar, bir daha bu yaşamdan ayrılmamacasına soylarını -sınıflarını- insanlardan ayırırlar. Yönetimi bir hanedanlık olarak sürdürdükleri için kendi soylarını ölümsüz olarak ilan ederler. Böylece ölümsüz tanrılar olarak krallar tarihteki baş köşelere oturmuş oluyorlar. Daha çarpıcı olanı, bu sosyal bölünmeden daha sonraki dönemlerin tüm ipuçlarını bulmamızdır. Tek tanrılı dinler, edebiyat başta olmak üzere sanatlar, politika, orijinal çıkışın yol durakları olarak tarih sahnesine çıkarlar. Devlet iktidarının kaynağını iyi incelediğimizde, neden kesintisiz, yoğun ve aman tanımaz biçimde yaşanmak zorunda olduğunu da daha iyi anlamış oluruz.

Yeni tarihsel toplum sisteminde komünal toplumla olan zıtlık, üst toplum olarak kendini biçimlendirmiştir. Derinliği ve farkı büyütmüştür. Konumuz açısından can alıcı soru, bu biçimlenmenin zorunluluk arz edip etmediğine ilişkindir. Birçok toplumsal teori sınıflı toplumun doğuşunu ilerlemenin şartı sayar. Daha yakın cevaplar gelişmenin dinamiklerine bakılarak çözümlenebilir. Tapınak etrafında geliştirilen sulamayla artık ürün daha çok insanı üretime bağlayabilmektedir. Binlerce kişinin daha verimli çalışabileceği koşullar mevcuttur. Sulama kanallarının büyüklüğü, arazisinin genişliği, tunçtan demir araçlar, kanal ve ırmak gemileri büyük çaplı üretimi ve ticareti mümkün kılmaktadır. Tüm bu faktörlerin birleşimi şehir yerleşmesi anlamına gelir. Rahiplerin yönetimi, başlarda ilkel komünizme çok yakındır. Buradan şehrin devleti zorunlu kılmadığı sonucu çıkar. Devlet esas olarak politik ve askeri tipin baskın çıkmasıyla oluşacaktır. Bunun da nedeni, büyüyen şehrin yönetim zorluklarıyla hem çöl, hem dağ kabile topluluklarının şehrin savunmasını önemli bir sorun haline getirmesidir. Bir toplum için güvenlik ve idare devlet biçimi olmadan sağlanamaz mı? Birçok

şehrin öz savunma biçiminde -özellikle Atina örneği- devlet değil, demokratik yönetimin başarılı uygulama gücü sağlayabildiği görülmektedir. Sümer toplumunda bu modele başlangıç aşamasında rastlanmaktadır. Önde gelen kabile sorumlularından oluşan bir meclis idareyi oluştururken, şehrin gençlerinden gerekli oldukça savunma grupları oluşturulmaktadır. Görevlerin gereklerine göre bir komutan seçilmektedir. Atina toplumunda bu gelişmeyi daha somut ve sistematik olarak görmekteyiz.

O halde devletin doğuşunu bir zorunluluk olarak tarihin temeline yerleştirmek olgularla bağdaşmamaktadır. Devleti bir yönetim ve baskı aracı olarak kullanmak, daha çok artan ürün imkânına el koymak olarak değerlendirmek daha doğru bir tanımlama olmaktadır. Bunu yaparken, kamusal idare ve genel güvenliği bir kamufraj, bir promosyon aracı olarak kullanmaktadır. Kamusal idare -toplumun ortak yararı- ve genel güvenlik rahatlıkla şehrin demokratik meclisiyle sağlanabileceğine göre, bu imkânı istismar etmek, zorunluluk olmaktan öteye bir el koyma, bir karşıdevrim olarak değerlendirmek önemli bir saptama olarak karşımıza çıkmaktadır. Demokrasiyle karşılanabilecek şehrin ortak yarar ve güvenlik işleri bahane edilerek kendini dayatan gücü, tarihin başlangıcından itibaren tutucu, zorba güç olarak tanımlamak gerçekçidir. Günümüzde bile ihtiyaçtan fazla politikacı ve güvenlik gücü, atıl özelliğinden dolayı despotik özellikler kazanmaktan öteye gitmemektedir. Bu güç artık değer üzerinde fazladan bir yük olarak değerlendirilmek durumundadır. Oyunun başlangıcında da olup biten özünde pek farklı değildir.

Fakat tarih boyunca büyüyen demokratik yönetim gücü değil, despotik güç yönetimi olmuştur. Devleti despotik güç birikimi olarak geliştiren her adım, bir gelişme zorunluluğu olması şurada kalsın, tarihin en gerici, tutucu, çarpıtıcı gelişmelerinin özü olmaktadır. Dar anlamda iktidar ve savaşı devlet içinde kendini iyi kamufle etmiş bu geleneğin temel tutkusu, akıl ve iradesi olarak görmek son derece önemli ve gerçekçi bir yaklaşımdır. Yine bu anlamda politika ve askerlik sanatını genel idare ve güvenlik olgusundan ayırmak gerekir. Bilimsel ve pratiksel sezgisi olan kimse bu ayrımı görmeden edemez. Devlet çözümlemesinde bu ayrımın yapılmamasının sonuçları son derece olumsuzdur. Demokratik yönetimle despotik -keyfi bireysel

çıkar- yönetimi hem teorik hem pratik boyutlarıyla ayrıştırmak tarihsel yaklaşımımızın temeli olmak durumundadır.

Köleci devlet toplumunun orijinal formları daha çok Sümer ve Mısır örneği iken, ikinci halka olarak tekrarlanan Hitit, Çin, Hint örnekleri tekrarlama niteliğindedir. Özde aynı kurumlar biçim değişiklikleriyle kendini yeniden oluşturmaktadırlar. Daha özgün İran, Grek-Roma örneği zihniyet alanında önemli bir dönüşümü sağlamıştır. Felsefi düşünce biçimiyle özgürlük ahlakı yolunda önemli gelişmeler sağlanmıştır. Kölelik kurumlarında sınırlı yumuşamalar yaşanmıştır. Sistem klasik biçimlerini M.Ö 1.000-M.Ö 300'lerde almıştır. Olgunluk dönemini M.Ö 2.000-1.000 arasında yaşamıştır. M.Ö 3.000-2.000 arkaik, ilkel kuruluş dönemidir.

Devletin köleci toplum formunun genelde M.Ö 250-500'lerde krize girdiğini ve üst form olarak feodal toplumun hakimiyetiyle sonuçlandığını görmekteyiz. Bunda dıştan doğal toplum özelliklerine sahip 'barbar' saldırılarıyla içte yozlaşma ve Hıristiyanlığın mücadelesinin etkisi belirleyici olmuştur. Fakat çözülen devlet değil, onun köleci formudur. Devlet kendini daha da güçlendirerek feodal devlet formuna kavuşturacaktır.

D- FEODAL DEVLETÇİ TOPLUM- OLGUNLAŞMIŞ KÖLELİK TOPLUMU

Tarihte devleti bir zihniyet ve kurumsal akış olarak görmek büyük önem taşır. Doğup batan, hızla kurulup yıkılan, sınıf veya gruplarca yeniden kurulan, dinsel veya ulusal kavramsallığına dayanan devlet tanımlamaları, bizleri olgusal gerçeğine yaklaştırmaktan çok, bulanık ve kopuk bir görünüm anlayışına sokar. Toplumun en temel kavram düzeniyle en kesintisiz kurumsal gerçeği olarak devleti, gittikçe büyüyen ve etrafında bazen dondurup bazen yakan 'kartopuna, nar topuna' benzetmek daha öğretici olabilir. Oluşmasından itibaren devlet günümüze kadar gelişiyse çoğalmış, çeşitlenmiş, ama öz itibarıyla değişmediği gibi kesintiye de uğramamıştır. Bu öylesine bir gerçekliktir ki, iki saniyelik bir kesintiden bile bahsedemeyiz. Kesinti olursa yok oluş sürecine girer. Bu husus tıpkı ruhun bedenden ayrılışına benzer. Ruh bir saniyede çıktıktan sonra, o beden artık varlığını sürdürmez. Bir saniye sonra ruhu çağırıp bedene tekrar koyamayız. Devlet de böyle canlı bir varlıktır. Çeşitliliği ve hacim kazanmasını ise familya türlerine benzetebiliriz. Aynı bitki veya hayvan familyasından birçok tür ve çoğul hacimler oluşabilir. Ama temel özellikler aynı kalır. Daha iyi veya kötü türlerinden bahsetmek de aynı izah tarzına aykırı değildir. Lenin 'burjuva devlete karşı proleter devlet' derken, dürüst ve doğru bir tanım yaptığını sanıyordu. Halbuki toplumsal form olarak devletin 'proletleri' olamaz. Bunu Spartaküs'ten beri çok kimse denedi, hepsi boşa çıktı. Sovyet deneyimi bile dünyanın üçte birini kaplamasına rağmen, kendi kendine çözülmekten kurtulamadı. ... Devlet formu esas olarak baskıcı ve sömürgeci grup ve sınıfların yaşam formudur. Öyle oluşturulmuştur. Baskıya ve sömürgeye uğrayan grup ve sınıfların eşit ve özgür formu olamaz. Özü buna uygun olmadığı gibi, biçimi de eşitliğe ve özgürlüğe terstir.

Sümerlerden yola çıkan kartopu, nar topumuz giderek büyüdü. Birçok veri, Güney Amerika ve Çin örnekleri de dahil, bu modelden

beslendiğini kanıtlamaktadır. Şüphesiz bölgelerin malzemeleri ile beslenerek. Ama fikir ve kurum olarak esinlenen örnek büyük oranda Sümer rahip devletidir. Dolaylı ve dolaysız bu modelin tanrısal esin kaynağı rolü oynadığı genel bir bilimsel kabuldür. Bu süreci bilimsel verilere dayalı olarak incelemek tarihçilerin işidir. Bizim yapmamız gereken, işin esprisini, ruhunu doğru okumak ve açıklamaktır. Sümer ve Mısır'dan başlayıp Hitit, Medya, İran, Hint, Çin, Grek, Roma, Aztek ve daha alt düzeyde, zaman ve mekânda ortaya çıkan devletin ilkel köleci modeli, büyüyen ve çoğalan familya misali olgunluk aşamasına feodal formla varır. Bu aşamaya kadar doğal toplumun tüm zerrelere sızmaya çalışmış, birçok yeni alan oluşturmuş, boyun eğdirme ve sömürmeyi görkemli bir sanat haline getirebilmiştir. 'Politika ve askerlik sanatı' adı altında yapılan, aslında sistemli insan öldürme, bastırma ve her tür sömürü işlerinde kullanma sanatıdır. Bu sanatın meşruiyet temelini hazırlarken başvurulmuş temel sanatlar mitoloji, destanlar, kısmen kutsal kitapların içeriği, heykel, resim ve müzik başta olmak üzere çeşitli etkinliklerdir. Şüphesiz bu sanatların doğuşu köleci sınıfın yaratımı değildir. Ama çıkarlarına adapte etmede büyük maharet gösterdikleri de çok iyi bilinen bir gerçektir. İnsan zihniyetini temelden dönüştürme sanatı. Hem de insanlığın büyük emekleriyle binlerce yılda oluşturduğu bu temel maddi ve manevi yaşam araçlarını kullanarak. Köleci sistemin olumlu yaratıcı katkısı değil, saptırması, çarpıklaştırması söz konusudur. Bu yönlü hem de eşitlik ve özgürlük adına yapılan yanlış yorumlara tekrar da olsa önemle dikkat çekmek, her zaman yerine getirilmesi gereken bir özgürlük ve eşitlikçi insanlık görevidir.

Feodal devlet aşamasına kadar geldiğimizde, devlet kurumuna nelerin sığdırıldığına kısaca dikkat çekelim. Sümer ve Mısır tanrı-kraları ölümlerinde binlerce kadın ve erkek hizmetçiyi sonraki yaşamlarında da kendilerine hizmet etsinler diye diri diri kendileriyle birlikte gömmüşlerdir. Her bir mezarlarının yapımı için yüz binler ölümüne çalıştırılmıştır. Bir grup iktidar çevresi için cennetten bir köşe yapılırken, gerisine sürüden beter muamele yapılmıştır. Köleliğe karşı çıkan her klan, kabile gibi sosyal yapıları imha etmeyi temel siyaset bellemişlerdir. İnsan kellesinden kaleler ve surlar örmek şanlı bir iş sayılmıştır. Hiçbir doğal yanı olmayan planlı öldürme sanatını ilk defa insan toplumu içinde icat etmişlerdir. Kadınların kafese

tıklmasını başarıyla sağlamışlardır. Çocukların tüm doğal hayallerine ket vurmuşlardır. Özgürlük adına insanları çöllerin, dağların, ormanların derinliklerinde yaşamak zorunda bırakmışlardır. Köleler yalnız emekleri ile değil, tüm bedenleriyle ekonomik üretim araçlarına dönüştürülmüştür. Analitik zekâdan yalana dayalı muhteşem bir mitoloji oluşturmuşlardır. Efendilerin çıplak zoru ve sömürüsü yetmiyormuş gibi, bir de rahiplerin tanrılar dünyasının manevi baskı ve sömürüsünü insanlık zihniyetinin temel inanç ve ibadet öğesi yapmışlardır. Ahlak ve sanatın sürekli kendilerini yüceltmesini, güzelleştirmesini temel kılmışlardır. Doğal çevreyle insan toplumunu canlı evren anlayışı yerine, cansız ve cezalandıran yeraltı ve gök tanrılarıyla doldurmuşlardır. Efendiler grubu için asla kıtlık düşünülmezken, diğer gruplar sürekli hastalık ve açlıktan kırılmışlardır. Eğlencelerinde bile insanların öldürülmesine dayalı törenleri, oyunları esas almışlardır.

Bu tablo daha da çeşitlendirilebilir. Ama köleci devletin içinin böyle doldurulduğu tüm anıları ve kalıntılarıyla gözler önünde ve bilincimizdedir. İstisnasız büyüğünden küçüğüne tüm zaman aralıklarında ortaya çıkan her devlet çeşidi bu genel tablonun gereklerini yapmaktan ve kendince bir şeyler katmaktan geri durmamış, bunu politik ve askeri sanatlarının gereği saymıştır. Yalnız Roma ve Bizans imparatorlarının yaptıkları sıralansa, ortaya çıkacak dehşet tablosuna ortalama insan vicdanı ve aklının dayanmasının güçlüklerini hatırlarsak, gerçek biraz daha aydınlatılmış olur. Kutsal Kitap köleci devlet olgusuna 'Leviathan' derken doğru bir tanımlama yapmıştır.

Devletin bu toplumsal biçiminin çözülmesinin incelenmesi konumuzun gereği değildir. Fakat dıştan hala doğal toplum özelliklerini taşıyan ve 'barbar' denilen kabilelerin direnmeleri ve saldırımları sonucu güçten iyice düştüklerini bilmekteyiz. Köleci uygarlık merkezleri olarak doğuda Çin, Hint ve İran, batıda Roma İmparatorlukları; kuzeyde Germenler, Hunlar ve İskitler, güneyde Araplar ve Berberiler başta olmak üzere, çeşitli adlar altındaki çeşitli kabile ve kavimlerin direnme ve saldırılarıyla eski biçimde varlıklarını sürdüremez duruma sokulmuşlardır. Bu gruplara 'barbar' demek köleci bir literatür gereğidir. Özünde özgürlüğe ve eşitliğe daha yakın gelişmeleri yaratan temel devrimci güçler olarak adlandırmak daha

gerçekçidir. Kabile ve kavim şeflerinin köleci efendilere özenmelerini esas kitleden ayrı değerlendirmek büyük önem taşır. İçerden ise Hıristiyanlık, Manizm ve İslam başta olmak üzere, ağırlıklı olarak yoksullara ve özgürlüğe koşanlara dayanan dinsel gnostik akımlar köleci toplum sisteminin dibini oyup sürdürülemezliğini sağlamışlardır. Bu hareketlerin bilinçli bir özgürlük-eşitlik akımına dayandığını söylemek zorsa da, özünde kölecilikten kurtulmak istedikleri kesindir. Kurtuluş ve kurtarıcı en gözde kavramlardır. Hz. İsa'nın diğer adı 'Mesih-Kurtarıcı'dır. Mani'nin kendisi tam bir barış, çok renklilik havarisidir. İslamiyet kelime olarak 'Barışa teslim' anlamına gelmektedir. Sistemin çözümünde rol oynayan temel talepler barış ve kurtuluş olmaktadır. Formüle edilmiş tarzlarının dini olması dönemin zihniyet yapısından ötürü kaçınılmazdır. Bu yüzden sınırlı kurtuluşa ve barışa yol açmaları anlaşılır bir husustur.

İmparatorlukların gölgesinde büyüyen bu gnostik din, mezhep ve felsefe ekollerinin sistemden hem zihniyet, hem de politik ve askeri yönden etkilenenleri açıktır. Bir kez daha klasik köleciliği kurmayacaklardır. Onu şiddetle lanetlemişlerdir, iyice tanımaktadırlar. Fakat neyi nasıl kuracaklarını da tam kestirememektedirler. Kaldı ki, köleci sistemi sanat düzeyinde benimsemiş birçok kişilik bu dinleri siyaseten kabul edip kendi meşru tabanı haline getirmekte güçlükle çekmeyeceklerdir. Nitekim Büyük Konstantin M.S 312'de Hıristiyanlığı kabul temelinde Roma'ya girecek, kendini yeni imparator ilan edecek ve başkentini de bugünkü İstanbul'a taşıyacak, 325 yılında ise Hıristiyanlığı resmi din ilan edecektir. Üç yüz yıl köleciliğe karşı savaştan din köleci sistemle uzlaşmaya girmiştir. Mani'nin kendisi Sasani hanedanının ikinci büyük imparatoru Şahpur'un himayesine girecektir. Daha radikal olan Hz. Muhammed ise, büyük oranda Yahudi ve Hıristiyan teolojisiyle Bizans ve Pers imparatorluklarının mirası üzerinde kendi sistemini temellendirecektir. Tümü köleliğin klasik sistemini bilinçli olarak karşılıklarına alıp mücadele edecekler, bu sistemi aşma gücü göstereceklerdir. Ama içine girdikleri genel kalıplar Sümer icadı rahip devlet kalıbıdır. Onu biraz daha esneterek insanlık için katlanılabilir bir araca dönüştüreceklerdir. Yoksa doğal toplumu yeni koşullar altında yenilemek akıllarına bile gelmez. Hatta bu sistemi köleci sistemden daha çok 'putçuluk' adı altında mahkûm edeceklerdir. Bu yönleri bile

karşımıza çıkacak yeni devlet olgusunun eskinin biçim değiştirmiş hali olduğunu göstermeye yeterlidir. Doğal topluma daha yakın olan barbar topluluklarına gelince, çoktandır kölelik sistemi ile müşerref olmuş şefleri vasıtasıyla onlar da katlanılabilir bir yeni devlet formuna razı olmaktan kurtulamayacaklardır. İnsanlık tarihinin köklü bir altüst oluş süreci olan bu dönem yaklaşık olarak M.S 5. ve 6. yüzyıllarda gerçekleşir. Benzer bir süreç, MÖ 6. ve 5. yüzyıllarında klasik köle zihniyetine karşı Buda, Konfüçyüs, Zerdüşt ve Sokrates'in ahlak ve felsefi çıkışlarında yaşanacaktı. Sonucu Grek, Roma, İran, Hint ve Çin toplumsal sistemlerinde daha gelişkin formların gelişim göstermesiydi.

Marksizm bu tür tarihsel gelişmelerde belirleyici rolü üretim araçları ile ilişkilerine verir. Zihniyet savaşımına tali bir rol verir. Yine etnisite ve dinsel grupların mücadelesine gerekli ağırlığı vermez. Diyalektik yöntemin dogmatik yorumu olarak, bu yaklaşımlarla tarihin kavranışı bütünlüklü olmaktan uzaktır. Toplumun zihniyet ve siyaset anlamına gelebilecek büyük hareketlenmesini görmedikçe, ekonomik yorumla gerçeğin sınırlı kavranışı kaçınılmazdır. Büyük toplulukların hareketlenmesine bir anlam vermeden değişim gücü olarak tekniğe ve üretim yapısına ağırlık vermek, farkında olmadan devlet çerçevesine mahkûm olmaya yol açar. Dinlerin ve etnisitenin - kabile, aşiret ve kavim gerçeği- büyük hareketlerini çözmeden tarihi yorumlamak, hem yöntem hem de içerik olarak ciddi yanlışlara ve göz ardı etmelere yol açar. Marksist yöntemle yapılan tarih yorumlarının kısır olmasında ve yanlış sonuçlara yol açmasında bu gerçeğin büyük rolü vardır. Geleneksel üst toplumun yüceltilmesine dayanan idealizmi aşalım derken, tersi olarak çok dar sınıf ve ekonomik yapı çözümü ile kaba materyalizme düşülmüştür.

Aydınlatılması gereken diğer bir tarihsel toplumsal sorun, geçmişin aşılmasından neyin anlaşılması gerektiğine ilişkindir. Doğada değişim ile biyolojideki evrimin kanıtladığı gelişim yasası, bir önceki olgunun bir sonrasındakinde devam ettiğidir. Örneğin bir hidrojen atomu ikileştiğinde helyum olur. Hidrojen helyumda devam etmektedir. Eğer helyum atomu parçalanırsa hidrojen tekrar açığa çıkar. Fakat helyum biçiminde niteliksel değişimde bu gerçeklik başka bir olgudur. Biyolojideki halkaların üst üste binmesi de benzer bir süreçtir. Bir önceki sonrakinde mündemiçtir. Toplumda da buna

benzer bir değişim vardır. Üst toplum altını bağrında taşır. Fakat tersi doğru değildir. Alt toplum üstünü içermez. Çünkü yeni olgu yoktur. Dolayısıyla feodal toplum köleci sistemin dıştan ve içten gelen saldırılar sonucunda yeni yüklenimler alarak gelişmesiyle şekillenmektedir. Bağrında birçok köleci sistem değerini barındırmaktadır. Eski biçimleriyle olduğu gibi değil, yeni değerlerle kurulan sentez sonucu oluşan yeni formlar olarak yaşamaktadırlar. Ortadan kalkma değil, şekil değiştirerek varolmaya devam etmektedirler. Nitekim Roma köleci sistemi, barbarların ve Hıristiyanların taze kanıyla yenilenme gücü bulabilmiştir. Diyalektiği dogmatizme boğmadan tarihsel sürece uygulayarak doğru anlama yol açması ancak bu tarzda mümkündür.

Doğal topluma karşı zihniyet dönüşümü derinleşerek feodal toplum sisteminde de devam etmektedir. Analitik zekâ yoluyla büyük açılımlar sağlanmıştır. Hem dini hem felsefi düşünce biçimi yeni toplumun hakim zihniyetini oluşurmaktadır. Her iki düşünce biçimi eski toplumun dönüşen unsurlarında tekrar hakimiyete geçmektedir. Nasıl ki Sümer toplumu neolitik toplumun değerlerini kendi yeni sisteminde sentezlemişse, feodal toplum da hem eski sistemin içyapılarındaki hem de dış çevrelerindeki ezilen sınıflarla direnen etnisitenin manevi değerlerini sentezlemiştir. Bu süreçte pratik akış belirleyicidir. Pratik bir anlamda zamanın bir güç gibi oluşturucu varlığıdır. Zaman, oluşan pratiktir. Zihniyet mitolojik özelliklerini dini ve felsefi kavramlarla yenilemektedir. Yükselen imparatorluk gücü zayıf ve güçsüz çok tanrı yerine, evrensel gücü temsil eden en büyük tanrıya doğru bir evrim biçiminde yansıtılmaktadır. Maddi hayatta olup bitenler zihniyette de karşılığını bulmaktadır. Birbirini karşılıklı güçlendirme vardır. Dinlerde çok tanrılığın yerini tek tanrıya bırakması bu süreçle ilgilidir. Binlerce yıllık devlet pratiği artık tanrı-kral kavramını aşındırmıştır. Özellikle İskender ile başlayan Doğu-Batı sentezi bu anlamda önemli bir aşamadır. Aristo zihniyeti ile yetişmiş İskender tanrı-kral fikrinin tamamen farkındadır. Bizzat kendisi bu fikrin yapaylığını etrafındaki yazıcılarına hissettirmektedir. Buna mukabil otoritesini korumak açısından yararlanmayı sürdürür, tanrısallığını ilan ettirir. Direnen Atina'ya bunu zorla kabul ettirir. Roma imparatorları döneminde tanrı-krallık kültü artık son dönemini

yaşamaktadır. İmparatorlar öldüğünde tanrı katına yüceldi denilmekle farkın yavaş yavaş açıldığı görülmektedir.

Hız. İsa'da tanrısallık kavramının üçlü karakteri tarihte büyük çalkantılara yol açmıştır. İsa ile başlayan zihniyet devrimi büyük bir gelişmedir. Tanrı-krallar ile insan-krallar dönemi arasındaki büyük geçiş sürecini teşkil etmektedir. O güne değin krallar kendini tanrı olarak sunarken, Kudüs krallığına öykünen Hız. İsa da bu etki altında tanrının kendisi olmasa da oğlu olarak hareket etmektedir. Kutsal Kitaptaki tanrının oğlu kavramı aslında derin sosyolojik bir anlama sahiptir. Tanrı olmak yerine, oğlu olmak yeni bir gelişmedir. Kutsal ruh, tanrı soyu anlamına gelmektedir.

Dönemin zihniyet yapısı içinde doğan Hız. İsa, özünde bu yapıda bir reform denemesine girişmektedir. Dolayısıyla hem Roma'nın hem de Yahudilerin din kültüründe farklılaşmaya yol açmaktadır. Hem Yahuda Krallığı, hem de Roma Valisinin işbirliği halinde Hız. İsa'yı çarmıha germeleri yeni çıkışın devrimci özelliğinden ileri gelmektedir. O dönemin büyümüş yoksul ve işsiz insan kütleleriyle alt düzeyde din adamları ve devlet memurları İsa'ya ilgi duymaktadırlar. Zaten Hız. İsa, bir günde ortaya çıkmıyor. Dönemin çok önemli 'Esseniler' tarikatı ile ilişkilidir. Yine bir peygamber olarak anılan Hız. Yahya'nın elinden halifelığı almıştır. Yahya'nın, İsa'nın çarmıha gerilmesinden önce başı kesilecektir. Bu dönemde yoğun olarak işsiz ve yoksul kitleleri sürekli büyümektedir. Kısacası köleci sistemin önemli bir kriz süreci yaşanmaktadır. Hıristiyanlık biçimindeki zihniyet devrimi birkaç yüzyıllık evrimin sonucudur. Bir nevi yakın çağın Marksist, sosyal demokrat ve sosyalist hareketine benzemektedir. Hıristiyanlık Roma'nın izinde yürüten, adeta onun gölgesi gibi hareket eden bir yayılım göstermiştir. Tarihin en kapsamlı ilk yoksullar partisi olarak da düşünülebilir. Etnisiteyi değil, hümanizmi esas almıştır. Bu yönüyle de Roma kozmopolitizmini takip etmiştir. Roma imparatorlarına karşı en önemli direnme iddiaları, imparatorun tanrı olamayacağı söylemidir. Tanrı baba vardır, Hız. İsa onun oğludur. Bu cümlede Roma imparatorluk zihniyetinin çözdürülmesi esastır. Görünüşteki din savaşı özünde bir siyasi savaştır. İlk başta havariler, daha sonra birçok aziz ve azize, rahip ve rahibenin büyük fedakârlıklarıyla Roma'nın manevi zihniyeti fethedilir. Büyük Konstantin'le siyasi fetih tamamlanır. Hıristiyanlık artık yeni devletin,

Bizans'ın resmi ideolojisidir. Baştan sona çok şiddetli bir mezhepleşme kavgası yaşamıştır. Bu günümüzde de hala devam eden bir rekabettir. Özünde ise farklı sınıflar ve etnik yapıların çıkar savaşları söz konusudur.

Hıristiyanlığın Museviliğin bir mezhebi olarak geliştiği, Museviliğin de Sümer ve Mısır tanrı-krallarına başkaldıran peygamber geleneğinin güçlü bir geleneği olan İbrahim Peygamberden kaynaklandığı, Hz. Musa'yla bir çıkışa geçtiği, Davut ve İşıya gibi büyük halkalardan sonra Hz. İsa'yla anlatıldığı gibi devam ettiği, teolojide yoğun işlenen bir konudur. Son bir mezhebi de İslam olacaktır.

Peygamberlikler zihniyet yanı ağır basmakla birlikte, siyasi toplum yanları güçlü olan hareketlerdir. Arkaik -tanrı-krallar- köleliğe karşı daha yumuşak, katlanılabilir bir sistem arayışı içindedirler. Sümer ve Mısır mitolojilerinden şiddetle etkilenmişlerdir. Fakat mitolojilerin birçok kurgusunu, tanrı anlayışını zamanın da etkisiyle modası geçmiş saymaktadırlar. Arkaik köleliğin olduğu gibi sürmesini katlanılmaz bulmaktadırlar. Ayrıca tüccar ve zanaatkâr oluşumuna nefes aldirmek, sınıfsal gelişmelerine özerk bir alan sağlamak hedeflenmektedir. Bunun için gerekli ideolojik malzemeyi eski mitolojilerde bulmaktadırlar. Şehrin alt kesimlerinden geldikleri için, kırsal alandaki doğal toplumda yer bulmaktadırlar. Günümüzün küçük-burjuva kesimlerine benzemektedirler. Köklü bağımsız bir ideolojileri, yapıları gereği mümkün değildir. Eklektik bir ideolojileri olacağı beklenebilir. Bir nevi orta sınıf ideolojisidir kurguladıkları zihniyet. Hem alt hem üst tabakadan devşirme bir ideoloji söz konusudur. Alt sınıfın, etnik grupların eşitlik ve özgürlük kavramlarıyla üst yönetici sınıf yönetim kavramlarını ekleyerek kendi zihniyet sistemlerini gelenekselleştirmişler, bir farklı kültür haline getirmeyi başarmışlardır.

Geleneğin İslam versiyonu analitik zekâya daha çok yer vermektedir. Kral-tanrı iddiasından tümüyle kopulmuştur. Hz. İsa tanrının oğlu olarak değil, tanrı elçisi bir peygamber olarak tanımlanmaktadır. İnsan-tanrı ayrımı çok güçlü ve yetkince vurgulanmaktadır. Kutsal Kitap Kuran'ın temel iddiası evrensel tanrı anlayışıdır. Çok soyut bir tanrı tasviri vardır. Bir nevi evrenin enerjisi olarak algılanmaktadır. Fakat bu kavramın da ağır basan yönü

toplumsal gerçeklikle olan ilgisidir. Merkezileşen ve soyutlanan devlet kavramının teklifiyle yeni soyut tanrı anlayışı arasında sıkı bir bağ vardır. ‘El’ in gelişimi ‘Allah’ la en yetkin konuma yükselmiştir. Esasta Sümer teolojisi en son aşamasına gelmiştir. Mitolojik varlıklar olarak başlayan tanrılar serüveni, her buyruğu kesin bir yasa olan Allah’ ın varlığıyla sona ermiştir. Hz. Muhammed’ in son peygamber kavramına bu haliyle yaklaşıldığında anlaşılır nedenleri vardır. Artık yeni dinler için Sümer mitolojisinin kullanılamayacak kadar içi boşalmıştır. Dönemin metafiziği artık geliştirilecektir. Artan toplumsal pratik doğayı daha fazla tanımış, doğal süreçleri bilimsel olarak tanımlamaya başlamıştır. Dolayısıyla feodal sistemin zihniyet yapısı artık ‘dünya işi ayrı, din işi ayrı’ noktasını esas alma noktasına gelmiştir. Tanrının yeryüzü elçileri, gölgesi, insanlığın zihniyetine daha uygundur. İnsandan tanrıya inandırmak zordur. Tanrının insan, insanın tanrı olamayacağı bütün gelişkin dinlerin vardığı bir sonuçtur. Doğayı izah tanrısal kavramlarla değil, akıl kavramlarıyla geliştirilecektir. Dünyevi ve ahiretsel yaşam iyice ayrıştırılacaktır. Fakat yine de insanın tüm hareketlerini kontrol eden, iyi ve kötü amellere karşılığını veren bir tanrı anlayışı varlığını güçlü biçimde korumaktadır. Aslında merkezileşen soyut devlet kurumunun bir yansıması tanrı kavramıyla yoğun iç içe geçirilmiştir.

Hegel, 19. yüzyılda “Devlet tanrının cisimleşmiş yeryüzündeki halidir” derken, bu gerçeği daha açık dile getirmektedir. Kişisel krallardan iyice kopup soyutlaşan ve güçlü merkezi bir yapıya kavuşan devlet kavramı ile çok tanrıdan tekleşen ve güçlü merkezi bir konum kazanan tek tanrılı din anlayışları arasında sıkı bir bağılık vardır. Gerek Hıristiyanlık, gerek İslam bu yönüyle aslında bir merkezi devlet teorisi geliştirmektedir. Nitekim daha Hz. Muhammed’ in sağlığında gelişen İslam devleti ile papalığın tanrı devleti bu teoriyi pratikleştirecektir.

Feodal zihniyetin diğer birçok konuda kavram yenilemeleri, dogmaları eski mitoloji ve Yunan, Zerdüşt felsefe ve ahlakı ile iç içedir. Üçünün eklettizmidir. Cennet-cehennem tasvirlerinden evren anlayışına, iyi-kötü amelden melek-cin kurgularına, ibadet biçimlerinden hukuk kurallarına kadar temel kaynakları Sümer mitolojisi, Grek felsefesi ve Zerdüşt özgürlük ahlakıdır. Bu zihniyet yaklaşık M.S 4. yüzyıldan 15. yüzyıla kadar başat ideolojik rol

oynayacaktır. Temel uygarlık alanlarında hakimiyetini sürdürecektir. Başta Avrupa olmak üzere tüm kıtalara yayılacaktır. Ancak 15. yüzyılda başlayan Rönesans'la, yeni bir zihniyet devriminin başlaması ile gerileme sürecine girilecektir. Fakat bu ortaçağ zihniyetinin tümüyle aşıldığını söylemek mümkün değildir. Başta Ortadoğu olmak üzere varlığını birçok alanda yeni görünümle altında sürdürmeye çalışmaktadır.

Feodal devlet toplumunun siyasi ve askeri kurumlaşması da benzer bir olgunluk sürecini temsil edecektir. Devlet kendinden son derece emindir. Tanrının yeryüzündeki en kutsal varlığıdır. Askerleri de Allah'ın savaşçılarıdır. Kutsallık maskesi iyice oturtulmaktadır. Birinci kuvvet politik, ikincisi dini temsilci, üçüncüsü asker, dördüncüsü bürokrasidir. Devletin temel kurumları iyice oturmuştur. Hanedanlar gelip gitmekle birlikte, devlet kurumsal değerinden bir şey yitirmemektedir. Esas olan hanedanlar değil kurumlardır. Kişiler için de aynı durum geçerlidir. Yeryüzü yine hükümlerinin Tanrı tarafından bağışlanmış mülkleri olarak düşünülmektedir. Kullar buna rıza göstermeli, hatta sürekli şükretmelidir. Savaşlara kutsallık yaftası geçirilmiştir. Bu, tanrısal düzen adına yapılmaktadır. Eşitlik ve özgürlüğe, insanlığa bir bütün olarak hitap edilmesine rağmen, ganimet ve haraç temel sömürü kurumlarıdır. Bu yönüyle klasik köleliği sürdürmektedir. Orduları daha düzenli ve sürekli kılınacak biçimde hazırlanmaktadır. Maiyet savaşçılığından kurum olarak orduya çoktan geçilmiştir. Pers, Helen ve Roma ordu sistemleri esas alınarak, Ortaçağın nicel ve nitel olarak daha büyük orduları kurulmuştur. Süvari ve kılıç bu dönemin ordu simgeleridir. Şövalyelik kurumu, tüm haşmetiyle dönemini yaşamaktadır.

Bürokrasi kurumlaşmıştır. Bakanlar ve memurların statüsü belirlenmiştir. Askeri ve ilmiye sınıfları ayrılmıştır. Vergiler sağlam esaslara bağlanmıştır. Haberleşme-istihbarat kurum olarak yaygınlaşmıştır.

Savaşlar bir üretim biçimi olarak düşünülmektedir. Fetihler önemli kâr kaynaklarıdır. Yeni toprakların fethi, yeni artık-ürünler demektir. En güçlü devlet, en iyi savaşan ve fetheden devlettir. Kan ve sömürü ile beslenme sınır tanımamaktadır. Allah adına savaş ancak bütün dünyanın fethiyle tamamlanabilir. Bu ise evrensel ve sonsuz cihat anlamına gelmektedir. Devletçi sistemin bundan daha fazla

açılması, dolayısıyla olgunlaşması olamaz. Büyümenin son aşamasına gelinmiştir. Bu ise, devlet kurumunun tarihsel süreç içinde olgunluk aşamasına erişmesi demektir. Bir sonraki süreç ancak kriz durumu olabilir.

Toplumsal yaşamda kulluk Allah'tan gelen doğal bir durum sayılmaktadır. Kulluk terimi yaşamın doğuştan halidir, sonradan olma bir şey değil. İnsanlar kul olarak doğar ve ölür. Kulluk dışında başka bir yaşam biçimi düşünülemez. Bir Allah vardır, bir de kulları. Aradaki melek ve peygamberler emirleri getiren elçilerdir. Sosyoloji diline çevirirsek, Allah kurumsallaşmış soyut devlet otoritesini temsil etmektedir. Melekler memurlar ordusunu, peygamber ve baş melekler ise bakanları, üst bürokrasiyi simgelemektedir. Toplumun yönetilişi korkunç bir simgeler sistemi'yle sağlanmaktadır. Görünür yönetimle simgesel yönetim arasında sıkı bir ilişki vardır. Yönetimin simgesel yanı ile somut yanı arasındaki bağı çözmeden, sağlıklı bir toplum kavrayışına ulaşılamaz. Toplumun çıplak yönetimini anlamak istiyorsak, üzerindeki Panteon -tanrı sistemi- perdesini kaldırmak gerekir. O zaman görülecektir ki, bin yıllardır kutsallık adı altında baskıcıların ve sömürücülerin çirkin ve zalim yüzü gizlenmiştir.

Toplumsal kulluk sadece sınıfsal bir olgu değildir. Despot dışında -o da sistemin tutsağıdır- herkes, tüm toplumsal sınıf ve tabakalar bağlanmıştır. Kölecilik sistemden daha derinlikli gizlenmiş bir boyun eğdirmecilik düzeni vardır. Yumuşatma, sistemin derinleşmesi anlamına da gelmektedir. Toplumun temel paradigması, öncesi ve sonrası olmayan bir kulluk sistemidir. Ezelden ebede -bu iki kavram daha çok olgunluk dönemi devletine aittir- kadar düzen olduğu gibi sürecektir. İmtihan ve değişme yeri öte dünyaya ilişkindir. Sisteme sadece fiili kalkışma biçiminde değil, ruhen ve fikren karşı olmak bile en büyük günahıdır. En iyi kulluk mutlak itaat etmesini bilen için erdemin, yetkinliğin ta kendisidir. Doğal toplumda ve olumlu hiyerarşi dönemindeki kahramanlık çağlarında topluluğa en iyi hizmet eden yaratıcılar, kulluk çağında tanrıya -efendilere- karşı en tehlikeli, günahkâr ve cezalandırılması gereken şeytani kişilikler olarak lanetlenmektedir. Şeytanilik kavram olarak köleliği reddeden insan grupları için geliştirilmiştir. Ortadoğu kökenli bu kavram, sistemle bütünleşmeyen halk grupları için kullanılmaktadır. Bu yüzden tek tanrılı dinlere girmeyen Kürtlerin doğal yaşam geleneklerine bağlı

kesimlerine 'şeytana tapanlar' denilmektedir. Bu Kürt kesiminin şeytanı kutsaması oldukça anlamlıdır.

Olgunluk döneminin kulluk sisteminin gözünde dünya her an günah işlenecek bir yerdir. Yaşamdan kaçınmak gerekir. Ne kadar yaşamak istersen, o kadar günaha girersin. Her şeyiyle ölüme hazırlanmak en mükemmel yaşam biçimidir. Bu yaklaşım doğayı hiç yaklaşılmaması gereken bir ölü maddesi gibi görürken, peşinen yaratıcılığı imkânsızlaştırmıştır. Canlı doğa anlayışı kullar için düşünülemez. Aslında bu sistematüğün doğuşunda dehşetli baskı ve sömürü izleri vardır. Bugün bile Ortadoğu toplumunun kendine gelememesinin en temel ruhsal nedeni doğaya bu tür yaklaşımıdır. Buna karşılık efendiler dünyası için yeryüzünde cenneti aratmayan cıvıl cıvıl bir dünya vardır. Onlar ve aynı adları -Rab- taşıyan tanrıları -yönetim kavramları-, gayet hoşnut bir biçimde yaşamlarını 'binbir gece masallarına' denk yaşamaktadır. Binbir gece masalları Ortaçağın olgun devlet sisteminin mitolojik anlatımıdır.

Kadının kafesteki durumunda sadece sesin ve süsün geliştirilmesi anlamında değişiklikler vardır. Köleliğin inanılmaz boyutlarda derinleştirilip gizlenmesi söz konusudur. Ortaçağın kadını cinsiyetçi toplumun ikinci büyük kültürel kırılmasına uğratılmıştır. Birinci büyük kültürel kırılmayı köleci devletin doğuş aşamasında tanrıça İnanna -İştar- kültüründe gözlemlerken, olgunlaşan sistemin kadına yönelik kültürel kırılmasını Musa'nın ablası Mariam, Hz. İsa'nın annesi Meryem ve Hz. Muhammet'in eşi Ayşe örneğinde çarpıcı bir biçimde gözlemleyebiliriz. Artık hiçbir tanrıçalık izi kalmadığı gibi, şeytana en yakın bir yer olarak düşünülmektedir. En ufak bir itirazı onu şeytanın kendisi yapabilir. Ruhunu her an şeytana satabilir. Erkeği baştan çıkarabilir. Cadılıktaki durumu cayır cayır yakılmasını gerektirmektedir. Kız çocuklarının canlı gömülmeleri, cinsel baştan çıkarmalar, kalabalığın taşıyarak öldürmesine kadar gidebilen bir katliam kültürü söz konusudur. Toplumda en derinleşmiş kölelik durumu bin yıllardan beri süzüle süzüle altından kalkılamaz boyutlara varmıştır. Sistemin kölelik düzeyi gerçekten kadın çözümlenmeden anlaşılabilir. Her tarafına bağlanan halkalar, başlık paraları, süslenme eşyaları kölelik kültürünü yansıtmaktadır. Dili adeta koparılmış gibi düşüncesiz kılınmıştır. Kuru bir ana, erkeklerin diledikleri biçimde kullanabilecekleri bir tarladır. Çoktan özne olmaktan çıkmış, nesne

haline gelmiştir. Doğal toplumun tanrıçalığından eser kalmamıştır. Çocukların, gençlerin bilge yöneticisi kadından, erkeklerin etrafında döndüğü kadından eser bile kalmamıştır.

Çocuk ve gençlerin durumu da daha çok kadına benzemektedir. Genel kulluk düzeni doğal çocuğun daha yedi yaşına basmadan ruhunu adeta kesmiştir. Delikanlılık çağı sistemin olağanüstü eğitici yöntemleriyle dört dörtlük bir uydu kişilik üretmektedir. Tüm davranışları önceden ayarlanmıştır. Kelimeler düzeyinde bile özgürlük düşünülemez.

Bir bütün olarak bu dönemi toplumun ruhen, fikren silinmesi olarak değerlendirebiliriz. Sadece üst toplumun ‘Allah, nal ve kılıç’ sesleriyle gümbürdeyen sesi vardır. Tüm destanlarının öldürme ve fethetme üzerine kurulu dramatiği vardır. Bu tablo belki abartılıdır. Ama dönemin ruhsal gerçeğini özüne uygun biçimde yansıtmaktadır. Arkaik köleliğin yerini daha oturaklı klasik kölelik sistemi almıştır. Devlet ve temsil ettiği toplum en üst aşamasında, olgunluk döneminde yaşamaktadır. Sisteme ilişkin tüm temel kavram ve kurumlar oluşturulmuştur. Cami, kilise ve havra her gün sistemin kutsamasını ezan ve çanlarla ilan etmektedir. Bundan sonra gelişme gücü gösterecek kapitalist devlet her ne kadar daha güçlü gibi görünse de, özünde genel kriz sürecine girecek toplumun son aşamasını teşkil edecektir. Bilindiği üzere en görkemli dönemlerin ardılı krizli çözümler dönemidir. Doğanın bu genel yasası toplumsal süreçler için de fazlasıyla geçerlidir.

Diğer bir kavramlaştırma biçimi olarak ortaçağ, serflik, köy ve kent kavramlarını fazla kullanmadık. Sınıfsal tahlil denilen yöntem ve sonuçları bilindiği için tekrarlamadık. Şüphesiz bu yöntemle de bazı gerçekler belirginleştirilebilir. Serf, köylü, tüccar, kentli, zanaatkâr, sanat ve bilimle uğraşanlar, toplumun çeşitli kesimleri olarak kavramlaştırılabilir. Üretim aracı olarak toprak ve üzerindeki mülkiyet ilişkileri, gelişen hukuk kapsamlı ele alınmayı gerektirebilir. Toprağın en önemli üretim aracı olduğu, kavgaların, savaşların toprak fethini esas aldığı, orta sınıfın güç kazandığı, toplumsal gelişmelerde önemli rol oynayabileceği önemle işlenmeye değerdir. Fakat bizim amacımız devletin toplu bir tanımlanmasını esas aldığı için, tabloyu ilgilendirdiği yönleri ve ana hatlarıyla vermeyi daha uygun görmektedir.

Ortaçağ köleci devlet sisteminin çözülüşüne yol açan etkenler esas olarak içerdendir. Çözülmesi için dıştan yeni etnik saldırılara, içten yeni dinlere ihtiyaç yoktur. Çözülüşün potansiyelleri içerde yeterince birikmiştir. Devlet sınırları içine alınmış etnisitenin üst düzeyi, yeni yükselen burjuva orta kesim, dinsel mezhepler ve ayrı kavimler adına başkaldıran kesimler olarak, mutlak devlet olarak düşünülen monarşiye başkaldıracak temel güçtürler. Etnisite hareketinin ulusal devlet talebiyle kentin orta sınıfının, özellikle ticaret burjuvazisinin ulusal sınırlar talebi çakışarak, tarihin en büyük dönüm noktalarından olan ulusal devleti ve kapitalist toplumu doğuracaktır. Yaklaşık M.S 15. yüzyıldan günümüze kadar gelişen bu süreç üstyapı toplumu olarak devletin son aşamasını teşkil edecektir. Zihniyet ve maddi teknikteki gelişim düzeyi, artık toplum için devlet tarzı -en azından arkaik ve klasik biçimiyle- örgütlenmeyi gereksiz, ayak bağı bir kurumsal süreç olarak irdeleyebilecektir.

—*Sonuç Olarak*

Sosyolojik anlatımdan yoksun teoloji -ilahiyat- söylemi, büyük bir külliyatı -eser koleksiyonu- elinde bulundurmasına rağmen, insanlık tarihini de en çok etkileyen peygamberlik kurumunun toplumsal gerçekliğini açıklamamaktadır. Dönemin dili zihniyetini ifade etmekle birlikte, günümüze tercüme edilmeden can sıkıcı, zihni körelten bir ezbere anlatım olmaktan öteye gidemez. Aslında Sümer ve Mısır antik köleciliğine karşı sosyal ve bireysel özgürlükçü, adaletçi yanı esas alan kurumun doğru tanımı büyük önem taşımaktadır. Halkların dönemin zihin yapısı olan din görünümü altında büyük sosyal mücadelelerini yansıtmaktadır. Peygamberlik ilk büyük sosyal önderlik kurumudur. Kullandıkları kavram ve düşünceleri -o dönemin dünya bakışına hakim olan ve genel geçer zihniyet kalıplarını- sentezleyerek bir üst aşamaya sıçratmaları nübüvveti -peygamberliği- kazanma anlamına gelmektedir. Resmi köleci mitoloji ve dinden koptukları oranda sosyal özgürlükçü bir rolü oynamaktadırlar. Şüphesiz her dönemde sıkça görüldüğü gibi, düzenle radikal kopuşları olduğu gibi uzlaşmaları da mümkündür.

Dinin sosyolojik tarihinden beklenen, her peygamberi -önemli olanları- dönemin zihniyet, iktidar, sosyal ve ekonomik yanları başta olmak üzere kültürel ortamı içinde çözümlemektir. Tarih anlatımı bu

temelde önemli bir bütünlük kazanacaktır. Sadece saltanat, kahramanlık -ganimet çapulculuğu- menkıbeleri olmaktan çıkarıp sosyal, halkçı, etnik boyutları olan daha gerçekçi bir tarih yazılacaktır. Günümüzdeki laiklik tartışmaları da böylelikle anlam kazanacaktır. Yüz binlerce kadro ve bütçelerin neye hizmet ettiğini iyi anlamak gerekir.

Özcesi savaşı-iktidar gücüne karşı içten sosyal bir gelenek olarak gelişen peygamberlik hareketi, genelde insanlık tarihinde, özelde Ortadoğu tarihsel toplum sisteminde demokratik duruşa daha yakın durmaktadır. Yoksulluk boyutunu da eklediğimizde, adeta tarihin ilk 'sosyal demokrat' hareketini temsil etmiş oluyorlar. Gerçekte sınıf temelleriyle -orta sınıf: zanaat, tüccar, özgür çiftçi, kabile- günümüz sosyal demokrasi hareketleriyle benzerliği kurulabilir. Bu benzerlik daha da ileri götürebilir. Sosyal demokratlar nasıl sistemi biraz yumuşatsalar da yedeği olmaktan kurtulamamışlarsa, peygamber sosyal demokratlığı da er veya geç kurulu sınıflı toplum sistemlerine entegre olmaktan, onların benzer bir modelini kurmaktan kurtulamamıştır. Katı ilkçağ köleliğine karşı yol açtıkları sistem ortaçağ feodalizmidir. Şüphesiz bilinçli bir feodal sistem arayışı değildir onların yolu. Barış ve adaleti tüm insanlık için istemektedirler. Ama hakim sistemin büyük dönüştürücü gücü, peygamberlerin tanrı devletini de asıl sisteminkinden pek farklı kılmamaktadır.

Tek tanrılı Ortadoğu dinlerinin esas ürünü ortaçağın feodal devletidir. Klasik köleciliğe göre daha yumuşatılmış 'serf' köleliği, diğer anlamıyla geliştirilmiş köleliktir. Kölelikte bir basamak üste çıkmaz. S erf olmayan kölelikte de gelişme yaşanır. Sultan -savaşı- iktidar gücü- tanrının gölgesi sayılmaktadır. Tanrı-kral kültürünün devamı olarak düşünölmelidir.

İlkçağ ve klasik dönem köleciliğine karşı binlerce yıllık bir direniş geleneği, zihniyet, politika, sosyal ve ekonomik alanda önemli kazanımlar sağlamıştır. Yazılı tarih her ne kadar bu kazanımları ayırıştırmasa da, gerçekliğinden kuşku duyulamaz. İnsanlık kültürü büyük ölçüde bu iki direniş kanalından beslenmiştir. Bunlar tüm sanatların başta gelen konuları olmuşlardır. Mabetsel anıtları tüm görkemiyle günümüze kadar gelmişlerdir. Toplumsal ahlaktan kırıntılar kalmışsa, yine bu gelenekten ötürüdür. Ölümsüz destanlar,

azizler, evliya menkıbeleri büyük insanlık duruşlarını yansıtır. On yıllarca inzivaya çekilen, zindanda çürüten, çarmlara gerilen, bir dilim ekmek, zeytin, üzüm ve hurmayla kendini terbiye eden, insan acısını duyan, bilgeliğe en yüce değeri veren bu geleneklerdir. Bireyciliğe değil, komün yaşamına, manastır düzenine, bilgi birikimine, sanat ve zanaatın gelişimine tam bir okul değeri veren yine bu geleneklerdir. Savaşçı-iktidar kliğinin öldürmekten ve ölmekten başka bir şans tanımadığı insanlığa barışı düşündürten, insan onurunu koruyan, yardımlaşmayı esas alan, kardeşliğe vurgu yapan, evrenselliğe açılım sağlayan yine bu soylu gelenek kanallarıdır. Sınıfsız toplumu getirememişlerdir; hakim toplumsal sistemin içinde çoğunlukla erimekten de kurtulamamışlardır. Kendileri de bazen eski efendileri kadar hiyerarşik ve devletçi kesilmişlerdir. Fakat insanca değerlerden günümüze bir şeyler kalmışsa, bu hareketlerin bundaki payını düşünmek gerçeğe hakkını vermekle eşittir. Günümüzdeki demokratik duruş, özgürlük-eşitlik, doğal çevre arayışı, insan hakları, kültürel kimlikler iki büyük geleneğin katkısı düşünülmeden izah edilemezler. En az çağdaş bireysellik kadar demokrasi için vazgeçilmez bir zemin olan kamusal alan bu iki büyük hareketin başta gelen mirası olarak düşünülürse, geleneğin olumlu etkisi daha gerçekçi ve çözümleyici olarak anlaşılacaktır.

Savaşçı-iktidar grupları büyük boğuşmalar pahasına sistemin hakim gücü olmayı başardılar. Bunda zihniyet ve kurum olarak devlet olgusunun geleneksel gücü belirleyicidir. Örgütleniş ve yönetim tarzı ilkel, yarım demokratik oluşumlara fırsat tanımayacak kadar yetkinliğe sahiptir. Daha önemli olan, hakim olmalarından ziyade, tarihin bu yönünün büyük boğuşmalarla iç içe yürüdüğüdür.

Aşırı propagandayla kabul ettirilen 'Allah'ın gölgesi, yüce sultanlık' baştan sona entrika, zorbalık ve talanla örülü devletin bin makyajlı yeni figürüdür. İslam'da ve Hıristiyanlık'ta Roma ve Perslerden devralınan ve kartopu-nar topu olarak benzettiğimiz savaşçı-iktidar gücü, Ortaçağ feodalizminde dini elbiselere bürünerek kendini kalıcı kılarken, iddia ettiğinin tersine, Roma ve Pers İmparatorluklarını zulüm ve talanda çok geride bırakan niteliklere sahipler. Buna karşın hiyerarşileri tarafından kendilerine ihanet de edilse, geride ve altta bırakılan yoksul etnisite, manastır ve sapkın mezhep-tarikat hareketleri sanıldığından daha fazla demokratik,

komünel ruhlu toplum ve halk gerçekliğini temsil eder, nitelerler. Günümüzü anlamak için daha önceki çağlar kadar ortaçağ gerçekliğini binlerce yıldır egemenler tarafından takılan at gözlükleri ve teneke yüreklerle değil, bu tanımlamalar bağlamında anlamak ve duymak, özgürlük ruhu ve bilinci için büyük önem taşır. Ruhunda ve bilincinde tarihi doğru yaşamayanlar hiçbir özgürlük ve eşitlik iddiasında bulunamazlar. Demokrat olamazlar.

E- KAPİTALİST DEVLET VE TOPLUM - UYGARLIĞIN KRİZİ

Kapitalizmi yaşıyoruz. Kapitalizmin motor gücü ABD de devlete küresel çapta küçültme savaşı açmaktan geri durmuyor. Bahsettiğimiz Yüzüklerin Efendisi'nde yüzük yok edilirken, aslında büyük engel haline gelmiş aşırı iktidara bir eleştiri yapmış oluyor. Ama dünyayı devlet olarak sarmaktan da geri durmuyor. Demek ki, sorunsallık tüm şiddetiyle üst toplumun tepesinde de devam ediyor. Birer valilik gibi olması gereken diğer devletlerin durumu herhalde daha parlak çözümlenmiş olamaz. Devlet konusunda reform düşünmeyen hükümet yok gibidir. İşin tuhafı, her reform bunalımı daha da şiddetlendirmekten öteye sonuç vermiyor. Son Ortadoğu macerasının da amacı 'Büyük Ortadoğu Reform Projesi'dir. Tüm dünyanın gündeminde; ama alınan mesafenin ileriye doğru mu geriye doğru mu olduğu, çözüm mü çözümsüzlüğün daha da derinleşmesi mi olduğu tam kestirilemiyor.

Kanımcı tüm bu belirlemeler ve belirsizlikler temelde aynı sorundan, devleti tanımlamaya cesaret edemediğimizden kaynaklanıyor. Tanımı geliştirmesi gereken sosyal bilimcilerin durumu yıldız hareketlerinden insanların kaderini bilmeye çalışan Sümer rahiplerinden daha ileri değildir. Yalnız 20. yüzyılın dehşet bilançosu tüm tarihin savaş ve şiddet bilançosundan kat be kat fazla iken, aslında sistemin bir yan ürünü olan sözde birey ve örgüt terörizmine dair ciltler dolusu yalan üretmekten geri durmuyorlar. Sanki tüm yaptıkları örgütlenmiş şiddet olarak devletin anlaşılmasını sağlamaktır. En iyi niyetlilerin bile tanımlama düzeyleri fili kıllarıyla tarif etmekten öteye gitmiyor. Yöntem adı altında bütünlüklü olgusal gerçekliği paramparça ederek tanımaz hale getirdiklerinin farkında değillermiş gibi duruş sergiliyorlar.

İşin ilginç yanı, devletin doğru tanımlanmaması devletin başına da bela olmuş gibidir. Kendini bazen gizleyerek, bazen çekici kılarak, çoklukla da korkutarak, cezalandırarak tanınmaz hale getiren devlet,

toplumsal bunalımın temeli haline gelmiştir. Dünyanın her köşesinde bunalımın bu niteliğini görmemek olası değildir. Yalnız başına devletin doğuş beşiği olan Aşağı Mezopotamya'da güncel olarak olup bitenler bile, sanki lanetli bir geçmişten intikam almaktadır. Yılanın başı, çok uzun olan kuyruğunu ısırır gibidir. Kutsal Kitabın diliyle, Leviathan doğduğu yerde kuyruğundan ısırarak bizzat kendisi kendisinin sonunu getirme savaşını verir gibidir.

—Rönesans

Her baskıcı ve sömürücü toplumsal sistemde olduğu gibi kapitalizmin doğuşu da devletsiz olmaz. Feodal sistemin dogmatizmi dinsel nitelikliydi. Arkaik köleliğin ise mitolojikti. Birinde tanrı bizzat kral ve hanedanın şahsında somutlaşmış iken, daha sonrakinde tanrı kendini devletin soyut varlığında görünmez kılarak temsil ediyordu. İnsanlığın zihniyet çağları bunu gerektiriyordu.

İslam dininin zihniyet yapısında, M.S 12. yüzyılın sonlarına geldiğimizde, bilim ve felsefe dini dogmatizme yenik düşecekti. İctihat kapıları resmen kapanıp, dogmaların kalıpları cehalet ağları gibi Ortadoğu toplumunun zihniyetini çepeçevre saracaktı. Avrupa'da ise M.S 12. yüzyıldan itibaren devşirdikleri Doğu ve Grek mirasıyla tarihsel bir zihniyet devriminin temellerini atmaya başlayacaktı. Hıristiyanlık tüm bastırma yönlerine rağmen, bir yönden de bilme merakını körüklemekten geri kalmayacaktı. Doğal toplumun halen canlı olan anı ve kalıntılarıyla Hıristiyanlığın yoruma çok açık dogmalarını aşmak İslam ümmetinininki kadar zor olmayacaktır. Doğal toplumun taze anıları nasıl bir dönem Roma İmparatorluğuna yenik düşmediyse, Hıristiyan dogmatikliğine de yenik düşmeyecek ve doğa anlayışındaki ölü madde anlayışına karşı canlı, umut veren doğa bakışına erişecektir. Kapitalizmin Batı Avrupa'da neden başarıya ulaştığına dair çok sayıda teori vardır. Benim kanımca en temel neden, dogmatizmin Ortadoğu'daki kadar kök salmaması, buna fırsat bulmamasıdır. Engizisyon üç kesimi cezalandırdı: Bunlar heretikler (mezhep sapkınları), simyacılar (bilimin öncüleri) ve cadılardı (bilge kadın artıkları). Üçünün varlığı dogmatizmin panzehiriydi. Binlercesi yakılan küllerinden Rönesans zihniyeti doğacaktır.

Zihniyet devrimlerinin en büyüklerinden olan bu süreçten kapitalist toplum sisteminin doğuşu kader değildi, kesinlikle

kapitalizmi içermiyordu. Fakat nasıl oldu da bu devrimden yararlanarak hakim sistem olabildi?

Tarihte zihniyet devrimleriyle toplumsal sistemler arasında düz çizgisel, kesinlikli bağlar kurmak, üzerinde önemle durmayı gerektiren bir düşünce ve inanç tarzıdır. Bu, Kutsal Kitaptaki 'Levhi-Mahfuz' anlayışının bilimsel düşünceye yansıtılmış biçimidir. Halk tabirince 'yazılan başa gelir' dogmatik inancı bu tarzın ne kadar yaygınlaştırıldığını göstermektedir. Yapmaya çalıştığımız çözümlenelerde özenle vurguladığımız husus, bu anlayışın hiyerarşik devletçi iradenin yönetim anlayışıyla olan bağlantısıdır. 'Emir' düzenini ilahi yasa olarak topluma özümsetmeyi esas alan bir yaklaşımdır. Kanun ve yönetmelik taslağı olarak düşünülmelidir. Binlerce yıllık gelenek bundan 'altın çağdan' başlayıp 'mahşer' ve 'cennet-cehennem'le biten çizgisel bir gelişim modelinin ortaya çıkmasına yol açtı. Kadercilik düşüncesi de bu anlayışın gereğidir. İslam dünyasında Mutezilecilerle Levhi-Mahfuzcular arasında alevlenen bir tartışmadır. Özgür tartışma gereğini, çok seçenekli özgür irade tercihini anlamsız kılan bu anlayışın temeli daha eskidir. Doğaüstü tanrıların tüm olayları yarattığına ve yönettiğine inanılan mitolojik çağlara kadar gider; felsefi idealizmle devam eder. Avrupa uygarlığında Rönesans'la başlayıp günümüze kadar süren biçimi ise düzgüsel ilerlemeci bir anlayıştır. Aydınlanma sürecinin 'ilerlemeye' güçlü imanıya, Marksizm'in 'komünizme zorunlu gidiş' inancının kökeni de aslında bu dogmatik düşünce tarzına dayanır.

Atomaltı, yani kuantum fiziğinin kanıtladığı olgular bu düşünce tarzının gücünü kırmıştır. Doğasal ve toplumsal gelişmenin düz, kesintisiz bir çizgi halinde değil, kaos aralığında, atomaltı dünyasında özgürlük seçeneği olan çoklu tercihlere açık bir gelişmenin yaşandığı gerçeği en büyük düşünce devrimlerinden biri olarak karşımıza çıkıyor. Aslında atomaltı fiziğine gerek olmadan da, sezgisel ve kurgusal yoldan da bu düşünce tarzına ulaşabiliriz. Tüm olay ve olgular dünyasında özgür tercihe yer bırakan bir gelişme gücü olmazsa, ortaya çıkan sonuç sınırsız evren-doğa çeşitliliğini izah edemeyiz. Çeşitlilik özgürlük gerektirir. Düz-çizgisel yaklaşım aynılığı, dolayısıyla seçimsizliği zorlar.

Bu bilimsel felsefi düşünce tarzına, 15. yüzyıldan itibaren daha da hızlanan ve kapitalizmin zaferiyle sonuçlanan sürece daha yaratıcı

yaklaşımı mümkün kılmak için başvuruyoruz. Özcesi kapitalizmin zaferi bir kader olmayabilirdi. Kapitalizmin başarısının nedenlerini daha doğruya yakın değerlendirmek gerekir. Bizleri etkileyen Marksizm'in, kapitalizmi ve ondan önceki sınıflı toplum biçimlerini 'tarihin zorunlu ilerleme hattı' olarak ilan etmesi, farkında olmayarak, inançları ve umutlarının hilafına, karşısında çok savaştığı kapitalizme en büyük katkısı olmuştur. Bu savunmada dile getirdiğim düşüncelerin özünde, "Toplum sistemlerinde, Marksizm de dahil, temel düşünce biçimlerinin söylediği gibi bir zorunluluk ilkesi yoktur" biçiminde bir kanım yatmaktadır. Üst toplum biçimlerine ilişkin olsun, devlete ilişkin olsun dile getirilen 'zorunlu gelişme' iddiaları binlerce yıldır sürüp gelen resmi propagandaların izini taşımaktadır. Eskinin kader anlayışı, günümüzün 'zorunlu toplum yasaları' adı altında, bilimsel bir kılıf altında sürdürülmektedir.

Toplumsal dönüşüm dinamikleri farklı çalışmaktadır; sadece alt ve üst yapıya dayanılarak açıklanamaz. Dönüşümler çok karmaşık etkenler altında gerçekleşmektedir. Özellikle çağdaş aydınların büyük kısmını etkileyen diyalektik materyalizmin dogmatik yorumu, 'reel sosyalizm'in çözümlüğünde kanıtlandığı gibi gerçekçi çıkmamış, umut bağlayanlarında büyük hayal kırıklıklarına yol açmıştır.

Tarihsel toplum sistemlerini zorunlu yasaların sonucundan ziyade, dönemlerin ideolojik, politik ve ahlaki duruşlarının mücadele tarzıyla bağıntılandırmak daha çözümleyici bir yaklaşımdır. İnsan bireyi ve toplumu olgularında yasallık hem çok esnek, hem de hızlı dönüşüm sergileyebilme özelliklerine sahiptir. Fizik, kimya ve biyoloji olgularında gözlemlenen katı yasallık ancak fizik, kimya ve biyolojinin sınırlarında geçerlidir. Gerisini insanın beyin yapısı ve toplum olgusu belirler. Bu nedenlerle insanı ve toplumu kaderci anlayışlara bağlamamak, özgürleşme şansı ve olanakları açısından büyük önem taşımaktadır. Gerek peşin önyargılar, gerekse kaderci sonulcu yargılar özgür yaratım dinamiklerine ket vurmaktadır. Sosyal bilim söz konusu olduğunda, söylenenlerin büyük kısmının hakim toplumsal sistemlerin bin yıllardan beri süzülüp gelmiş ve her dönemde farklı kılıflara bürünmüş olduğunu, günümüzde de bilimcilik maskesi altında taraf rolünü oynadığını her zaman ve her yerde göz önüne getirmek gerekir.

Bu çerçevede 15. yüzyıldan itibaren büyük bir hız ve derinlik kazanan Rönesans zihniyet devrimiyle kapitalist toplum ilişkisini değerlendirmek daha açıklayıcı olacaktır. Batı Avrupa toplumundaki iki özellik Rönesans zihniyetinin doğuşunda etkili olmuştur. Devlet kültürünün zayıflığı ve doğal toplum zihniyetinin taze anıları, yaratıcı özgür düşünce için elverişli koşulları oluşturmuştur. Hıristiyanlığın katı dogmaları bu koşulları durduramamaktadır. Haçlı seferleri sonucunda Ortadoğu'dan gelen bilgi kültürüyle, Grek-Roma kültürünün birleşik etkisi aynı koşullarla bütünleşince, Hıristiyan dogmatizminin aşılması imkân dahiline girmektedir. Hıristiyanlığın 13. yüzyıldaki mezhepleşme süreci de hem bu gelişmelerin sonucu, hem nedeni olarak rol oynamaktadır. Dominiken ve Fransisken mezhepleri dikkate değer gelişmelerdir. İslam'da bu dönemde benzer mezhepselleşmeler -Mutezile, İşrakiyum- bastırılmıştır.

Coğrafi keşiflerin sağladığı yenedünya gözlemlerinin katkıları da önemlidir. İki yönlü bu gelişmeler, yani devlet kültürünün zayıflığı ve doğal toplum anılarıyla İslam ve Hıristiyanlığın olumlu mirası - Musevilik daha kök bir kültür olarak etkilidir-, Grek-Roma kültürü ve coğrafi keşiflerin sentezi Rönesans zihniyetini doğurmaktadır. Rönesans'ı insanlık tarihinin üçüncü büyük anlama gücü olarak değerlendirebiliriz. İlki M.Ö 4.000 yıllarında Zağros-Toros sisteminin iç kavisinde zirveye erişen neolitik zihniyet aşamasıdır. İnsanlığın uygarlığa geçiş yapabilmesi için gerekli bütün teknik aygıtların bu aşamada oluştuğunu görüyoruz. Tekerlek, dokuma, çift sürme aletleri, büyük köyler, belirginleşen diller, etnik yapılar, kahramanlık destanları kadın-ananın büyük üretken gücü etrafında harikalar yaratmaktadır. Tanrıça dini aslında büyük bir zihniyet yücelmesidir; kadının üretkenliğinin kutsanmasıdır. Bu dönemden kalma bütün buluntular bu gerçeği doğrulamaktadır. Halen yıldız anlamına gelen 'Star', dönemin çağ doğuran dili ve kültürü olan Aryence'de kadın tanrıça anlamına gelmektedir. Alanın dili olan Kürtçe'de bugün bile 'ya Allah' anlamına gelen 'ya Star' önemi büyük bir hayreti, azameti ve inanç gücünü ifade etmektedir. Bu o kadar eski bir yaratımdır ki, bütün Aryen kökenli dillerde varlığını değiştirilmiş biçimde de olsa sürdürmektedir. Denilebilir ki, dünyanın cenneti ilkin bu kaviste yaratılmıştır. İnsanlık üretimde, sosyal yaşamda yüzlerce 'ilki' yaşamaktadır. O dönemin müzik kalıpları ve aletleri, halen en ürpertici

ve derinden sarsıcı etkilerini ruhumuza sarmalamaktadırlar. Buralardan aşağı Dicle-Fırat ve Nil, Pencab vadilerine yayılınca, bu kültürün Sümer ve Mısır uygarlıklarına yol açtığını, böylece zincirleme uygarlık çağlarını başlattığını yapılan araştırmalar göstermektedir.

İkinci büyük zihniyet dönemi M.Ö 600-300 yıllarında Ege Denizinin her iki kıyısında gerçekleşmiştir. Köleci mitolojiye karşı felsefe ve bilim zihniyetinin büyük sıçrama yaptığı bir aşamadır bu. 'Hikmetler yüzyılları' da denilmektedir. O dönemin Batı Avrupa'sı aslında Batı Anadolu'dur. Doğudaki uygarlık dalgasının Ege kıyılarındaki yankısıdır. Avrupa'da Hıristiyanlığın oynadığı rolü, Hitit, Med, Mısır ve Girit uygarlıklarının birleşik rolü oynamaktadır. Burada da devlet geleneğinin köklü olmayışı, doğal toplum kültürünün güçlü varlığı, üretken güzel coğrafya, harikulade deniz ve adalar varlığı yeni zihniyetin doğuşunun etkin faktörleridir. Şüphesiz ekonomik olarak Troya kalıntılarından anladığımız büyük Doğu-Batı ticareti de önemli etkendir.

Batı Avrupa Rönesans'ının temelinde öncelikle bu iki büyük Rönesans yatmaktadır. Toros-Zağros eteklerindeki Rönesans'ı anlamadan Ege kıyılarındaki Rönesans'ı, bunu da anlamadan Avrupa'dakini anlayamayız. Daha da derinleştirirsek, aynı kavisten oluşan neolitik Aryen devrimi, kültürü ve dilinin M.Ö 5000-4000 yıllarında Çin'den Avrupa'ya, Kuzey Afrika'dan Kafkasya'ya yayılımı olmadan, bu alanlardaki neolitik toplumlarla daha sonraki uygarlıkların oluşumunu anlayamayız. Tarihin bu yönlü zincirleme akışını anlamak büyük zihniyet devrimlerini, dinleri ve toplumsal yapıları anlamak açısından büyük önem taşır. Bu hususları şunun için belirtiyorum: Her bir Avrupalı ve torunu için uygarlık denince en çok Grek-Roma ve Rönesans aklına gelmektedir. Bir de Hıristiyanlık. Halbuki bu alanlardaki gelişmeler binlerce yıllık uygarlık çağlarının dibine vura vura, etrafını genişlete genişlete, önünü aç aça, üstünü yücelte yücelte akan kutsal ırmağının birer durağından ibarettir.

Rönesans zihniyetinin en önemli özellikleri Ortaçağın yok ettiği insan ruhunu tekrar kazanma, alabildiğine kötülener dünyaya, doğaya dönüş, dogmalardan kopuş ve insan aklına güveniştir. Bilme tekeli daha Sümer rahiplerinden beri devlet tekeline alınarak güçlenmenin en temel araçlarından biri kılınmıştır. Sadece artı-ürünler, gelişkin

üretim araçları değil, en faydalı bilgi ve taşıyan sahipleri de hemen devlet kurumuna taşınır. Yeni bilimin özgür alan yaratmasına olanak tanınmaz. Özgür bilim alanı yeni bir toplum demektir. Köleci devletin doğası gereği bu tür yapılanmaları tehdit olarak görüp saldırmasıyla ya ele geçirmesi ya da yok etmesi kaçınılmazdır.

Kilisenin bu dönemde Engizisyonu devreye sokması anlamlıdır. Birey ruh kazanırken özgürleşmektedir. Daha çok mezhep sapkınlığı olarak yargılananlar, din dogmatizmine karşı özgür düşünenlerdir. Cadı diye tabir edilen kadınlar Hıristiyanlaşmamış kimlikleri taşıdıkları için yargılanmaktadır. Simyacılar ise mevcut olandan farklı bilgiler aramaktadır. Üç akım da dogmatizmde gedik açacak niteliktedir. Sanat akımları yaşamı olanca güzelliği ile yansıtırken, ölü madde ve doğa zihniyeti aşılacaktır. Resim, müzik, mimari, edebiyat hem içerik hem de biçim olarak birey ruhunu yeniden şekillendirmektedir. Yeni ruh ve düşünce kazanan birey cıvı cıvı kabına sığmayan insan demektir. Bu bireyle sadece coğrafya değil, doğa da fethedilmeye (kazanılmaya) çalışılmaktadır.

Dönem aynı zamanda yeni ütopyaların tasarlanmasında tahrik edicidir. Eski elbiselere sığılmamaktadır. Fakat maddi koşullar elvermediğinden sadece sistemli ütopyalar kurulmaktadır. Eski dünyanın kasvetli havasına bir daha dönülmek istenilmiyor. Yeni dünyanın kapısını ise nasıl açacaklarını tam bilememektedirler.

Bu arayış yeni felsefe ve bilim arayışına zorlayacaktır. Eski dünyadan ne kadar kopuş olsa, yenisine o denli açılmaktadır. Cusumus dinden felsefeye açılırken, Kopernik bilimsel devrimin kapısını aralamaktadır. Descartes madde-ruh ikilemi ile tanrıyı işe karıştırmadan felsefi devrimin temel adımını atmaktadır. Galileo Galilei bilime ölçüyü sokarak zincirleme devrim sürecine en güçlü katkıyı yapmaktadır. Newton ile evren tanrıdan bağımsız, kendi yasaları ile devinebilme gücünü kazanmaktadır. 15. ve 17. yüzyıllar arası felsefi, bilimsel ve sanatsal devrimin kökleştiği dönemdir. Durmak bilmeyen engizisyon çarkına rağmen, Protestanlıkla katı kilise dogmatizmine bir darbe daha vurulacaktır. Din bireysel inanç konusunda serbestliğe kavuşacaktır. Kiliseden kopuş özünde devlet iktidarından kopuştur. Katolik kilisesinin hem kendisi devlettir, hem de feodal devleti saran, koruyan en büyük zırhtır. Kilisesiz devlet düşünülemez. Kilise esasında devlet adına savaşmaktadır.

Zihniyet devriminin bireyi özgürleştirmesi, devlet kulluğunun çözülmesidir. Aynı mezhep görünümünde de gerçekleşse, yıkılan feodal devletin meşruyetidir. 18. yüzyıldaki gelişme Rönesans'ın kitle temelini genişlemesidir. Zihniyet devrimi, bir avuç insanın yeni düşünce, umut ve ruhu olmaktan çıkmış, kitlesel bir taban kazanmıştır. Tıpkı yeni bir din gibi -Hıristiyanlık, Müslümanlık- kendi kitlesine kavuşmuştur. Batı Avrupa'nın her ülkesinde bu denli özgür bir kitlenin varlığı, gerek Katolik kilise (ruhban) devleti, gerek krallık devletleri için büyük bir tehdittir. Artık engizisyonla bu kitlenin hakından gelmek zordur. Savaş gereklidir. Yüzyıl, Gül ve Otuz Yıl Savaşları bu gerçeğin ifadesidir. Uyanan Avrupa ulusları karşısında yenik düşecek olan Katolik kilisesi ve krallık rejimleri olacaktır. 1640 İngiliz, 1776 Amerikan, 1789 Fransız Devrimleri ile ulusal mezhepler ve devletlerin zafer çağı başlayacaktır.

Devrim tanımlamalarını yeniden gözden geçirmek, kriz süreçlerini demokratik eğilim lehine çözmek açısından önem taşımaktadır. Avrupa devrimlerini genel olarak 'burjuva devrimleri' olarak değerlendirmek, Marksizm'in dar sınıf yaklaşımının bir ürünüdür; proletercilik yapalım diye adeta burjuvaziye sunulmuş bir hediyedir. Bunda şüphesiz diyalektik materyalizmin dogmatik yorumunun büyük etkisi vardır. Bunu tarihin 'Levhi-Mahfuz' anlayışı ile düz bir çizgide kararlaştırıldığı gibi geliştiğini varsayan kaderci inancın yeni çağa taşınmış biçimi olarak değerlendirirsek, somut gerçeğe daha çok yaklaşmış olabiliriz. Kendimin de yoğun etkisini yaşadığım bu dogmatizmi aşmadan, gerçeğin olağanüstü zengin içeriğini çözümleyemeyiz.

Hiçbir kapitalist sınıf kitabında, ne İngiliz-Amerikan ne de Fransız Devrimine ilişkin bir düşünce, teori ve programı yazılmaz. Bu devrimlerde rol oynayanlar kendilerini burjuva sınıfının temsilcisi olarak ilan etmemişlerdir. Bu devrimlere katılan kitleler çoğunlukla yoksuldular ve özgürlük-eşitlik taleplerini öne çıkarıyorlardı. Daha önceki Rönesans, Reformasyon ve Aydınlanma hareketini burjuva sınıfının esas aldığını iddia etmek büyük abartmadır. Sınıf olarak burjuvazi yükselirken -tüm çabası olarak-, kâra dayalı sermaye birikiminden başka bir şey düşünmüyordu. Şüphesiz kâra giden yolun devlet erkiyle bağının bilincindeydi. İktidarı etkilemek ve ele geçirmek için çaba içindeydi. Ama elinde bir devrim teorisi ve pratiği

bile özel anlamda yoktu. Devrimlerin temelindeki objektif koşullar tarihin uzun bir evriminin ürünüydü. Sübjektif öğeler olarak düşünürler ve siyasal aktivistlerin özel bir burjuva devrim programı, hatta partileri yoktu. Eğilim halindeydiler. Bazı zenginlerden himaye görüyorlardı, çoğunluğu da feodal karakterli, bilim ve sanata ilgisi olan zenginlerdi. Öne çıkarılan talepler genelde hümanist, özgür ve eşit bir dünya özlemiydi.

—*Komünalite Ve İktidar Mücadelesinde Kazanan Kapitalizm*

Yazılan tüm ütopyalar kapitalizme zıttı. O halde nasıl oldu da bu düşünürler ve militanlar burjuva sayıldı, devrimler de burjuva devrimleri oldu? Burjuvazinin süreç içinde yeni sınıf olarak hakim olmak isteyen her gücün yaptığını yaparak, iktidarı ya tamamen ya kısmen ele geçirerek bunu başardığını biliyoruz. Tüm hiyerarşik ve devletçi güçlerin ‘politika’ denilen sanatın gereklerine dayanarak binlerce kez iktidara gelip düştüğünü, ama bu gaspın ve sömürü için çok elverişli aracın kesintisiz varlığını sürdürdüğünü, en son yükselen benzer gücün de başka türlü davranmayacağını iyi bilmek gerekir. Devrimlerin tümü halkların eseridir. Zaman zaman halkların eylemine eski veya hiyerarşik-devletçi güçler de katılır. Özellikle devrimin zafer günlerinde çok akıllı ve girişkendirler. Ezilenlerin taleplerini istismar etmede ustadırlar. Bütün devrimlerde, ister başarılı olsun ister olmasın, benzer çabalar hiç eksik olmaz. Örneğin Hz. İsa eylemini düşünürken, Bizans İmparatorluğu kurulsun diye düşünmüyordu. Özde de imparatorluk kültürüne karşıydı. Ama yol açtığı hareket en entrikacı imparatorlara sahne olan bu devlet formuna alet olmaktan kurtulamadı. Hz. Muhammed düşünce ve eylemi ile devirdiği Mekke aristokrasinin hem de Ehlibeyt’ini imha ederek imparatorluk kurmasına -Emevilere- alet olmaktan kurtulamadı. Hiç kimse Hz. Muhammed’in feodal bir imparatorluk planladığını iddia edemez. Benzer yüzlerce örnek gösterilebilir. “O halde halkların başarılı olduğu hiçbir devrim yoktur” denilebilir. Bu konuyu bundan sonraki bölümde kapsamlıca işleyeceğimizi belirtirken, olgunun farklı çözümlenmesi gereğini açıklayacağız. Sadece ne halkların çabası boşa gitmiştir, ne de iktidar sorunu çözümlenmiştir diyeceğiz. Bu savunmanın esas amacı bu kördüğümü kırmaktır. Çıkarılması gereken

en önemli bir ders de, tahakküm ideolojisinin delinmesi en sert toplumsal zırh olduğunu bilmektir.

Avrupa devrimlerinin en genel özellikleri olan ‘özgürlük, kardeşlik, eşitlik’ gibi talepler, tahakküme ve sömürgeciğe karşı hiyerarşinin kuruluşundan beri ileri sürülen taleplerle aynı özdedir. Devlet iktidarı nasıl zincirin halkaları gibi gelişim göstermişse, halkların buna karşı hareketleri de kendi özgün gelişim tarihine sahiptir. İki diyalektik olgu ilişki ve çelişkileri ile sürekli etkileşim içerisinde. Toplumsal diyalektiğin bu ikilemini tarihi gelişim sürecinde özgünlükleri ve genellikleri içerisinde görmeden, soyut genellemelerle başta devrim süreçleri olmak üzere temel toplumsal dönüşümleri kavramak çok zordur.

Avrupa’ya özgü uygarlığın temel formları olan ulus ve kapitalist toplum ilişki içinde olmakla birlikte, birbirlerini zorunlu kılmazlar. Ulus oluşumu ile kapitalist toplum biçimlenmesi farklı mantığa sahiptir. Aynı dönemde şekillenmeleri aynı mantığa sahip olduklarını göstermez. Burjuvazinin ulusun önder gücü olarak kendini göstermesi ideolojik, politik ve ekonomik amaçları ile yakından bağlantılıdır. Bu bağlar ideolojide ‘milliyetçilik’, politika ve ekonomide ‘liberalizm’dir. Hem devleti hem de halkı etkilemek açısından ideal silahlardır. İki fiktif-kurgusal olgulardır, propaganda araçlarıdır. Burjuvazinin en çok bu araçlarla iktidara yükseldiğini ve sürdürdüğünü iyi bilmekteyiz. Avrupa’yı Avrupa yapan Rönesans, Reformasyon ve Aydınlanma hareketlerinde bu slogan araçlarının yeri çok sınırlıdır. 19. ve 20. yüzyıla doğru geldiğimizde ise, bunlar ortalığı kasıp kavuracaktır. Ezilen, sömürülen kesimlerin ‘proletarya, komünizm’ kavramları da benzer biçimde kullanılacaktır. Özü gereği iktidar sanatında aynı başarıyı gösteremezler.

Şunu özenle söylemek istiyorum: Toplumların dönüşümlerinde önemli kırılma ve yeniden yapılanma anları olan devrimler, 19. ve 20. yüzyılın sağ ve sol mantık yapıları ile gerçekçi olarak kavranamazlar. İnsanlık adına bu en büyük fedakârlık hareketlerini doğru tanımlamak önemini korumaktadır. Sovyet Devrimi uğruna milyonların büyük fedakârlığını, çözülüş tarzına ve sonuçlarına bakarak yeniden tanımlama ihtiyacının ne kadar önemli olduğu anlaşılırdır. Son iki yüzyılın modernlik adına deryalar kadar acısı, kanı, şiddeti ortaya çıktıktan sonra, özellikle ikinci dünya savaşının dehşetiyle iktidar,

şiddet ve ideolojik kamuflej araçları sınırlı olarak tartışma gündemine geldi.

Kapitalizmin temel sınıf formu olan burjuva gerçekliğini bu çerçevede anlamak gerekir. Baskıcı ve sömürücü yeni sınıf demekle özgün bir şey anlatılmıyor; tüm iktidar sınıflarının bir özelliği dile getiriliyor. Burjuva sınıfının özgünlüğü; toplumsallığa karşı bireyciliği, analitik zekâyı azami kullanarak, toplumu saran ahlaki örgüyü hiçbir iktidar gücünün yapamadığı kadar çözmedeki başarısındadır. Doğal toplum da çözülüşünün başlangıcında toplum aleyhine değer birikimine şiddetle karşıydı. Biriken değerleri en çok dağıtan, en değerli birey sayılıyordu. Birikimin tehlikesinin farkındaydı. Hiyerarşik toplum ve devlete geçişten sonra birikim mümkün olabildi. Bu da ancak özel iktidar gücünün varlığıyla mümkündü. Birikim hem bu gücün kurulmasına, hem de bu güç tarafından kurulmasına yol açan süreci başlattı. Zincirleme reaksiyonun mantığı böyle varlık buldu. En çok değer biriktirenler en çok iktidar gücüydüler. Daha yakından bakıldığında, birikim bir nevi toplumdaki hırsızlıktı. Değeri toplumsuz düşünmek mümkün olmadığından bu böyleydi. Doğal toplumun algılaması doğru olmakla en temel ahlak ilkesini de belirlemiş oluyordu. Mademki tüm değerlerin belirleyicisi toplumdur, o halde onun rızası olmadan -kendi çıkarı dışında- bireysel ve grupsal birikimler olamaz.

Aslında tüm savaşlarda görülen, talan ve ganimet bu anlayışın sınıflı toplumdaki soysuzlaşmasıdır. İktidar sahipleri birbirlerini güçsüz düşürmek için değerlerin birikiminden yoksunlaştırmayı temel ilke edinmişlerdir. Gücün temel kaynağı konusunda yanılmazlar. Burjuva tipi sınıflaşmanın prototipi olan zanaatkâr ve tüccar kesimleri her uygarlığın başından beri var olmalarına rağmen, hep tehlikeli görülerek kontrole alınmışlardır. Denetimleri süreklidir ve sık sık talana uğramaktan kurtulamıyorlardı. Toprak mülkiyetine dayanan kölecî ve feodal devlet gücü, köle ve serfler dışında üçüncü bir kategorinin oluşumuna hep kuşkuyla bakarak denetimlerini eksik etmemişlerdir. Uygarlık tarihi kul sınıfından başka bir oluşumu doğaya aykırı buluyordu. Burjuva sınıf gerçeğine dayalı uygarlığa kadar süren bu sistemde oturmuş bir ahlak ve dünya görüşü vardır. Savaş ve iktidarın çok temelli kuralları vardı. Kendi içinde kurulan denge binlerce yıl sürdürülebilir nitelikteydi. Toplumu yönetmede zor

ve hukuk olmakla birlikte, sınırlı bir uygulama kapasitesine sahipti. Toplumu esasta ahlaki örgü ayakta tutuyordu. İktidar gücünün ahlaki sürekli aşındırmasına rağmen, bu özelliğini korumayı bildi. Bunda toplumun hacmi karşısında azınlık konumu da elverişli bir zemin sunuyordu.

Burjuva sınıf doğuşu ile birlikte bu büyük dengeyi yıktı. Bu hem iktidar gücü, hem sömürü gücü olarak toplumun kaldıramayacağı hacimde bir sınıftır. İktidar ve sömürsünü gerçekleştirmek için tüm toplumu istismar etmek zorundaydı. Marksizm'in haklı olarak onu son iktidar ve sömürücü sınıf olarak ilan etmesi bu nedenleydi. Sınıf olarak gelişebilmesi toplumun sürekli dağıtılmasından geçer. Bunun için en başta temel korunma örgüsü olan ahlakın toptan yırtılması gerekir. Temelinde doğal toplumun eşitlik ve özgürlük duygusu olan ahlak yırtılıp atılmadan kapitalist toplum oluşamaz. Marks'ın Komünist Manifesto'da çarpıcı olarak ifade ettiği "Burjuvazi eskiden kalma ne varsa hepsini sildi süpürdü" değerlendirmesi doğru olmakla birlikte, bu devrimci bir eylem değil, yıkıcı ve toplum karşıtı bir eylemdir. Toplumu savunamaz duruma getirmek devrimci bir hareket değil, olsa olsa insanlık karşıtı bir harekettir. Burjuvazinin elinde iktidar ve sömürü gücü, toplumun bağrına sızmış bir kanser hastalığıdır. Yaygınlaşan bireysel kanser ve AIDS vb. hastalıkların bu toplumsal kanserle bağımlı tespit etmek için bilim adamı olmak gerekmiyor. Hobbes, kapitalist toplumun doğuş koşullarında iktidar (devlet) ihtiyacını tanımlarken, 'insanın birbirinin kurdu olmasını önlemek' olarak değerlendirir. Bu tersinden doğru bir saptamadır. Kapitalizm, insanı insanın kurdu yapmak için iktidarını kurar. Modern gerçeklikte insan sadece birbirinin değil, tüm doğanın kurdu kesilmiştir. Azami kâr ve birikim peşinde koşan, azgınlaştıran güç olan iktidara konduktan sonra, bu sınıf istismar için toplum ve doğa içinde geriye ne bırakabilir?

Marksizm'in oldukça çözümlendiği değer, kâr, emek, paylaşım, emperyalizm, savaş gibi kavramların kapitalizmdeki işlevini bu çerçevede anlamak daha öğreticidir. Din kitaplarında geçen mahşere yakın 'deccal gelecek' tabiri bu sınıf gerçekliğine oldukça denk gelmektedir. Hiçbir hakim toplum sistemi bu denli toplumun temellerine ve doğal çevresine karşı bir saldırı ve tahrip gücü olamamıştır. Ulusal olgudan ırkçı milliyetçiliği ve faşizmi, doğaya

hakim olma olgusundan ekolojik felaketi, kâr olgusundan muazzam işsizliği doğuran burjuva sınıf gerçekliği artık kendini yeme aşamasındadır. Her geçen gün öz niteliklerini yitirerek yok olmaktadır. Kendisine karşı devrimi proletarya değil kendisi yapmaktadır. Yeni toplumsal zaman bu sınıfsal gerçekliğin sürdürülemez, dolayısıyla çözülmesi temelinde ancak kendisini kurabilir.

Savunmamız tez niteliğinde olduğundan, kapitalizmin kendinden önceki sistemleri kendine katması, devletleşmesi, bilim ve sanatı iktidara bağlaması, emperyalistleşmesi, dengesiz gelişmesi, savaşması başta olmak üzere, temel süreçleri işleme pozisyonunda değildir. Her biri ayrı kitaplara konu olabilecek bu süreçlerin temel mantığını işletmektir önemli olan.

Sınıf tanımımızı başka boyutlarda da geliştirebiliriz. Reel sosyalizmi çözmesi, ulusal kurtuluş hareketlerini ve devletlerini yedek gücü haline getirebilmesi, sosyal demokratları kullanabilmesi önemli bir işlevdir. Bilim ve teknolojiyi insan toplumuna en gereksiz konularda bile reklamlarla kendisine kâr üretmesi, spor ve sanat etkinliklerini bir uyuşturucu rolünde kullanabilmesi, proletarya ve aydınlarını kendine isyancı konumdan çıkartarak kendine iş için yalvartması, kutsallık adına ne varsa hepsinin içini boşaltması, Rönesans'ın cıvıl cıvıl canlı dünya imgesinin yerini robot bakışına terk etmesi yeni hakim sınıf gerçekliğimizin maharetlerindedir.

Kapitalizmin iktidar yapısına taşıdığı yeniliklerin başında kurumsal niteliğinin derinliği gelmektedir. Kişiye bağlanmış iktidardan iktidara bağlanmış kişiler, partiler, hatta toplumlar sistemine geçilmiştir. İktidarın görünmez, soyut niteliği geliştirilmiştir. Bunda ideoloji, politika ve ekonomi katlı işlevlere sahiptir. Ulus kavramından türetilen milliyetçilikle tüm bir ulus iktidarın kendisine ait olduğuna inandırılmıştır. Özünde hiçbir zaman iktidar ulusun olamaz. Her yerde ve her zamanda etnik grupların, hanedanların, ulusların azınlık kesimi iktidarın gerçek sahibidir. Fakat öyle bir sistem yaratılır ki, en alttaki ezilene kadar her birey bir anlamda kendini iktidar sahibi kılmak durumundadır. En alttaki bir ailede en yoksul bir koca karısı karşısında kendini 'küçük imparator' rolünde rahatlıkla görebilir. Karı da zincirleme tarzda çocuklarına karşı bu rolü oynar. Ya çocuklar? Onlar büyürlerse aynı sistemi oynamaktan başka

ne yapabilirler? İktidarlaşma zincirinin böyle kurulması sistemin bir özelliğidir.

Partiler de birey gibi iktidara göre kurulmuştur. Devleti topluma, toplumu devlete taşımak temel işlevdir. Toplumun kendisi devletin kılınıştır. Devlet en görünmez tanrı gibi toplumun başına, her tarafına binmiştir. İdeolojinin yarattığı iktidar zihniyeti belki de en büyük yalanlaştırmacıdır. Politika sanatının işlevi toplumda bahsedilen kendini devlet sahibi sanma, hizmet gereğine inandırma, özünde politik demagojinin en gelişkinini sunmaktır. Politika öyle sanıldığı gibi iktidarlaşma aracı değildir. İktidarı savunma, yayma, kalıcılaştırma aracıdır. Demokrasiye karşı politikanın rolü özellikle böyledir. Politika sanatı kadar demokrasiyi inkâr ettiren başka bir olgudan söz etmek zordur. Ta Atina döneminden beri politikanın demokrasinin inkârı olduğu bilinmektedir. Ekonomi her zamandan daha fazla iktidarla bütünleşmiştir. Ekonomi yönetimi bir politik-ekonomidir. Ekonomi silahı ile hizaya getirilemeyecek bir birey ve grubun olamayacağı bir çağ yaşanıyor. Paranın sökemeceği bir değer, elde edemeyeceği bir güç yoktur deyimi bu çağın en gözde sloganıdır.

İktidarlaşmanın özüne ilişkin tanımlamayı ulus-devlete ilişkin daha da geliştirmek mümkündür. Ulus devlet eski çağlardan kalma rahip, hanedan, dini devlet adlandırmalarının çağdaş biçimidir. İktidarın özüne vurulan damgalardır. Kapitalizmin gelişim aşamasında ortak dil ve geleneklerle çevrili bir sınır, ideal birikim için tercih edilen coğrafi büyüklüklerdir. Kutsal vatan anlayışı değil, elverişli kâr, birikim alanı kavramı esastır. Dış rakiplerine kapatılan bu alan sermaye birikimini güvene almak, iktidarını güçlendirmek için idealdir. Milliyetçiliğin doğuşu bu maddi gelişmenin sonucudur. Laiklikle -dünyalaşma- dini zihniyetin gerilemesi yeni bir ideolojik örtüye ihtiyaç gösterir. Milliyetçi ideoloji ulus olgusu ile bağlantısı nedeniyle hızlı gelişme gösterir. Özünde eskinin etnik -aşiret- duygusunun daha geliştirilmiş bir biçimi olarak düşünülmesi gereken milliyetçilik, ortak etnik duygu ve dinin yerini tutan bir inanç hizmeti gösterir. İçerde farklı etnik, mezhep, din vb. ideolojik unsurlar, dışarıdan ise diğer benzer olgu ve toplumsal sistemlere karşı baskı ve sömürü başlatılınca, milliyetçilik üst ırk anlayışına büründü. Bir zamanların üstün din anlayışı yerini üstün ulus-ırka bıraktı. Bilimsel

zihniyetin aydınlattığı toplumu milliyetçilik tekrar din gibi karartmaya başladı. 19. ve 20. yüzyılın milliyetçilikle yüklü zihniyeti, kutsal savaş anlayışı gibi toplumları her tür şiddet ve savaşa kaldırmaya en elverişli meşruiyet aracı rolü oynadı. 17. ve 18. yüzyıllar nasıl yoğunlukla ulusların doğuş yılları ise, 19. ve 20. yüzyıllar da milliyetçiliğin şahlandığı dönem oldu. Devlet iktidarının en zirvesine ikinci dünya savaşında ulaşan milliyetçilik çağı, yol açtığı yıkımla kapitalizmin genel ve sonul krizinin de başlangıcı oldu. Milliyetçilikle insanlığın bir arada yürüyemeyeceği anlaşıldı. Sistemin erkenden bunalım çağına girmesi sadece gücünü yitirmesi anlamına gelmez. Daha kural tanımaz, azgınlaşma tehlikesine yol açar.

1968 başkaldırıları sistemin en kapsamlı eleştirisidir. İster reel sosyalizm ister faşizm biçiminde total bir otorite anlayışına erişen kapitalizm sürdürülemezliğini böylece kanıtlamış oluyordu. Sürdürülemezlik, kriz demektir. İnsanlığın yaşadığı budur. Kaos da diyebileceğimiz bu süreç Rönesans'tan farklıdır. Rönesans feodal toplumunun krizinden çıkış iken, kapitalizmin 1970'lerde içine girdiği süreç kaostur. Ne tür yenilikler ve farklılıkların çıkacağını verilecek mücadelelerin niteliği ve gücü belirleyecektir. Dikkat edilmesi gereken, bu sürecin temel dünya görüşüne -paradigmasına- getirdiği değişimdir. Toplumun iç yapısındaki tüm ahlaki değerlerin çözülüşü, milliyetçiliğin tüm zihniyetleri doldurması ve dışarıdan ekolojik tahribatın sonuçları robotumsu aynılık, gri, zevksiz, umutsuz, inançsız, amaçsız bir dünya görüşünü yaygınlaştırır. Stres, hiddet, nefret, şiddet, aşırı güdüsellik, bireysel yalnızlık, toplumsal değersizlik, tamamen çıkara kilitlenmiş ilişki mantığı, vefadan yoksunluk, hümanizme ilgi duymama, aşırı bencillik, yaşamın giderek kutsal anlamını yitirmesi, krizin hakim psikolojisini ve sosyal atmosferini oluşturur. Köklü yeni arayışlar ancak bu tür ortamlarda boy verir. Bunalımın kalıcı niteliği bunu gerektirmektedir.

Kapitalist iktidarın emperyalizm ve ulusal-sınıfsal baskı sistemi dünyanın tümünü katlayacak büyüklüğe tarihte ilk defa ulaşır. İşgal edilmedik yer kalmamıştır. 19. yüzyılın sonlarında bu gerçeklik yaşanır. Ulusal, sınıfsal, etnik, dini, cinsi temelde tahakküm, eritme ve hatta jenosit tarihte en yaygın aşamaya ulaşır. İnsanların en çok birbirlerinin kurdu olduğu çağdır. İmparatorluk pratiği açısından bakıldığında da ABD ile sonul bir aşamaya gelinmiştir. Son

imparatorluk çağındayız. Teorik açıdan bu yönetim, devlet iktidarının bir şehir, bir ülke, bir ulus sınırını aşma, tek kişide yoğunlaşma ve sürekli yayılma, durdurulma ve gerileme, yıkılış aşamaları biçiminde cereyan eder. Toplum sistemine yerleşmesi zincirleme etki yaratır. Her yeni iktidar daha öncekinin izleri üzerinde imparatorluk olmaya zorlanır. M.Ö 2350'lerde -yazılı tarihte bilebildiğimiz- Sümerlerde Akad sülalesinden başlayan bu tarihsel süreklilik, günümüzde ABD devletinde Bush'un sülalesi ile devam etmektedir. İşin ilginç, ilk imparatorluğun doğduğu alanda son imparatorluk çatışma halindedir. Demek ki burada bitkilerin kendi kökleri üzerinde kuruma ilkesini düşünebiliriz.

İmparatorluk gerçeğinde tam bağımsız devlet, ulus, toplum anlayışına yer yoktur. Daha doğrusu tam bağımsızlık idealize edilebilir. Ama çok ender uygulama özelliğine sahiptir. Egemen realite, hakim imparatorluk çerçevesinde bağımlılıktır. Düzeyler farklı olabilir, ama gerçeğin hakim biçimini değiştirmez. Yaklaşık 4350 yıldır toplumsal yapılar üzerinde etkili olan imparatorlukta, hegemon devletle dolaylı veya dolaysız bağımlısı olan en yakın müttefikinden en önemsiz uydu devletine kadar irili ufaklı birçok iktidar grubu mevcut sınırları içinde bağımlılık halindedir. En bağımsız geçinen ulus-devlet -esasında ulusta azınlık- çağında bu gerçeklik daha da geçerlidir. Hegemon güçten tam bağımsızlık, milliyetçiliğin bir toplumu etkileme, politik iddiası ve oyunudur. Hegemon demek en güçlü zihniyet, iktidar, sosyal ve ekonomik yapıyla askeri güce, bilim ve tekniğe sahip olmak demektir. ABD'nin varlığı bu tanıma denk düştüğü için günümüzün birincil hegemon gücüdür. Ama sistemin tüm krizinin, onun yönetiliş tarzının ve sonuçlanışının da en sorunlu taraflarından başta gelenidir.

Sistemin toplumsal özelliklerini en çok da kadında çözümlemenin öğretici değeri yüksektir. Baştan söylenmesi gereken bir husus da, herhangi bir toplumsal olguyu kendi başına siyasal, toplumsal, ekonomik, kültürel vb. ayrımlar altında incelemek ciddi sakıncalar içerir. Tarihsel bir bütünlük halinde sürekli oluşumu yaşayan toplumların tüm alt ve üstyapı sistemleri bir saatin parçaları gibi bütün halinde çalışır. Aşırı parçalara bölme hastalığı, Batı bilimciliğinin olgu bütünlüğünü yitirmek özelliğinden kaynaklanır. Bilimsel olarak da

gerçeğin kavranmasını önemli oranda zorlayan bu yaklaşımı kullanırken, bütünselliği göz ardı etmemek çok önemlidir.

Kadın adeta tüm sistemin bir özeti olarak görülmeli ve öyle çözümlenmelidir. Kapitalist toplum nasıl tüm eski istismarçı toplumların devamı ve zirvesi ise, kadın da tüm bu sistemlerin köleleştirici etkisinin zirvesini yaşar. En eski ve en yoğunlaşmış hiyerarşik ve devletçi toplumun baskı ve sömürü cenderesinde biçimlenen kadını anlamadan, toplumu doğru tanımlayamayız. Etnik, ulus ve sınıf köleliğinin doğru anlaşılmasının yolu kadın tanımından geçer. Sosyal bilimin adeta mızrak çuvala sığmazken azıcık bilim konusu yapmaya çalıştığı kadın konusundaki incelemeler 20. yüzyılın son çeyreğine mahsustur. Feminist hareket, çevre, savaş ve iktidarların korkunç yıkımı tarih ve egemenliğin cinsiyetçi karakterini düşündürmeye başlamıştır. Bu husus bile, en objektif olması gereken sosyal bilimler de dahil, tüm bilimsel yapının cinsiyetçi karakterini gösterir. Bilim cinsiyetçidir.

Kapitalizmin en başta özgürlük getirmesinin sistemin özüne ters olduğunu iyi belirlemeliyiz. Kapitalizm gelenekleri yırttığı için kadının etrafındaki zincirler de parçalanmıştır iddiası aldatıcı yani yüksek bir çarpıtmadır.

Tahakkümcü sistemlerin özgürlükle ilişkisi, nasıl daha kaba ve ince yöntemlerle sürdürülebilir biçimindedir. Adına çok aşk destanı düzülen kadınla en kaba ve çirkin köleliğe maruz kalan kadın aynıdır. Kadın kafese -erkek hakimiyetindeki ev- alınan kanarya misalidir. Belki sevimlidir, ama tutsaktır. Kuş bırakıldığında nasıl arkasına bakmadan uçar giderse, eğer kadın biraz bilinçlenir ve gideceği özgür bir yeri olduğunu bilirse, kaçamayacağı ev, saray, zenginlik, güç ve insan kişiliği yoktur. Hepsinden kaçma potansiyeli vardır. Hiçbir varlık kadın kadar tutsaklığa -özgür gelişmenin objektif ve sübjektif koşullarını bastırma ve yok etme- mahkûm edilmemiştir. Tüm toplumsal tahlillerin tutmamasının, plan ve programların yürümemesinin, insanlık dışı gelişmelerin ortaya çıkmasının da kadının kölelik düzeyiyle bağlantısı vardır. Bu nedenle kadın çözümü, özgürlüğü ve eşitliği sağlanmadan, hiçbir toplumsal olgunun yetkin çözümü ve özgürlük-eşitliği sağlanamaz.

Kapitalizmin sisteme eklemesi ile ortaya çıkan kadın görünümünü metalaştırma düzeyinde görmek gerçeğe daha çok yaklaştırabilir.

Klasik kölecilikte kadının pazarlarda en çok alınıp satıldığını iyi biliyoruz. Bu durum cariyeler biçiminde feodal kölelikte de yaygınca sürdürülmüştür. Burada satılan bütün olarak kadındır. Başlık, siyasi rant bu işlemin aile içine kadar yansımış biçimleridir. Kapitalizmde ise kasap misali gövde parçalara ayrılarak her kısmına fiyat biçme gibi unsurlar eklenmiştir. Saçından topuklarına, göğsünden kalçalarına, göbeğinden cinsel organına, omzundan dizlerine, belinden baldırına, gözünden dudaklarına, yanağından boynuna parçalanıp değer biçilmeyen hiçbir yeri kalmamış gibidir. Ne yazık ki ruhu var mı yok mu, varsa ne eder sorusu akla getirilmez. Beyince de o ezeli 'eksik akıllı'dır. Özel ve genelevlerin zevk veren metasıdır. Çocuk makinesidir. En zor işlev olan çocuk doğurma emekten sayılmaz. Çok zor bir iş olan çocuk büyütmenin hiçbir ücreti yoktur. Tüm önemli ekonomik, sosyal, siyasal, askeri kurumlarda yeri numunelik değerindedir. Reklâmların vazgeçilmez malzemesidir. Cinsiyeti en çok metalaştırılıp piyasaya sunulan yegâne varlıktır. En çok sövgü ve dövgü konusu yapılandır. Aşk yalanına en çok alet edilendir. Her şeyine karışıldır. Kadınca konuşması için özgün bir dil-deyim, ses düzeni biçimlendirilen kimliktir. İnsanca arkadaşlık yapılamayan insandır. En değme erkeğin bile yanında saldırı duygusundan vazgeçemediği insandır. Her erkeğin üzerinde kendini imparator sandığı nesnedir kadın artık.

Tanım daha da zenginleştirilebilir. İşin ilginç yanı, bu kadar olumsuz özellikleriyle bezenen bir kimliğe karşı erkek egemen toplumun onunla rahat yaşayabileceğini sanmasıdır. Demek ki, çok uysallaşmış bir köle sayılmaktadır. Aslında onurlu bir erkek insan için bu kadar olumsuzluğa örgütlenen bir olguyla ortaklaşa yaşamak müthiş zor ve alçaltıcıdır. Her ne kadar Eflatun kadını devlet ve toplumdan tümüyle dışladığı için eleştirilse de, yaklaşımında bu alçaltıcı özellikler etkindir. Birçok filozofta olan bu hususu doğru okumak gerekiyor. Örneğin Nietzsche'de bu özelliklerle ortak yaşamak kişiyi kesinlikle bozar. O halde neden kadın düşkünlüğü toplumlarda çok güçlüdür? Çünkü bu toplumlar düşürülmüştür de ondan; erkek düşürülmüştür de ondan. Bu, köleliğin geçişken özelliğinden ileri gelmektedir. Bu kadar yararlı bir köle, köleliğe alıştıran insanlar için elbette en çok aranan ortak olacaktır. Dolayısıyla batırılan kadın, batırılan toplumdur; düşürülen erkektir. Böyle başa böyle tarak.

Özcesi kadınlık olgusu yetkince aydınlatılmadan, doğal toplumun özgür ana-kadınlığı ile sınıflı uygarlığın özgür bilinçli kadınlığı bütünleştirilmeden, dengeli ortak yaşam arkadaşı yaratılamaz. Bunun eş benzeri erkeklik de yeniden oluşturulmadan bu birliktelik sağlanamaz.

Toplumsal alandaki kapitalizmin oluşturma, yönetme tarzını birçok olguda, özellikle erkekte, ailede, işte, memuriyette, yine eğitim, sağlık, hukuk ve benzeri birçok alanda gözlemleyebiliriz. Aile için kısa bir tanımlama yaparsak, hiyerarşik ve devletçi toplumun temel kurumu olan bu ocak sistemin hücre, en küçük molekülüdür. Tepedeki imparatorun ailedeki yansıması 'küçük imparator'dur. Toplumdaki köleliğin yansıdığı esas tezgâhtır. Ailedeki kölelik toplumsal köleliğin temel güvencesidir. Sistem adeta her gün, her saat ailede yeniden üretilmektedir. En ağır yükünü de aile çekmektedir. Aile hiyerarşik ve devletçi toplumun uysal eşegidir. Sürekli binilebilir, kendini taşıtabilirsin. Genelde dağılan kapitalist sistemin en çarpıcı izdüşümünü ailede yansıması aralarındaki bu sıkı bağlantıdan dolayıdır.

Kapitalizmin ekonomisi demeye pek gerek yoktur. Kapitalin kendisi ekonominin özüdür. O esasta en istismar, vahşi rekabetli, kâr için her şeyi göze alabilen sistemdir. Toplumun metalaştırılmayan hiçbir olgusu yoktur. Metalaştırılan toplum, elden çıkarılmak istenen toplumdur. Böylesi bir toplum yaşam ömrünü dolduran, dolayısıyla bitirilmesi gereken bir düzendir.

Bilim ve sanatla sistem kendi ömrünü uzatmak için olağanüstü çaba içindedir. Sanıldığı aksine, bu çaba bilim ve sanatı (teknik dahil) geliştirmek için değildir. Bilim ve sanatın olağanüstü gelişmiş gücüyle kendi bitmişliğini sürdürmek içindir. Yaşamın sonlarına gelmiş bir hastanın iyileştirilmesi için tüm bilim ve tekniğin imkânlarının kullanıldığı bir ilgileniş tarzını andırmaktadır. Bilim ve sanat, sistemlerin bu süreçlerinde, kaosunda daha çok yeniden yapılır ve yeni yaşanabilir sistemlerin oluşturulmasında vazgeçilmez belirleyici rol oynar.

—Sonuç Olarak

1990'larda kapitalist sistemle birlikte zıtlarının dağıldığına ilişkin verilerin dökümü oldukça fazladır. Sermayenin küreselleşmesinin daha çok finans alanında yoğunlaşması ilk işaretlerden biridir. Finans sistemi, paranın para getirmesidir. Yani bir kumar durumuna erişilmiştir. Ancak dağılma unsuru olabilir. Finans kapital yerleşik yapıları hallaç pamuğu gibi atmaktadır. Ulusal kurumlar devletlerden ideolojilere, ekonomiden sanata kadar öz iradeleriyle tutunmamaktadır. Ama gücün küreselleşmesi, ABD İmparatorluğu dünya çapında eski dengelerin, yapıların anlamsızlığını, kendi açısından geçersizliğini yansıttıkça, dünyanın birçok bölge ve ulus devletinde krizlere, darbelere, kanlı etnik-dini çatışmalara yol açmaktadır. Bu gerçeklik de sistemle ilgilidir ve kaos niteliklidir.

Sistem kendi içinde gerginliğini bir türlü giderebilmektedir. ABD-AB, ABD-Japonya-Çin, AB-Japonya-Çin başta olmak üzere, sürekli bir gerginliği, dengesizliği yaşamaktadır. Kuzey-Güney çelişkisi denilen en yoksul-en zengin ülkeler bölünmesi derinleşerek devam etmektedir. Her iki olguda da yaşanan, sürekli bir kriz ve kaos niteliğidir. Halkların devlet kurumundan kopuşu giderek derinleşmektedir. Binlerce yıldır tanrı-kral, tanrı-gölge ve tanrının kendisi (Hegel'de burjuva devlet) gibi benimsetilen devlet denilen olgunun özünde savaşıcı-iktidar gücünü gizlediği, sömürü ve baskı-şiddetin kaynağını teşkil ettiği anlaşıldıkça tecridi gün be gün gelişmektedir. Adeta "Anne bak, kral çıplak" deyişinde olduğu gibi, halklar da çocuğun çıplak kralı görmesi gibi devleti bütün çıplaklığıyla görmeye başlamışlardır. Bu önemli bir kaos başlangıcıdır.

Çok önemli bir konu muazzam işsizlik durumudur. Yapısal bir karakteri olan işsizlik sistem sürdükçe artmaktadır. Sistemin kendisi işsizliğin çığ gibi artması demektir. Hiçbir toplum sisteminde nüfus bu denli işsizliğe düşmemiştir. Dolayısıyla krizin kaos niteliğini en iyi açıklayan olgunun başında işsizlik gelmektedir. Nerede işsizlik çok yoğun olsa, orada o denli gelişmiş bir kaos durumu var demektir. İşsizlik birçok olumsuzluğun yanında, özünde toplumsal olmaktan çıkma durumudur. Bir nevi toplumun iflas ettirilmesidir.

Diğer yandan müthiş üretim teknikleriyle arz fazlası emilememektedir. Sorun kıtlık değil tersidir. Bir yandan kıtlıktan beten

açlık yaşayan muazzam bir nüfus, diğer yandan dağ gibi yığılmış arz fazlası her şey. Bundan daha çarpıcı kaos niteliği oluşamaz. Yine kanser gibi büyüyen şehirleşmeler söz konusudur. Sosyolojik anlamda şehirle alakası olmayan toplumsal kanserleşmenin en açık örneklerinden biri şehir büyümeleridir. Şehirler hem köyleşerek hem de anlamı dışında büyüyerek şehir olmaktan çıkıyor. Kaos şehirde daha yoğun yaşanmaktadır. Toplum toptan metalaşmaktadır. Alım satım konusu olmayan hiçbir değer kalmamıştır. Kutsallık, tarih, kültür, doğa, her şey metalaşıyor. Bu gerçeklik de toplumsal kanserleşmedir ve kaosa götürür.

Diğer bütün kaos niteliklerinin bir sonucu olarak çevre kirlenmesi, tahribi, artık kaos özelliğinin çevreyi de sarmış bulunduğunu kanıtlamaktadır. Sera etkisi, ozon delinmesi, suların ve havanın kirlenmesi, türlerin aşırı yok olması birer simgedir. Asıl ekolojik bir olgu olan toplumla doğa arası ilişkinin bir uçuruma dönüşmesidir. Bir an önce bu uçurum kapatılmazsa, sonuç toplumsal dinazorlaşmadır. Nüfus patlamasını da sistemin genel çelişik yapısının bir sonucu olarak görmek gerekir. Kapitalizmin nüfus politikası, ‘insan ne kadar değersizleşirse o kadar çoğalır’ ilkesine dayanmaktadır. Kapitalizm varoldukça nüfus sorunu ağırlaşarak devam edecektir. Nüfus patlaması kaosu büyüten özelliklerin başında gelmektedir.

Sistemin zıt kutbunda yer alan toplum yapılanmaları da benzer bir dökülmeyi, karmaşayı yaşamaktadır. En başta aile, tarihinde en yoğun dağılıma sürecindedir. Evliliklerin yarıya yakını bozulmakta, ahlaki olmayan kontrolsüz cinsel ilişkiyi çığ gibi büyütmektedir. ‘Kutsal evlilik’ bitmiş sayılmaktadır. Çocuk, yaşlılar, ana baba ilişkileri, aileyle bağlantılı dağılmanın acı kurbanları olarak, toplumsal açıdan en anlamsız, bozuk duruma düşmüş bulunmaktadır. Kadın üzerindeki en eski baskı ve istismarlar açığa çıktıkça, kadın sorunu da tam bir krize dönüşmektedir. Kadın kendini tanıdıkça, düşürülmüşlüğüne duyduğu öfkeyle tam bir kaos ilişkisinin en etkili nesnesine de dönüşmektedir. Kadın çözülmesi toplum çözülmesine, toplum çözülmesi de sistem çözülmesine yol açmaktadır.

Toplumsal ahlakın çok kıt durumu da genel ahlaksızlığa gösterge olmaktadır. Tüketilen ahlak kurumu adeta zincirinden boşalmış bir bireyciliğe ve toplumsal değerlerin tahribine yol açmaktadır. Ahlaklılık kapitalizm açısından ‘enayilikle’ eş tutulmaktadır. Ahlaki

temelini, yani vicdanını yitiren bir toplum ancak kaos halini ifade eder. Başka türlü tanımlanamaz. Devletin sosyal politikalarla önlemeye çalıştığı toplumsal sorunlar kaynak kıtlığı ve kapitalizmin genel yapısı nedeniyle çözüm bulamamakta, sorunlar daha da büyümektedir. Devletin tek anlamlı faaliyeti olan ‘kamusal yararlılık’ özü tümüyle yitirilmiştir. Toplumun ‘genel güvenliği’ de benzer tehditler altındadır. Kapitalizmin ‘herkesi herkesin kurdu haline getirmesi’ genel bir güvenlik sorununa yol açmaktadır. Toplumsal güvenlik artık sadece dıştan, eşkıyalarca veya hukukla belirlenmiş suçlarla bozulmamakta; sistemin yol açtığı açlık, işsizlik başta olmak üzere, temel güvenlik nedenlerini beraberinde getirmektedir. Eğitim ve sağlık bir yandan artan maliyetler, diğer yandan artan nüfustan ötürü çözüm bulamamaktadır. Kanser, AIDS, stres başta olmak üzere kaosvari hastalıklar türemektedir. Her türlü çevre, konut, sağlık, eğitim, iş, güvenlik başta olmak üzere, vazgeçilmez yaşam unsurlarından kopmayla yüz yüze gelen toplum tarihinde ilk defa köklü çözüm bulamamanın, yani kaos’un cenderesine girdiğini fark etmektedir. Çözumsuzlüğün baş döndürdüğü bir süreçtir bu.

Tarihsel toplum sistemlerinde bu süreçlerde daha çok devreye girmesi gereken savunma mekânizmaları, sanat ve bilim-teknik, aşırı resmi iktidar tekelliğinden ötürü rolünü oynayamamaktadır. Komünal dayanışma çözüldükçe geleneksel savunma güçsüzleşmekte, yerini bireysel şiddete ve çete şiddetine bırakmaktadır. İktidar terörüne karşı kabile, aşiret terörü canlanmaktadır. Devletin bünyesindeki savaşçı-iktidar gücü çıplak hale geldikçe, toplumun meşru savunma durumu doğmaktadır. Hukuk devletinin en genel eşitlik kuralları uygulanmadıkça, insan hakları ve demokratik ifade tarzları ambargo koydukça, zorunlu olarak hakları savunma güçleri oluşmakta, bu da ortamı karşılıklı şiddet sarmalına sokmaktadır. Krizden çıkış yerine daha da şiddetlenmesine katkıda bulunmaktadır. Devlet milliyetçiliği aşırı tırmandırıldığında etnik milliyetçilik geliştirilmektedir. Şiddetin bir kanalı da bu olmaktadır.

Spor ve sanat gibi maddi çelişki ve ilişkileri yumuşatıp anlaşılır kılmada ve çözüme katkıda bulunmada işlev yüklenmesi gereken kurumsal etkinlikler tersine uyuşturma araçlarına dönüştürülerek, sahte bir durumun doğmasına katkıda bulunmaktadır. Din, mezhep ve tarikatlara benzer işlevler yüklenerek toplumun gerçeği görmesine

engel teşkil etmekte, ‘öte dünyalar’ yanında tutucu cemaatler oluşturularak gerçek çözüm yolunda engel konumuna getirilmektedir. Spor, sanat, din üçlüsü tarihsel toplumsal özlerinden kopartılarak at gözlüğü ve teneke yürekliliği ile bakıp duyarsızlaştırılmakta; sahte, hayali paradigma yaratılarak topluma çözümsüzlük bir kader gibi dayatılmaktadır. Kaosa karşı bu tür direnme tersine sonuç verip, kaosu daha da derinleştirmektedir.

En çok bu dönemlerde aydınlatıcı, yeniden yapılandırmada yol gösterici ve olanak sunucu rol oynayan bilim ve teknik, ağır iktidar tekeline dolaylı toplumsal çözüme yansıtılmamaktadır. Fili kılıyla tarif etmek, fareyi file ezmek gibi bir rolde tutulmaktadır. Muazzam çözüm olanakları anlamsız silahlanma ve savaşlara, toplumun temel ihtiyaçlarına uygun olmayan salt kâr amaçlı ürünler elde etmeye yönlendirilerek olumsuzluğa yol açılmakta, dolayısıyla kaosu gelişiminde kullanılmaktadır.

Sistemin tüm toplumu katarak yol açtığı kaos tanımımızı daha da geliştirmek mümkündür. Ama amacımızı karşılamada da bu tanımlama bile oldukça aydınlatıcıdır. Kaos durumunu anlaşılır kılmadan, sanki normal düzende yaşıyormuşuz gibi düşünür ve davranırsak temel yanlışlara düşmekten, dolayısıyla çözüm yerine çözümsüzlüğü tekrar yaşamaktan kurtulamayız. Entelektüel çabaya bu dönemdeki gereklilik diğer dönemlerden kat be kat daha fazladır. Özellikle olup bitenin eski bilimsel yapılarla -üniversite, din-anlaşılacak yerine yanlış anlaşılmasına yol açması, gerçekten aydınlatıcı entelektüel çabanın değerini artırmaktadır. İktidara bağlı bilim ve din, ortamı çarpık göstermede, sahte paradigmalardan sunmada son derece etkinleşir. Bilim ve dinin, sanatın, sporun karşıdevrimci rolünü bu dönemlerde daha iyi görmeliyiz. Yanıltılmayan, topluma gerçek projeler ve paradigmalardan sunan bilim ve bilim yapılanmalarına -sosyal bilim okul ve akademileri- ihtiyaç arttıkça artar. Mücadele öncelikle entelektüel alanda, yani zihniyet alanında kazanılmalıdır. Zihniyet devriminin belirleyici önem kazandığı bir süreç yaşanmaktadır.

Kapitalizmin tarihteki yeri tahakkümcü sistemlerin sonuncusu olmasından ileri gelir. Hiyerarşik toplumdaki beri gözenekleri olan sistemin, Rönesans’ın açtığı özgürlük ortamından yararlanarak başat duruma gelmesi, tüm potansiyelinin açığa çıkmasını da beraberinde

getirir. Hem içerik hem de biçim yönünden daha fazla gelişme aşaması olası görünmemektedir. Toplum ve doğanın istismar edilmedik yanı kalmamıştır. Yapılanlar nicelikseliği aşmamaktadır. Toplumun bu kadar aşırı oynanmasına dayanması, şiddetin atomun patlatılmasına kadar eşi görülmemiş boyutlardaki uygulanımından ileri gelmektedir. Hiçbir sistem şiddet ve savaşla bu denli iç içe yürür olmamıştır. Toplum ve birey rodeo atına binmiş misali hareket etmektedir. İlerleme yok, sadece inip çıkma var. Bireyde de mevcut hakim toplumsal koşulların aşılması halinde yenilik arayışı, umut, yön bulma, yaratıcı yetenek olma tıkanmıştır. Sistemin devlet yurttaşlığı anlam ve yapı olarak çözülüş halindedir.

Biçimsel açıdan ABD önderlikli kapitalizmi açacak yeni topraklar ve toplumlar dünyamızda yoktur. Avrupa sistemin büyük tahribatının özelleştirisi sürecindedir. Sonuna kadar öyle gitmek durumundadır. Latin Amerika'da ikinci ABD olmanın ne tarihsel ne toplumsal koşulları mevcuttur. Kaderleri ABD'nin sonuna bağlıdır. Afrika daha geriden benzer konumdadır. Okyanus kıyılarının batısı, Çin, Japonya en çok sistemin sürdürülmesinde ABD'ye yardımcılık yapabilir. Yeni yaratıcı bir kapitalizm için ne iddia ne de olanakları vardır. Onun en iyi uygulayıcıları olabilirler. Rusya, Sovyetler yenilgiyi stratejik olarak kabul etmiş, ABD yardımlarıyla ilerlemeyi yeni politika olarak benimsemiş durumundadır.

Geriye belalı Ortadoğu kalıyor. Ortadoğu'nun coğrafya ve kültürü ile sistemin baş belası olması tesadüf değildir. Toplumun kök hücreleri buradadır. Uygarlık başlatıcıları ve sürdürücülerinin kökleri buradadır. İlahları buralıdır. Er geç evlat baba ocağına dönecek, evdeki hesaplar yeniden görülecektir. ABD'nin misyonuna yaraşır bu rol Büyük Ortadoğu Projesi ile artık uygulama safhasına girmiştir. Giderek yoğunlaşacak ilişki ve çelişkiler kaostan neyin çıkacağını belirleyecektir. Şimdiden söylenebilecek olan, Ortadoğu'daki gelişmelerin sistemin sondan çözümlü doğru gitmesiyle ilgili olduğudur. Onun için çok önemli ve doğru çözümlenmeyi gerektirmektedir. Çelişkilerin kırılma noktaları, kaosun yoğunlaştığı alanlardır. Bu alanlar da çoğunlukla yeniliklere rahim görevi ve beşiklik rolü oynarlar. Sümer rahip tapınaklarının kalıntılarında daha önce doğurduğu uygarlığın bu sefer mezarı mı hazırlanmaktadır?

F- TEORİK ÇERÇEVEMİZİN ÖZÜ NASIL OLMALI

Moda deyim olmakla birlikte, özünde doğru olan ‘bilgi toplumu’ çağında yaşadığımız söylenir. Bu deyimle kast edilen, gerekli bilgi gücü olmadan, değil toplumsal dönüşüm gibi anlam ve yapılanma sorunları kapsamlı olan olgular, sıradan olguların bile çözüm ve yönetimi güçtür. El yordamıyla çözmeye, yürümeye çalışmanın sonucu ise çoğunlukla hüsrandır. Şansa bağlı bir başarı ise er geç sahibini yenilgiye götürme riskini her zaman taşır. Alışıldığımız yürüyüş, yaşam ise gerçek yaşamın giderek anlam yitimidir.

Dolayısıyla kriz toplumlarında, yetkin ve amaca uygun teorik perspektif tarafından aydınlatılıp yönlendirilmeden, temel dönüşüm çabalarının boşa çıkması ve ters sonuç vermesi güçlü olasılıktır. Tarihin bu tür dönemlerinde büyük düşünce yoğunluklarına tanık olmamız yaşanan gerçeğin bu tür özelliğinden ileri gelir. Uygarlıkların ortaya çıkışı, yeni sistemlerin oluşumu öncesi ve sonrasında büyük düşünce ve inanç ekollerine tanık olmamız yine aynı nedenledir.

20. yüzyılın muhalif geleneğine damgasını vuran Marksizm-Leninizm olduğu için, sıkça üzerinde durmamız gerekir. Şahsen de bizi en çok etkileyen bu anlayışın temel yanlışını bulmadan yol alınamayacağı, üzerinden 70 yıl geçmeden de anlaşılmalıydı.

Demokratik ve ekolojik toplum olarak kavramsallaştırmaya çalıştığım sistem anlayışımı, temel olarak devlet iktidarı dışında oluşturmayı teorik yaklaşımımın özü olarak koyuyorum. Sadece kapitalist sistemin iktidar anlayışı dışında değil, tüm devletli toplumlardaki klasik hiyerarşik devlet iktidarlarının dışında çözüm aramak, teorik perspektifimin özüdür. Sanıldığının aksine bu yaklaşımın ütöpik değil, son derece toplumsal gerçekliğe bağlı bir teorik yaklaşım olmasını mücadelemın en önemli kazanımı olarak görüyorum. Kişisel ve toplumsal temelimin benim teorik güce

ulaşmamda rolü olmakla birlikte, esas etken tarihsel toplumu tüm sistematik yapısı içinde anlayabilmemdir. Anlayabilmenin altında ise, yaşadığım mücadelenin özellikleri ve sorumluluk sahibi olmayı başarabilmem yatmaktadır. Büyük dinlerin ve düşünce ekollerinin oluşumunda onlarca yıl süren inzivalar, zindanlar, ihanetler ve acıların yeri tartışmasıdır. Doğal toplum değerlerinin, etnisitenin, yoksulların varlık savaşları da bu düşünce yapısında vazgeçilmez yere sahiptir. Tarihi siyasal iktidarın etrafındaki önemli olayların kroniği olarak kavramanın tarihsel temelimiz olamayacağı açıktır. Ancak sistemin bütünlüklü kavranması ve ders alınmasında değeri olabilir.

Esas almamız gereken tarih, hiyerarşik ve sınıflı toplumsal gelişmede zıt kutbu yaşayanların tarihidir. Tüm resmi siyasi tarihler bu tarihin varlığından ya hiç bahsetmezler ya da bir anarşi grubu, hikmeti olmayan kalabalıklar, amaçları için her istismara layık sürüler olarak görürler. Kuru, soyut, idealist olduğu kadar zalimce duygusal bir anlayıştır bu tarih. Tarihimiz, doğal toplumdan başlayıp hiyerarşiye ve siyasal iktidara karşı duran etnisite, sınıf, cinsiyet mahkûmlarının her tür düşünce ve eylemlerine dayanarak anlam bulabilir.

Teorimizin tarihsel temelini böyle tanımlarken, diğer önemli boyutu toplumdaki bilme gücünün en üst sınırını kapsaması gereğidir. Doğru tarih anlayışımızı bilmenin en üst sınırlarıyla bütünleştiremezsek, geleceğe ilişkin anlama gücümüzü ve yapılanma tarzımızı yetkince belirleyemeyiz. Tüm sistemin bilme kapasitesini bilmenin ufkuna alamayan bir teorinin eksik olduğunu ve karşıt teorilerin ufku içinde erimekten kurtulamayacağını temel ideolojik mücadele gerçeği olarak anlamalıyız.

Demokratik ve ekolojik toplum sistemine ilişkin teorik çerçevenin böyle konulması ilk adımdır. İçini ne kadar doldurur ve pratiğini geliştirirsek, gelişecek olan sistem o kadar daha özgür ve eşit olacaktır. Öngörülebilir ki, bu yönlü gelişen bir sistem ne eskinin hiyerarşik ve klasik devletçi sistemidir, ne de yenik, ezilip sömürülen toplumun köleci sistemidir. Doğayla sürdürülebilir diyalektik ilişkiyi kurmuş, kendi içinde tahakküme dayanmayan, ortak yararı doğrudan demokrasiyle belirleyen ahlaki bir sistemdir.

—*Sosyal Bilimlerde Yeniçağ*

Sosyal bilim alanındaki diğer birçok ekolün ilk ve orta çağlardaki felsefe ve din gruplarından daha başarılı olmadıkları, olup bitenler karşısındaki rollerinden gayet iyi anlaşılmaktadır. Savaşların jenosit boyutlarında, dizginlenemeyen kâr hırsları ve tahrip edilen ekolojide sosyal bilim ve kurumlarının payı temel önceliğe sahiptir. Sosyal bilim ve kurumları tarihin hiçbir dönemiyle kıyaslanmaz biçimde siyasal iktidar ve savaşın hizmetinde olup esas sorumlu konumundadır. Siyasal iktidarı ve savaşları durduramamak, sınırsız kâr hırsına set çekememek sosyal bilim ve kurumlarının sadece iflasını değil, insanlığa karşı ihanetini kanıtlamaktadır. Dolayısıyla insanlığın temel problemlerine karşı yeni ve yeterli bir sosyal bilim anlayış ve yapılanması en değerli ve başat çalışma olarak gündemde yerini tutmak zorundadır. Eylem, örgütlenme ancak bu temelde doğru bir yer ve alan bulabilir.

Geliştirmek istediğimiz sosyal bilim anlayışına bu çerçevede yaklaşılmalıdır. Temel kavram ve varsayımlar bu doğrultuda denemeler niteliğinde görülmelidir. Giderek artacak bu çabalar kurumlaşarak çözüm olanaklarını arttırabilirler. En genel kavramlaştırma denememize de bu temelde yaklaşılmalıdır.

Sosyal bilimin en temel eksikliklerinden biri, tarih boyunca doğalında diyalektik bir ikilemi yaşaması gereken hiyerarşik ve devlet bağlamı toplumların diğer ucunu -partneri göstermemesidir. Sanki tarih çelişkisiz, hakim toplumsal sistemin çizgisel gelişiminden ibarettir. Her olgusal gelişmede gözlemlendiği gibi, tarih boyunca hiyerarşik ve devletli toplum da zıddı rolünde olan doğal toplumsal değerlerle çelişki halinde gelişir. Onunla beslenerek büyür, gelişir, çeşitlenir. Doğal toplumun gücünü küçümsemek gerekir. Bu toplum ana kök hücre rolündedir. Nasıl ki kök hücreden diğer tüm doku hücreleri doğarsa, doğal toplumdan da dokusu niteliğindeki kurumları doğar. Yine nasıl dokulardan organ ve sistemler doğarsa, doğal toplumun ilkel kurumlarından -ilkel hiyerarşik kurumlar- da diğer gelişmiş organlar ve toplumsal sistemleri doğar. Doğal toplum bastırılabilir, geriletilip kısırılabilir, ama asla yok edilemez. Çünkü o zaman toplum olmaktan çıkarılır. Sosyal bilimin bu tespiti yapamaması büyük eksikliklerdir. Hiyerarşi ve devleti besleyen, doğal toplumların

milyon yıllara dayanan oluşum gerçeğidir. Diyalektik ikilem başka nasıl doğabilir? Toplumsal analizleri dar sınıfsal veya ekonomik araçlarla yapmak, gerçeğin asli, temel ögesini baştan itibaren dışta bırakmak demektir. Bu büyük hata, yanlış ve yanlış yapılmıştır. Hele Marksizm gibi iddialı bir yaklaşımın komünal dedikleri doğal toplumu sanki ömrü binlerce yıl önce bitmiş, yok olmuş bir sistem gibi algılamaları bu olumsuzluğu daha çok körüklemiştir.

Doğal toplum hiçbir zaman bitmedi. Zıtlarını beslemesine rağmen tükenmedi. Kendini hep var edebildi. Etnisite, köle ve serflerin dayanakları olarak, işçi sınıflaşmasının aşılması ve yeni toplumun yükseldiği zemin olarak, çöldeki ve ormandaki göçebe toplum olarak, özgür köylü ve ana varlıklı aile olarak, tüm tahriplere rağmen toplumun yaşayan ahlakı olarak varlığını hiç eksik etmedi. Sanıldığı aksine toplumun ilerletici motoru sadece dar sınıf mücadelesi değil, komünal toplumsal değerlerin büyük direnmesidir. Sınıf mücadelesini inkâr etmek doğru olmaz. O sadece tarihin dinamiklerinden biridir. Başat rol oynayan, hep gezgin orman, dağ, çöl göçebesidir. Form olarak yaşadıkları etnisite -kabile, aşiret, halk-hareketleridir. Etnisitenin binlerce yıldır her tür amansız saldırılara ve doğal zorluklara dayanarak ayakta kalma gücüdür. Yarattıkları direnme kültürü, destanları, dilleri, saf, soylu insani değerleri, ahlaklarıdır.

Toplumsal varlığın oluşumundaki komünal nitelik, biçime değil öze ilişkin bir husustur. Toplumun ancak komünal tarzda varlığını sürdürebileceğini kanıtlar. Komünal niteliğin yitilmesi toplum olmaktan çıkmakla özdeştir. Komünal değerlerin aleyhindeki her gelişme toplumdan bir takım değerlerin kaybı anlamına da gelir. O halde komün halindeki yaşamı temel yaşam biçimi olarak değerlendirmek gerçekçidir. İnsan türü varlığını bu yaşam biçimi olmadan sürdüremez. Bu gerçeği şu yanlış kanıların anlaşılması için ısrarla vurguluyoruz: Uygarlık söylemine göre toplumu yaşatan, yücelten hiyerarşi ve iktidar değerlidir. Gerisi güdülmesi gereken süredür. Denebilir ki, bu anlayış en eski olduğu kadar zihinleri en çok işgal eden ilk büyük ve sistematik yalandır. Toplum bu ideaya inandırıldıkça, aleyhine olan süreci de meşrulaştırmış olmaktadır. Bu öylesine güçlü bir ideadır ki, günümüzde de buna kanmayan neredeyse yok gibidir. Komünal düzenin toplumun varoluş tarzı

olmasına rağmen, yaşatan ve yücelten değer hiyerarşik ve iktidar gücüne mal edilmesi, çözülmesi gereken çelişkilerin başında gelmektedir. Toplumsal tarihin çarpıtılmasını sağlayan bu söylem tarih, edebiyat ve politika başta olmak üzere tüm üstyapının da temel anlayış normu oluyor. Sonunda toplumun gerçek varoluş tarzı dilsiz, söylemsiz bir nesneye dönüşüyor.

İlkel topluma 'ilkel' demekten kurtulmadıkça, sosyal bilimin bütün tespitleri yanlış üzerine bina edilmekten kurtulamaz. Kök hücre benzetmesine yine başvurmamız. Tüm çeşitlilik kazanan hücrelere göre ana hücre ilkel olabilir. Ama bu ilkellik, gerilik, aşınması gereken anlamda bir ilkellik olmayıp, ilke, esas anlamında bir ilkelliktir. Komünal toplum değerlerine bu yönlü bakmadıkça, diğer tüm kurumlarının analizi köksüz, kendi başına ciddi anlam yoksunluğu içinde değerlendirilecektir.

Demek ki toplumsal mücadelede tutarlı olmak istiyorsak, öncelikle toplumun varoluş tarzına saygılı olmalı ve gerçekçi bakmalıyız. En radikal çağdaş toplumcuların sadece çözümlerinde değil pratiklerinde de komünallikten kaçış var. Kendisi özel, düşüncesi komünal demek bir aldatmacadır. Bu, kapitalist sistemin toplumu ahlaktan yoksun bırakmasının bir sonucudur. Neredeyse 20. yüzyılın sonlarına kadar etnisite-kabile-aşiret-halk sosyal bilimin dışında gibi göründü. En az siyasal iktidar kadar etnisiteye değer vermeden, toplumsal sorunlara anlam vermek ve doğru çözümlere gitmek olası değildir. Komünal özün formu en yoğunluklu olarak etnisitede ifade bulur. Etnisiteyi ortadan kaldırdığımızda toplumdan geriye ne kalır? Daha düne kadar Marksizm de dahil tüm çağdaş düşünce ekolleri etnisiteyi işlevi olmayan, arkaik bir form olarak değerlendiriyorlardı. Komünal özü daha da iğreti, geriliğe özgü bir nitelik gibi yansıtılıyordu. Bireycilik ne kadar öne çıkarsa, toplumsal değerlere hakim olursa o denli önemli, onurlu sayılır oldu. Sosyal bilimciler rahiplere göre çok olumsuzdurlar derken, çok önemli bir husustan bahsediyoruz. Toplumun önde gelen şuurulusu olarak rahip, düşünüp inandığı gibi toplumla toplum için yaşar. Bilgisinin doğruluğu temel kıstas değildir. Toplumun komünallığına bağlılığı esas kıstastır. 'Sosyal bilimci' ise, bilgisinin doğruluğu ne olursa olsun, toplumsal komünallığı esas almaz. Bir teknik eleman gibi yaklaşır. Felaket de böyle başlar. Genelde tüm

bilimciler, özelde sosyal bilimciler toplum komünalliğinin kutsallığını tanıyıp ölümüne bağlı kalmadıkça, haklı olarak **'büyük ahlaksızlar sınıfı'** olarak adlandırılmaktan kurtulamayacaklardır. Toplum komünalliğine bağlı olunsaydı, ne savaş ve iktidar, ne de sömürü ve istismar yaşanan boyutlara gelirdi. Atom bombasını hangi toplumsallıkla izah edebiliriz?

Fakat tarih boyunca büyüyen demokratik yönetim gücü değil, despotik güç yönetimi olmuştur. Devleti despotik güç birikimi olarak geliştiren her adım, bir gelişme zorunluluğu olması şurada kalsın, tarihin en gerici, tutucu, çarpıtıcı gelişmelerinin özü olmaktadır. Dar anlamda iktidar ve savaşı devlet içinde kendini iyi kamufle etmiş bu geleneğin temel tutkusu, akıl ve iradesi olarak görmek son derece önemli ve gerçekçi bir yaklaşımdır. Yine bu anlamda politika ve askerlik sanatını genel idare ve güvenlik olgusundan ayırmak gerekir. Bilimsel ve pratiksel sezgisi olan kimse bu ayrımı görmeden edemez. Devlet çözümlemesinde bu ayrımın yapılmamasının sonuçları son derece olumsuzdur. Demokratik yönetimle despotik -keyfi bireysel çıkar- yönetimi hem teorik hem pratik boyutlarıyla ayırtmak tarihsel yaklaşımımızın temeli olmak durumundadır.

Hiyerarşik ve devletli toplum sistemlerinde demokratik öğeyle savaş-iktidar kliği arasındaki çekişme temel politik olgudur. Toplumun varoluş tarzına -komünalite- dayanan demokratik unsurlarla hiyerarşi ve devlet kılıfına bürünen savaş-iktidar grubu arasında daimi bir mücadele vardır. Tarihin motoru bu anlamda dar sınıf mücadelesi olmayıp, sınıf mücadelesini de kapsayan demos'un (halk) varoluş tarzıyla, onun bu tarzına yönelerek kendini beslemeye çalışan savaşçı-iktidar kliği arasındaki mücadeledir. Toplumlar esas olarak bu iki kuvvete dayanarak yaşamsallaşırlar. Zihniyet kazanma, otorite yaratma, sosyal düzen, ekonomik araçlar bu iki güç arasındaki savaşım düzeyiyle belirlenir. Savaşım düzeyiyle bağlantılı, çoğunlukla iç içe üç düzlem tarih boyunca karşımıza çıkar. Birinci düzlem, savaşçı iktidar kliğinin tam yengisi durumudur. Görkemli askeri zaferlerini en büyük tarihsel olaylar olarak sunan fatihlerin dayattıkları tam köleleştirme düzenidir. Savaşçı-iktidar grubu dışındaki herkes ve her şey bir kanun gücünde emirlerinde olmalıdır. İtiraza, muhalefete yer yoktur. Zihnen bile egemen tasarım biçimine ters düşülemez. Dayatıldığı gibi düşüneceksin, çalışacaksın ve öleceksin! Alternatifsiz

hakim düzenin zirvesi esas alınmaktadır. Özellikle imparatorluk, faşizm ve her tür totalitarizm uygulamaları bu örneğe girer. Krallık monarşizmi de bu sistemi hedefler. Bu tarihte en yaygın sistemlerden biridir.

İkincisi, bunun tam karşıtı olan halk -klan, kabile ve aşiretlerden oluşan dil, kültür benzerliği olan gruplar- toplumunun, hiyerarşik ve devlet örtüsündeki savaşı-iktidar oligarşisine karşı özgür yaşam düzenidir. Yenilmemiş, direnişçi halk tarzını ifade etmektedir. Çöl, dağ ve ormanlarda saldırılara karşı direniş halindeki her tür etnisite, oligarşiye dayanmayan dinsel, felsefi gruplar, esas olarak bu toplumsal yaşam tarzını temsil ederler. Etnisitenin fiziki yanı ağır basan duygusal zekâlı direnişçi yaşamıyla dinsel ve felsefi grupların analitik zekâ ağırlıklı direnişçi yaşamları, toplumsal özgürlük ve eşitlik mücadelesinin esas gücüdür. Tarihin özgürlüksel akışı, bu direnişçi yaşam tarzının sonucudur. Toplumda yaratıcı düşünce, onur, adalet, hümanizm, ahlakilik, güzellik, sevgi gibi önemli kavram ve olgular daha çok bu yaşam tarzıyla bağlantılıdır.

Toplum sistemindeki üçüncü düzlem, ‘barış, istikrar’ durumu olarak adlandırılan düzen tarzıdır. Bu düzlemde her iki gücün çeşitli düzeylerde aralarında kurdukları bir denge durumu mevcuttur. Sürekli savaş, çatışma ve gerginlik durumu, toplumun sürdürülebilirliğini tehlikeye atar. Taraflar sürekli tehlike, savaş hali durumunu karşılıklı olarak çıkarlarına uygun bulmayabilirler. Aralarında çeşitli konsensüslerle -uzlaşmalar- bir ‘barış ve istikrar’ paktında uzlaşmaya giderler. Her iki tarafın da tam istediği düzlem olmasa da, koşullar gereği uzlaşma, ittifak kaçınılmaz olur. Yeni bir savaşa kadar durum böylece yönetilir. Barış ve istikrar denen düzen, aslında dibinde savaşı-iktidar gücüyle halkın tam yenilmemiş gücü, direnişi yatan yarı-savaş halini ifade eder.

Savaş-barış ikileminin denge durumuna yarı-savaş demek daha doğrudur. Savaş ve barış sorununun olmadığı dördüncü bir düzlem, ancak iki tarafı ortaya çıkaran koşulların ortadan kalkmasıyla oluşur. Ya hiç bu koşulları yaşamamış, ya da ilkel komünal doğal toplum düzeniyle savaş-barış düzenini aşmış olgun komünal toplumda kalıcı barış söz konusu olabilir. Aslında bu tür toplumda barış ve savaş kavramlarına da yer yoktur. Barış ve savaş olgularının olmadığı düzende, kavram ve düşüncelerine de yer yoktur. Tarih, hiyerarşik ve

devletli toplum sistemleri geçerli olduğu zaman, aralarında üç düzlemi de dengesiz olarak yaşar. Hiçbir düzlem yalnız başına, tarihsel bir sistem olarak tek başına işlevsel olamaz. Zaten o zaman tarih olmaz. ‘Mutlak egemenlik’ düzlemiyle ‘mutlak özgürlük ve eşitlik’ düzlemi iki uç olarak düşünülmeli; daha çok idealistik, kavramsal düzey olarak anlaşılmalıdır. Doğal dengede olduğu gibi, toplumsal denge durumunda da iki uç hiçbir zaman tam geçerli olamazlar. Mutlaklık, doğanın özünde sadece kavramsal ve çok kısa bir zaman ve mekân için söz konusu olabilir. Aksi halde evrensel düzen yaşayamaz. Denge ve simetri kavramlarının olmadığını düşündüğümüzde, tek taraflı akışla aslında evrenin sonunun gelmesi gerekirdi. Böyle bir sonluluk gerçekleşmediğine göre, demek ki mutlaklık sadece düşünce tarzında varolup, olgular aleminde geçerli değildir. Denge haline yakın diyalektik ikilemlerin sürekli zenginleşerek veya yoksunlaşarak akışması, toplum da dahil evrensel sistemin dili, mantığı olmaktadır.

Toplumsal sistemin geçerliliği ve karmaşıklığı çok çeşitli topluluklarda geçerli olan düzlemi, yarı savaş-barış hali olarak ‘barış ve istikrar’ durumudur. Tüm halk ve savaşçı-iktidar güçleri bu durumu daha çok lehlerine çevirmek, kendi siyasi, sosyal, ekonomik, hukuk, sanat ve zihniyet konularını geliştirmek için sürekli ideolojik-pratik mücadele içinde olurlar. Savaş bu sürecin en kritik ve şiddetli halidir. Savaşı esas olarak savaşçı-iktidar gücü dayatır. Çünkü varlık nedeni halkın elindeki birikimlere bu yolla en kestirmeden el koymaktır. Halklar-sınıflar ise, yaşamak için zorunlu olarak direniş savaşıyla bu talancı dayatmaya karşı az çok varlığını korumak için cevap verir. Savaşlar halkların seçeneği değil, varlıklarını koruma, onurları ve özgür yaşam düzeyleri için gerekli olan mecburiyetlerdir.

Tarihsel sistemlerde demokrasinin durumunu gözlerken bu çerçeveden bakmak hayli öğreticidir. Günümüze kadar hakim tarih anlayışları esas olarak savaşçı-iktidar grubunun paradigmasıyla düzenlenmiştir. Talan ve ganimet için katliam seferlerine kutsal savaş kulpu rahatlıkla takılabilmektedir. Savaşı emreden tanrı anlayışları geliştirilmiştir. Savaşlar en görkemli olgular olarak anlatım bulmuştur. Savaşlarla her şey hak edilmiş gibi bir tutum günümüze kadar gelmiştir. Özcesi savaşla elde edilen hak edildir. Hak, hukuk anlayışının temelinde savaşın yerleştirilmesi devletlerin hakim varoluş tarzlarıdır. “Hakkın savaştığın kadardır” mantığı genel bir yöntem

haline gelmiştir. Hak arayan savaşmasını bilmelidir biçimindeki bu zihniyet, 'savaş felsefesi'nin özüdür. Bu zihniyetin tüm din, felsefe ve sanat ekollerinde yüceltilmesi, bir avuç gaspçının eylemine 'en kutsal eylem' sıfatının takılmasına kadar ilerletilmiştir. Kahramanlık, kutsallık bu gasp eyleminin unvanı haline getirilmiştir. Böylesine yüceltilerek hakim anlayış haline getirilen savaşlar, tüm toplumsal sorunların çözüm aracı olarak düşünülmüştür. Sanki savaş dışı çözüm yolları mümkün değilmiş, olsa bile pek makbul sayılmazmış gibi bir ahlak anlayışı toplumu bağlamıştır. Sonuç, en kutsal çözüm aracı şiddettir. Bu tarih anlayışı yıkılmadıkça, toplumsal olgunun gerçekçi değerlendirilmesi ve sorunlarına savaşız çözüm aranması zordur. En barışçıl ideolojilerin bile kendilerini savaştan alıkoyamamaları bu zihniyetin gücünü gösterir. Sürekli barış isteyen büyük dinlerle, çağdaş sınıf ve ulus hareketlerinin bile savaşı-iktidar kliğinin tarzıyla savaşmaktan kendilerini alıkoyamamaları bu gerçeğin diğer bir kanıtıdır.

Savaşı-iktidar zihniyetiyle baş etmenin en etkili yolu halkların demokratik duruş tarzına erişmesidir. Bu kavramla dışı dış, anladıkları dilden cevap verme anlayışından bahsetmiyoruz. Demokratik pozisyon, içinde şiddeti de barındıran bir savunma sistemine sahip olsa da, esas olarak hakim zihniyetle savaşarak kendini bizzat özgürce oluşturma kültürünü kazanmasıdır. Direnme ve savunma savaşlarını çok aşan bir yaklaşımdan bahsediyoruz. Bu, temelinde devlet odaklı olmayan bir yaşam anlayışında yoğunlaşma ve pratikleşmedir. Her şeyi devletten beklemek, savaşı-iktidar kliğinin oltasına takılmak gibidir. Belki bir yem sunulur, ama bu sadece avlamak içindir. Devlet konusunda halkları aydınlatmak demokrasinin ilk adımıdır. Daha sonraki adımlar kapsamlı demokratik örgütlenme ve sivil eylemliliktir. Demokratik savunma savaşları ancak bu bağlamda zorunluluk arz ederse gündemleşir. İlk adımları atmadan savaşmak, tarihte çokça örnekleri görüldüğü gibi gaspçı savaşın aleti olmakla sonuçlanır.

Demokratik varoluşun tarih içindeki gelişim süreci, çözümlememizin temel amaçlarından biridir. Doğru bir demokratikleşme mücadelesi, doğru bir tarih anlayışıyla mümkündür.

O halde tarihte demokrasi nerede diye bir soruya verilecek karşılık, öncelikle etnisitenin devlete, uygarlığa karşı kendi komünal

özelliklerini korumak ve özgür tutmak için sağladığı duruş ve direniştedir denilebilir. Sosyologların bu gerçeği tespit edemeyişleri, şehir kültürünün içinden binlerce defa pişmişlikleriyle bağlantılıdır. Sanıldığından daha fazla bilimciler burjuvazinin modern rahipleridir. Kutsal Kitaba bağlılık gibi şehir değerlerine bağlıdırlar.

Etnisitenin varoluş tarzını, eğer yenilmemişse, yarı-demokrasi olarak da tanımlayabiliriz. Buna bir de 'ilkel' sıfatını eklemek gerekir. Etnisite, ilkel demokrasidir. İçte komünal değerlere bağlılık, dışarıda tahakkümcü devlete direniş halk gruplarını demokratik, özgür ve eşit ilişkiler içinde bulunmaya zorlar. İlişkilerin bu karakteri olmadan direnişin anlamı kalmaz. Ortadoğu'da demokratikleşme tanımlanırken büyük bir yanlışlık yapılmaktadır. Sanki etnisite demokrasiye engelmış gibi. Batı uygarlığındaki bireye dayalı demokrasi tek başına tanımı belirleyemez. Demokrasiyi yalnız bireye dayandırmak, devlete dayandırmak kadar önemli yanlışlıklar içerir. Toplumda topluluk ve özgür birey çoğulcu demokrasinin gereğidir. Birbirine benzeyen birey ve topluluk anlayışı demokrasiler için ne gerekli ne de güvencedir. Farklılığın korunarak yeni bileşimlere erişilmesi demokrasilerin ayrıcalığıdır, temel özelliğidir.

Etnik toplulukları demokrasinin bir ayrıcalığı olarak değerlendirmek onun gerçek uygulanmasıyla olur. Devlet yönetimi eğer kendi kriterleri temelinde oy avcılığını demokratik yarış olarak bellese, ortaya çıkacak sistem demagojidir. Etnik zenginliği demokrasinin şansı, olanağı olarak görmek önem taşır. Özgür bireyden daha çok demokrasiye hizmet edebilir.

Binlerce yıllık bir direniş kültürünü içselleştirmiş halk duruşlarını çağdaş demokratik ölçülerle bütünleştirmek günlük demokratik politikacıların işidir. Yanlış olan, Ortadoğu toplumunun demokrasi potansiyelini engel gibi görmektir.

Toplumların ulusal olgular biçiminde şekillenmesinin doğrudan kapitalizmin bir ürünü olmadığını kavramak gerekir. Bu konuda da sanki kapitalizm ulus yaratır gibi bir ideacılık ciddi bir yanıştır. Bu yanlışlıkta Marksizm'in payı da vardır. Toplumlarda klan, kabile, aşiret, milliyet ve millet şeklindeki süreç kendine özgü bir diyalektiğe sahiptir. Sınıflı toplumun ürünü olarak doğmazlar. Kapitalizm olmadan da ulus olunabilir. Ulus şekillenmesinde dil, kültür, tarih ve siyasal güç daha belirleyici rol oynar. Uluslar eşit-özgür ve

demokratik toplumsal yapılarda daha sağlıklı gelişebilirler. Batı Avrupa'da ulusların 12. yüzyıldan itibaren şekillendiklerini görmekteyiz.

Sistemlerden hangisinin uluslar içinde hakim olacağı ancak 18. yüzyılın sonunda burjuvazinin zaferi ile belirlenir. Kapitalizmin ulus içindeki zaferi, aynı zamanda milliyetçiliği dinin yerine egemen ideoloji haline getirmesiyle birlikte yürür. Hem içte pazarı geliştirmek, hem dışa doğru açılmak güçlü bir milliyetçilikle yakından bağlantılıdır. Güçlü milliyetçiliğin bu özelliği ulus-devlete götürür. Ulus-devlet dinsel ideolojik örtünün laiklikle aşılmasıyla gelişir. Özünde tüm ulusun devleti diye bir kavram kökünden yanlıştır. Toplumun ulusallığından, ulusal bütünlüğünden bahsetmek belli bir gerçekliği yansıtır. Ama devletin ulusallığı daha çok ideolojik bir yargıdır; toplumsal realite değildir. Çünkü tüm toplumsal devletin sahibi olamazlar. Devlet her zaman ulusal bir azınlığın emrinde ve hizmetindedir. Devletin yaptığı, ulusal olguyu -tıpkı din olgusunda olduğu gibi- ideolojik bir olguya dönüştürerek meşru temel sağlamaktır. Tüm 19. ve 20. yüzyıl milliyetçilikleri toplumsal meşruiyet ideasıyla bağlantılıdır. İçte sınıf çelişkilerini gizlemede, dışa doğru saldırganlığı teşvik etmede milliyetçilik büyük rol oynar. Milliyetçiliği kapitalist devletin ideolojik silahı olarak anlamak, yayıldığı dönemleri doğru kavramak açısından önemlidir.

Milliyetçilik aynı zamanda devletteki merkeziyetçiliği güçlendirir. Daha demokratik federal yapılara karşı devlet milliyetçiliği, merkezi-üniter yapılara kayar. Buradan faşist ve totaliter devlet anlayışına geçilir. Toplumsal hastalığın histeriye dönüşmesi, kapitalist sistemin faşist ve totaliter devlet biçimine yönelmesiyle at başı gider. Sonuç, kapitalizmin intiharıdır. Birinci ve ikinci dünya savaşları bu anlamda milliyetçilik dozajının aşırı kullanılmasından doğan sistemin intihar eylemleri olarak da düşünülebilir. Kendisi uygarlık krizi olan kapitalizmin en genel ve derinlikli krize, kaosa girme sürecidir.

Kapitalist toplum sistemine daha kapsamlı ve bütünlüklü bir teorik perspektiften bakıldığında, insan toplumu içine sızmış en istismarçı öğeler toplamı olduğu görülür. İstismarcılık, her şeyi anında çıkarına dönüştürme fırsatçılığı olarak değerlendirilebilir. Fırsatçılığın sanat düzeyinde geliştirilmesidir. Hedefi öncelikle maddi değerlerdir. Ancak maddi gelişmeye hizmet ettiği oranda manevi değerler

diyebileceğimiz fikir, inanç, sanat değerlerine yönelebilir. Toplumsal olgu adına ne varsa hepsinden bir kâr beklemek temel felsefesidir. Verili olan ister doğal komünal olsun, ister hiyerarşik-devlet değerleri olsun, istismar etmede ayırım tanımaz. Toplumsal bünyeye girmiş aç kurt veya kanser virüsü benzetmesi bu niteliğiyle ilgilidir. Ağacın kurdu ağaçtandır benzetmesini de çağrıştırır. Benzetmelere dayanarak yine belirtmeliyiz ki, kurt tüm sürüye dalmadıkça, virüs bünyeyi sarmadıkça, kurtçuk ağacı devirecek kadar kemirmedikçe, kontrol altında tutularak ilgili olgular varlığını sürdürebilir. Hakim sistem haline gelmeyle birlikte aşırı biçimlere kaydığında -doğasında bu var-, kapitalizm en tehlikeli aşamada sayılır. Faşizm ve totalitarizm denen olgu budur. Bu durumda toplumda sürekli savaş durumu yaşanır. Sadece birinci ve ikinci dünya savaşları gibi küresel resmi askeri savaşlar değil, daha vahimi toplumun içinde tüm kurum ve ilişkilerinde savaş yaşanır. “İnsan insanın kurdudur” denen mantık tam işlemeye başlar. Savaş eşler, çocuklar ve tüm doğal çevreye kadar yayılır. Atom bombası bu gerçekliğin sembolik ifadesidir. Toplumun tümünde içten içe yavaş yavaş ama sürekli bir atomlama yaşanır.

Ulusal devlet ve küreselcilik sürecine baktığımızda durum daha somuttur. Ulusal olguyu aşırılaştırıp devleti tümüyle ele geçirdikten sonra, önce güç kazanmış olan birey adeta ‘karıncalaşma’ dönemine girer. Rönesans’la büyümüş insanlık -hümanizm- ve birey tersine bir sürece konu olur. Adeta saldırı hedefi haline gelirler. Bu gerçeklik bile tek başına kapitalizmle Rönesans değerleri arasındaki aykırılığı göstermeye yeterlidir. Kapitalist büyürken birey küçülür. Hümanizm içi boş bir kavrama veya küreselcilik adı altında büyük şirketlerin azgın fetih savaşları karşısında utanılacak bir kavrama dönüştürülür. Ulusal devlet dışındaki tüm diğer kurumlar eritilmesi, sömürgeleştirilmesi gereken olgular haline gelir. “Hiçbir değer ulus-devletten daha yüce olamaz” ilkesi bu hale getirilmekle, hiçbir çağ devletin ulaşamayacağı bir kutsallık zırhına bürünür. Her şey milli devlet için! Aslında milli devlet kisvesi veya kurnazlığı altında her şey kapitalist içindir. Devlet, özellikle ulusal devlet, o kadar kestirmeden kâr, aşırı kâr getirme sihrine sahiptir ki, ulus-devlet ideolojisi olarak milliyetçilik, hiçbir mitolojik, felsefi ve dini kavrayış ve inancın erişemeyeceği boyutlarda bir inanç ve iman akımı haline getirilir. Tüm ilgili gözleri ve yürekleri adeta kör eder. Milli gerçekliğin abartılmış

figürleri dışında hiçbir değer anlamlı gelmez. Kutsallık yalnız milli değerlerin abartılmış unsurlarında gizlidir. Buna karşılık yurttaş olarak birey adeta ortaçağ tarikatlarına üye yapılır gibi, 'devlet tarikatına' bağlanmaya çalışılır.

Yurttaşlık gerçeği çok iyi çözümlemesi gereken bir kavramdır. Aslında ilk ve ortaçağlardaki birey-devlet bağı olan köle-serf ilişkisinin yerine ikame edilmiştir. Bir nevi burjuvaziye -devlete-kölelik ilişkisine dönüşümü ifade eder. Devlet yurttaşlığı, kölenin modern biçiminin düzene hazırlanmasıdır. Bu, burjuva sınıfı için işe yarar hale getirilmiş bireydir. Asker, vergi başta olmak üzere birçok yükümlülüğe konu olur. Devlete ve egemen sınıfa ihtiyacı olan gücü doğururlar. Çocuk yapma burjuvazi için masrafsız bir iş haline dönüştürülmüştür. Lafta her ne kadar ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel haklarından bahsedilse de, özünde bu hakları kullanan ezici biçimde egemen sınıftır.

Kapitalizmin bilim ve sanata el atışı daha vahim sonuçlar doğurur. Genelde bilim ve sanat devlet iktidarının bir aleti kılınmıştır. Kapitalizmle birlikte iktidar-bilme işi, bilim devriminin gücüyle görülmemiş boyutlara varmıştır. Bilim ve sanatın tekelleştirilmesi korkunç bir egemenlik ve sömürü gücüne yol açar. Bireyi istediği gibi şekillendirme, yararlanma imkânını verir. Sadece zihniyet yapısını, temel paradigmaları kendi özel dünyasına göre dönüştürmekle kalmaz, "At gözlü ve tekne yürekli yapar." Bu göz ve yürekle insanlar en sığ, menfaatçi, egoist, nemelazımcı, zalim, duygusuz, soyut, robotumsu varlıklar haline getirilir. Rönesans'ın cıvıl cıvıl, canlı kutsal dünya ve insanın bakış açısı, yerini böylesine gri, cansız, kutsallığını yitirmiş, derin heyecan ve merak uyandırmayan, gergin ve bezgin bir dünya ve toplumsal ortama bırakır. Toplumun emekçi-ücretli kesimleri adeta yumurtlayan tavuğa dönüştürülmüştür. Yaşamın tek anlamı olan yumurtlayacak bir yemle -ücretle- talim ettirilir. Eko-insan tipi karın doyurma üzerine her şeyini kurgular. Daha vahimi, sistemin tarihte en büyük işsiz bırakma yeteneğidir. Sürekli ucuz işçi için işsizler ordusunu büyütür ve hazır tutar. Burjuva-işçi ilişkisi öyle bir duruma getirilir ki, başlangıçtaki isyancı işçi kuzu gibi, efendisine ortaçağ serfinden daha bağımlı hale getirilir. İşçi, adına devrim düzenlenen bir sınıf olmaktan çıkar; büyük işsizlik ve daha düşük ücret tehlikesi karşısında patronuna bağlı kölelere özgü

uydu bir kişiliğe dönüşür. Bu durumda işçi kendi başına bir değer değil, patronun, kurumunun bir ekidir. Onlar neyse o da odur.

En vahim durumda yaşayan kesimlerden kadın, çocuk ve ihtiyarların durumu daha da acımasız bir hal alır. Hiyerarşinin kuruluşundan beri egemen erkeğin doymak bilmez iştahı ve duyarsızlığıyla kaba gücü altında ezim ezim inleyen kadın, kapitalist sistem altında bir kat daha zincirlerle örülür. Erkeğin hakkında en çok yalan uydurduğu varlık kadındır. Söylenir ki, cinsiyet üzerine en kapsamlı çalışma yürüten Freud'un bile ölürken ağzından çıkan son sözler "Kadın ne demek?" yönlüdür. Bu durum olağan değildir. Bu, kadın etrafındaki korkunç erkek egemenlik ideolojisinin yarattığı bir durumdur. Kadını hiç tanımak istemeyen erkek egemen, bu durumunu örtbas etmek için önemli silahlarından biri olan sahte aşk edebiyatına başvurur. Egemen erkek için aşk eşittir yalanın gizlenmesi, örtük saygısızlık, bilincin körlüğü, kör içgüdünün alan ve süreklilik kazanmasıdır. Kadının bunu yutacak duruma getirilmesi, baskı altında çaresizliğin derinliği ile ilintilidir. O denli maddi ve manevi yaşam koşullarından koparılmıştır ki, erkeğin en aşağılık sözlerini, saldırılarını, doğal hak olarak kabul etmek zavallılığındadır.

Kişi olarak şahsen ben kadının geliştirilmiş 'statü' altında yaşamayı nasıl kendisine yedirdiğine hep şaşarım. Fakat şunu sezdiğimi açıkça itiraf etmeliyim: Kasaplar hayvanı kesime alırken, hayvan aslında kesileceğini fark eder ve tir tir titrer. Kadının erkek karşısındaki duruşu bana hep bu titremeyi hatırlatır. Kadın karşısında titremedikçe erkek rahat olmaz. Egemen olmanın baş koşulu budur. Kasap bir defa keser, o tüm ömrü keser. İfşa edilmesi gereken gerçek budur. Bunu aşk şarkılarıyla gizlemek aşağılık bir harekettir. Uygarlık altında en değersiz nesne ve kavram aşka dair söylenenlerdir. Bir erkeğin hiç başaramadığı, başarmak istemediği, bir kadına olağanca doğallığı içinde yaklaşabilme gücüdür. Ben şahsen böylesi bir tavrı gösterebilecek erkeği gerçek kahraman olarak değerlendirmek durumundayım. Sorun basit zaaf, biyolojik cinsiyet farkından doğmuyor. Hiyerarşik devletli toplumun ilk katmanlaşma nesnesi olarak kadını en alta yerleştirmesinden kaynaklanıyor. En derin toplum sorunu olması, toplumda yerleştirilmiş statünün özelliklerinden ileri geliyor. Sosyolojinin çok sınırlı ve geç olarak konuya ilgi duyması kapitalizmin kriz süreciyle ilgilidir.

Her şey açığa çıkarken, kadın olgusunun da kendini gittikçe tüm yönleriyle göstermesi beklenebilir. Kapitalist sistemin kadınlık olgusuna eklediği baskı-sömürü unsurları daha kapsamlı anlaşılmayı gerektirir. Kadın adeta sözde en değerli metadır. Hiçbir sistem, kadını bu denli metalaşmaya tabi tutmamıştır. İlk ve ortaçağlarda genel köleliğin bir parçası olarak kadın köleliği, cariyeliğinden sistem açısından bir fark yoktur. Sadece kadına özgü bir kölelik veya metalık bir durum söz konusu değildir. Erkek haremlikler de vardır. Hadımlaştırılmış erkekler de vardır. İç oğlanları vardır. Sistemin cinsiyet anlayışında asıl en büyük farkı kapitalizm koyar. Adeta metalaştırılmamış tek organı yoktur. Sözüm ona bunu edebiyat, roman aracılığıyla sanat süsü vererek yapar. Ama bu sanatın temel işlevi sistemin dayanılmaz yükünün çekilmesinde kadının azami pay sahibi kılınmasıdır. Her çalışmaya bir ücret biçilirken, en ağır iş olan hamilelik, çocuk büyütme, evin her türlü işi ücretsizdir. Erkeğin seks kölesi olmanın da bir ücreti yoktur. Genelevde olan ücret kadar bile birçok özel evde değer kadına gösterilmez.

Evlilik namusu, onuru denilen şey, esasta 'küçük imparatorun' bütün kahrının çekilmesidir. Nasıl ki büyük imparator onuru saydığı devlet mülküne bir şey olduğunda bunu savaş nedeni sayarsa, küçük imparator da onuru saydığı mal olarak kadına bir şey yapılırsa bunu büyük namus meselesi, dolayısıyla kavga nedeni sayar. Daha da ilginç olan, kadının ruh olarak tamamen boşaltılması, biçimsel olarak da aşırı kadınsı, süslü-sesli bir 'kafeste kuş' haline getirilmesidir. Ses ve makyaj düzeni; doğal kadının çok dışında öz kimliğinin ezici biçimde inkârına dayanan, kişiliğini öldüren bir durum arz eder. Kadıncılık kadının özel olarak kişiliksizleştirilmesidir. Bir erkek icadı ve dayatmasıdır. Böyle olduğu halde, sanki kadının doğal duruşu buymuş gibi suçlamaktan geri kalmaz. Tüm reklam, teşhir malzemesi olarak kullanılmasından bizzat sistem sorumlu olduğu halde, bu da kadının doğal özüne yakıştırılır. Kadın onuru kapitalizmle en dip noktasına oturmuştur. Kadının kimliğinde dibe vuran, aynı zamanda komünal toplum değerleridir. Sistemin mantığı hem buna muhtaçtır, hem de oldukça becerilidir.

Pornoyla her tür kutsallığından soyutlanan kadın cinsi, kapitalizmde başlangıçtaki primata indirgenmiş olur. Kadının uygarlık tarihi boyunca toplumdaki silinmesi hiyerarşik ve sınıfsal gelişmeye bağlı olduğu kadar, erkeğin egemen erkek toplumu yüceltmesine de bağlıdır. Yine kadın

toplumda ne kadar etkinliğini yitirmemişse, komünal değerlerden de o denli uzaklaşmış olur. Kadının doğası komünal toplum değerlerine daha yakındır. Zekâsı doğanın özelliklerine karşı daha duyarlı ve gerçekçi olduğundan duygusal zekâ ön plandadır. Analitik zekâ daha çok kurgusal olduğundan yaşamla bağları sınırlıdır. Erkeğin analitik zekâ gelişkinliği toplumsal konumundaki hileli, baskılı karakter unsurlarıyla ilişkilidir.

Çocuklar dünyası üzerindeki sistem ağırlığı geneli yansıtır. Hayal dünyasında yaşayan çocuklar sistemin buz gibi hesaplar dünyasına kökünden zıttır. Çocuk ve kapitalizm bağdaşmaz. İhtiyarlar yaşlanmış çocuk gibidir. Eskinin saygı gören kutsal bilgisi kapitalist üretim için bir yük durumundadır, gereksiz bir nesnedir. Çocuklar büyüyerek yararlı kılınabilir. İhtiyarlar ise öleceklerinden bir değer ifade etmezler. İhtiyarın şahsında toplum yüceliğinden, kutsallığından iyice soyutlanır. Yaşlılar evine bırakıldığında, sistemin zalimliği kadar anlamsızlığı çirkin suratını tüm yönleriyle gösterir. İhtiyarlık sorunu bile birçok yönüyle sistemin toplum için gereksizliğini rahatlıkla kanıtlayabilecek soru işaretleriyle doludur.

Kapitalizmin metropolünde her şeye doymuş insanlarına karşılık, çevre insanı her yönüyle yoksunluk ve açlık içindedir. Sistemin aşırı kâr özelliği şişman insanla zayıf, neredeyse kemikleri çıkmış insan arasındaki diyalektik ilişkiyi iyice somutlaştırır. Toplumun iç bünyesindeki çelişkilerin daha fazla gelişme potansiyeli kalmamış gibidir. Ya aşırı tekrar ya da bazı kurumlarında dökülmeler krizin kalıcılığının ve kaos durumunun içine girildiğinin kesin kanıtı gibidir. Tüm doğal olaylar zincirinde görüldüğü gibi halkanın kırılacağı ana girilmiştir. Eski yasallık geçersizleşmektedir. Yapılar işlev yitiminden ötürü anlamsızdır. Yeni anlam yasalarının ve gerekli kıldıkları yapıların kurma zamanına gelinmiş sayılır.

Toplumsal ekoloji sorunu uygarlıkla başlar. Doğal toplum bir yanıyla ekolojik toplumdur. Toplumu içten kesen güç, doğayla anlamlı bağı da keser. İçten kesilme olmadan olağandışı bir ekolojik sorun doğmaz. Anormal olan, tüm doğal süreçlerde yaşanan anlamlılığın uygarlık toplumunda yitimidir. Sanki çocuk ana memesinden kesilmiş gibi bir hal doğar. Duygusal zekânın büyüleyiciliği yavaş yavaş silinir. Vicdan ve doğanın dilinden sıkça uzaklaşan analitik zekâ, kurguladığı yapay dünyasında gittikçe çevreyle olan çelişkisini geliştirir. Yaşamın

doğayla bağı puslanır. Bunun yerine soyut fikirler, tanrılar geçer. Yaratıcı doğa yerini yaratıcı tanrıya bırakır. Ana şefkati olarak anlaşılması gereken doğa, zalim doğa damgasını yer. Artık dilsiz ve zalim doğaya yüklenmek insan kahramanlığı haline gelecektir. Hayvanlar ve bitkilerin her tür dengesiz imhası, toprak, su ve havasının kirletilmesi, sanki insan toplumunun en temel hakkıymış gibi alışkanlık kazanır. Doğal çevre artık ölü, umut vermeyen geçici bir yaşam alanı olarak körleştirilir. Canlı doğanın sınırsız umut kaynağı doğa, artık kör, anlayışsız, kaba madde yığından başka bir şey değildir.

Rönesans'la yıkılan bu doğa anlayışı kapitalist sistemde toplum içinde olduğu gibi ardına kadar artık sömürü, istismar konusudur. Dünya insanlığının fethini doğanın fethiyle tamamlamak ister. Ona dilediği her tür istismarı yapmayı bir hak, bir yetenek sayar. Sanayi devrimi ve sonrasında sonuç, toplum için vazgeçilmez yaşam koşulu olarak doğal çevrenin sigortasının atmasıdır. Akılsız olanın doğa değil sistem olduğu anlaşılmıştır. Ama artık geç kalınmıştır. Çevre sürekli SOS işaretleri vermektedir. Mevcut toplumsal sistemi kaldıramayacağını bas bas bağırmaktadır. Bu yönüyle de sistemin krizi kaos aralığına girmiş gibidir. Ekolojik tartışma ekolojik toplumu anlam ve yapısallık olarak çözmedikçe, kaostan çıkma şansı artık yoktur.

Toplumsal sistem değerlendirmelerinde içine düşülmemesi gereken bir anlayış aşırı genellemeciliktir. Örneğin kapitalizmi tanımlarken sanki toplumun her şeyi, ta kendisi olduğu gibi bir sonuç son derece yanlıştır. Hiçbir hakim sistem toplumun tamamını oluşturmaz. Bu, diyalektik ikilemin gerçeğine de aykırıdır. Kendi zıddını geliştirmeden, tek yanlı gelişmeler idealist, olgusal geçerliliği olmayan bir yaklaşımdır. Sanıldığı gibi tersine, hakim sistemlerin dışında geniş bir toplumsal alan bulunur. Burada eski sistemlerin artığı, hakim sistemin zıtları ve gelecek alternatifler iç içe bulunur. Toplum son derece canlı bir işleyiş içinde olup, daha sık yasallıklar geliştirerek değişimini sürekli kılar. Sistemleri şemalaştırmak anlamı kolaylaştırdığından yararlıdır. Ama tüm gerçeklerin yerine konulma riski birçok dogmatik yaklaşıma da neden olabilir. Dolayısıyla şematikleştirmeyi gerçekliğin son derece karmaşık yapısıyla özdeşleştirmemek gerekir.

Sistemin gelişim sürecinin ne çok eksikli ne de abartılı olmasına dikkat etmek objektif değerlendirmeler için önemlidir. Ne bir kadercilikle gelişim modeli doğrudur, ne de kaçınılmaz sonuçlar gibi

kehanetle gelecek kestirilebilir. Toplumsal yasallıkların aralığı kısadır. Anlam geliştirme ve bağlantılı olarak yapılandırılmalar da sıkça mümkündür. Yine de kaderciliğe ve kehanete başvurmadan sistemleri öz dinamikleri içinde yakalamak, anlamı somutluk üzerinde edinmek bilimsel bilginin avantajıdır. Fakat felsefe mitolojiyle de anlam zenginliğine katkıda bulunabilir. Toplum gibi doğal evrimin tümünü bağrında taşıyan bir olguyu basit fizik yasaları gibi tanımlayamayacağımız açıktır. Kendimiz de bu olgunun yakın bir parçası olduğumuzdan, birçok belirsizlikten kaçınamayacağımız kuantum fiziğinde de kanıtlanmış bir gerçektir.

Rönesans aralığından sadece kapitalist sisteme taşıyan değerler alınmadı. Hayli zengin olan malzemesinden kolektif toplum yapılanmaları için gerekli anlam gücünü bulmak da olasılıklardan biriydi. İlk ütopyacılar Campanella, Thomas Moore, Francis Bacon, daha sonraları Fourier, Robert Owen, Proudhon çok sayıda komünal toplumsal sistemleri tasarlıyor, yer yer örgütlenmelerine girişiyorlardı. Aydınlanma döneminde yine birçok filozof oluşacak yeni toplumun nitelikleri üzerinde kafa patlatıyorlardı. Başta gelen devrimlerin hep sola açık, bitmemiş bir yanları vardı. Kapitalist sistem yerleşmiş haliyle hiçbir önemli düşündürün tasarımı olarak oluşmamıştır. Ciddi düşünürlerin peşinde koştukları toplumsal ütopyaları kolektif karakterlidir. Ahlaka belirleyici bir rol tanınmaktadır. Buna rağmen kapitalizmin başarısında devlet kültürünün gücü, eski aristokrasinin olanca ağırlığı, yeni burjuva sınıfın kendi zıddından daha gelişkinliği gibi objektif nedenler etkili olmuştur. Eski hakim toplumun izlerini yoğunca üzerinde taşıyan yeni toplumcuların kolayca istismarı anlaşılırdır. Devlet-iktidar sistemini aşacak düşünce gücü ve yapılandırma programı olmadan yapılacak her iktidar savaşımı, 'senin yerine ben' köşe kapmacılığından öteye anlam ifade etmez. Tarihsel bir temeli olan ganimet peşinde koşma, coğrafi keşiflerin sağladığı muazzam servetler, bilimsel keşiflerle manifaktürden sanayi devrimine geçiş, siyasal devrimden iktidara tırmanma, merkantilist devletçilikten ulus-devletin güç merkezine yerleşme, sistemin özündeki kâr ve sermaye birikimini sistem hakimiyetine taşıyan temel faktörlerdi. 19. yüzyılda ütopyacıların beklentilerini boşa çıkaran sermayenin sanayi devrimiyle sistematize olması, ona karşı daha köklü, ayağı yere basan teorik bir çıkışa ve siyasal bir mücadeleye ihtiyaç gösteriyordu. Karl

Marks ve Friedrich Engels'in peygamberliği bu aşamada devreye girecektir.

Uygarlık sisteminde kapitalizmin zaferini kesinleştirdiği 19. yüzyıl, ona karşıt düşüncenin de sistemlice gelişmesi ve siyasi eyleme geçmesiyle karakterize edilebilir. Her iki hareketin de temelinde Rönesans, Aydınlanma ve sanayi devrimi vardır. Dinsel bakış açısı hakimiyetini yitirmiş, laik dünya görüşü ağırlık kazanmıştır. Bilimsel devrim ve modern sanat akımları bu gelişmeler için gereken ölçüt ve perspektifleri rahatlıkla esinleyebilecek yetkinlikteydiler.

Sisteme karşıt düşünceler içinde gittikçe yükselen akım Marksizm'di. Karl Marks ve Friedrich Engels kendi düşünce yapılarından önceki muhalif akımlara 'ütopik sosyalistler' der; kapitalizmin hakim üretim biçimi haline gelmemiş olmasının bunda temel rol oynadığını belirtirler. Düşünce sistemleri katı bir ekonomik determinizme bağlılığıyla diğerlerinden farkını koyar; Hegel'in diyalektik düşünme sistemini esas almakla birlikte, onu baş aşağılıktan ayağı üstüne diktiklerini iddia ederler. İngiliz ekonomi politisini ve Fransız ütopik sosyalizmini diğer temel esin kaynakları olarak belirtirler. Tabii Almanya'nın payına düşen felsefi esinlenmedir. Kendi dönemleri için güçlü bir sentezi yakaladıkları açıktır. Sistemli bir toplum karşılarında zaferini yaşarken, buna karşı muhalefeti böylesine sistemli oluşturmak, gerçekten öngörü ve sorumluluk duygusu yüksek bir çabadır. Çabalarının ilk ürünü 'Komünist Manifesto'dur. Adeta bir parti programı gibidir. Zaten kısa bir süre içinde komünistliğin (partisinin) programı olarak ilan edilir. K. Marks ve F. Engels kendilerini diğer sosyalistlerden ayırt etmek için 'bilimsel sosyalist' olarak vasıflandırır.

Kapitalizmi tanımlamada dönemleri içinde en gerçekçi bir yaklaşımı geliştirdikleri açıktır. K. Marks'ın yapıtı olan 'Das Kapital'i kocaman bir kapitalizm tanımı olarak değerlendirmek mümkündür. F. Engels'in 'Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni' yapıtında da tarihsel toplum analizini en geniş çerçevede yaparak düşünce sistemlerini tamamlamaya çabalarlar.

Yaklaşık 1850'lerden günümüze kadar Marksist kökenli sosyalizmin sonuçları, sistem analizinin yetersizlikleri ve yanlışlarıyla birlikte doğrularını da yeterince açığa çıkarmıştır. Toplumsal sistem çözümlerini daha iyi tanıyabilmek için tarihsel benzerleriyle

kıyaslamak öğretici olabilir. Yazılı kaynaklardan öğrenebildiğimiz ilk manifesto ‘On Emir’ düzenidir. Hz. Musa’nın Mısır ilkçağ köleci sisteminden çıkışını formüle eder. Firavun Akhenaton’un tek tanrı - güneş tanrısı- mezhebinden esinlenmek kadar, ata dini ‘Yah-weh’ Yahudacılıktan da etkilendiği bilinmektedir. 10 Emir ile toplumuna - İbrani kabilesi- düzen vermeye çalışmaktadır. M.Ö 1.300’lerde açıklandığı sanılan bu manifestodan günümüze kadar büyük etkilenmeler olduğu bilinmektedir. Kutsal Kitabın ilk bölümü Ahdi-Atik, On Emirle gelişen bir külliyattır. Kendi içinde birçok ara bölüme ayrıştırılabilecek Ahdi-Atik, tüm kritik dönemlerde peygamber manifestolarıyla Hz. İsa’ya kadar bir bütün olarak gelir.

İkinci büyük manifesto olarak ‘İncil’i alabiliriz. Hz. İsa’ya dayalı bu gelenek köleci Roma’ya karşı, özünde baskı altında tuttuğu tüm yoksullar, işsizler adına yayınlanmış -geliştirilmiş- bir bildirgedir. Ezilen sınıflar adına belki de bir ilktir. Hıristiyanlık genel adı altında yol açtığı sonuçlar günümüzde de en az tarihte olduğu kadar etkilidir. Peygamberler geleneği kadar bir ‘aziz ve azizeler’ geleneğine sahiptir. İslam evliyaları gibi bu aziz ve azizelerden halen öğrenilebilecek birçok ders vardır.

Tarihin üçüncü büyük manifestosu ‘Kuran’dır. Hz. Muhammed’in kendi dönemindeki Arap kabile ve aşiret toplumu hakkındaki gözlemleriyle Tevrat’ın -Ahdi Atik- bir kitabı ve İncil yorumunu birleştirmesinden kaynaklanan bu yapıt bir nevi ortaçağ feodal toplumun ‘şartlar’ bildirgesidir. Avrupa İncil’le şartlanırken, Ortadoğu Kuran’la şartlanmaya çalışılır. Dinsel örgülü (zihniyetli) de olsa, bu örnekleri toplumsal çözüm ve manifestoları olarak tanımlamak gerçekçidir.

Das Kapital için sorulabilecek en önemli husus, kapitalizmi yıktı mı yoksa daha da güçlendirdi mi sorusudur. Soru benzer sistem manifestoları için de geçerlidir. Konuya daha açıklık getirmek için diyalektik düşüncenin temeli olan tez, antitez ve sentez sürecini anlaşılır kılmak gerekir. Başta da belirttiğim gibi, evrensel sistemde düalistik özellik, bir’in iki’ye bölünümüdür. Enerji-madde ilişkisinde birlik (1) kanıtlanmış gibidir. $E=mc^2$ formülü oldukça yol göstericidir. Enerji maddeyi hareketlendiren, değiştiren unsur olarak beliriyor. Daha serbest kalmış öz olarak tanımlanabilir. Işığın hız durumundaki madde parçacığı olarak ‘foton’, özünde maddeden kopmuş enerjidir. Maddenin

tümünün fotonlaşması ışık haline gelmek demektir. Radyoaktiflik bu süreci ifade eder. Ama yine de madde-enerji ikilemi bir gerçekliktir. Özdeki aynılık ikilem haline gelmeyi önlemiyor. Asıl sır gibi kalan bir(1)'in neden veya nasıl ikileme itildiğidir. 'İkileme' eğiliminin kendisi nedir veya nasıl oluyor? Atom içinde olan bitenin tüm çeşitliliğe, hareketliliğe biçim verdiği güçlü bir olasılıktır. Son araştırmalardan, düşünülmesi bile çok zor çok küçük ve hızlı ve çok kısa süreli parçacık oluşum ve dönüşümünün atomlaşma sürecini belirlediği, atomların molekülleri, moleküllerin bileşimleri, böylelikle farklı element ve bileşimleri ortaya çıktığı anlaşılmaktadır. Bunda farklı manyetik ortamların da rol oynadıkları tahmin edilebilir.

Doğadaki bu sürecin topluma uyarlanması kaçınılmazdır. Toplum yasallığı çok farklı olmakla birlikte, aynı sisteme tabi olması beklenebilir. Toplumsal sistem dönüşümlerinin de 'bir'den, 'klan'dan türediğini ana hatlarıyla bilmekteyiz. Klandan hiyerarşik toplumun, ondan da devletli toplumun kapitalizme kadar bazı biçimlerinin boy verdiğini iyi bilmekteyiz.

Diyalektikteki zıtlık kavramını, ikilemlerden birinin diğerini yok etmesi biçiminde değil, onunla yüklenerek daha üst düzeyde farklı bir oluşuma dönüştüğü biçiminde yorumlarsak, olguları anlayabilme imkânımız daha çok artar. Fakat bu konuda daha da önemli olan düz, çizgisel bir dönüşümün olmadığı gerçeğidir. Zıtların dönüşümü $axb=ab$ biçiminde değildir. Klasik mantığın bu formülü çok sınırlı bir aralıkta geçerli olabilir. Olgular dünyasında dönüşüm daha çok zikzaklı, helezonvari, saçaklı, bazen hızlı bazen yavaş, öncesiz-sonsuz olmaktan çok, anlık-sonsuzluk gibi özellikler taşıyabilir. Çizgisellikten küreselliğe kadar kaos aralıklarıyla değişen özellikler ihtiva ettiği varsayılabilir.

O halde kapitalizme karşı bir zıtlık belirlediğinde, onun çizgisel olarak kapitalizmi yok edip, tasarılanan topluma yani sosyalizme ulaşacağı ancak soyut bir varsayım olabilir. Gerçeğin kendisi çok farklıdır, oluşumları da daha farklı cereyan eder. Başat sistem zıddını eritebilir, sömürgeleştirebilir, eş ortak kılabilir, çok az güç kaybıyla uzun erimli bir dönüşümle evrim gösterebilir. Sert bir kırılmayla da yeni bir sistemin malzemesi olabilir.

Marksist çizgideki gelişmeler için söylenebilecek temel husus, teori ve pratiğinin kapitalizmin içinde erimekten kurtulamadığıdır. Erime üç yoldan olmuştur: Sosyal demokrasi, reel sosyalizm ve ulusal kurtuluş.

Bu üç yoldan veya olgudan kapitalizmin hiç değişmediği söylenemez. Önemli değişimler yaşanmıştır. Oldukça liberal değişimler görülmüştür. Fakat sistem varlığını bu yollar sayesinde daha da uzatmayı başarmıştır. Bunu karşıdevrimlerle izah etmek doyurucu olmaz. Konu daha derinliklidir. Benimsenen sosyalizm anlayışındaki temel niteliklerle bağlantılıdır.

Hataların veya yanlışlığın temelinde kapitalist-işçi ayrımı yatmaktadır. Kapitalist-işçi ayrımı, bir köleci Roma malikânesindeki efendi-köle ayrımından öz olarak farklı değildir. Serf-ağa ilişkisi için de benzetme geçerlidir. Bir aile içinde -ataerkil- erkeğin örgütleniş biçimi ve dayanaklarıyla, bağlı kadının örgütleniş ve dayanaklarını karşı karşıya getirdiğimizde, çatışmanın galibi baştan bellidir. İstisnalar hariç tutulursa, belli bir kavganın galibi olarak erkek, kavganın sonunda hırpalanmış kadından daha güçlenmiş olarak varlık sürdürür. Daha fazla kadın erkeğin olmuştur. Çelişki yine vardır. Ama dönüştüğü kadarıyla erkek-egemen sistem içinde bir adım daha erimiştir. Örneği tüm toplumsal sisteme yaygınlaştırabiliriz. Sınıflı toplum uygarlığı, hatta daha öncesinin hiyerarşik toplumu içinde, kadının binbir bağla erkeğin egemenliği altında bulunduğu koşullarda, bir teori ve pratik biçim uyarlayıp kadından kurtuluş beklemek hayalcilikten öteye, 'daha çok dövül, daha çok bağlan' demekten öteye anlam ifade etmez. Kadın karşılaşmayı kabul ettiği andan itibaren zaten kaybetmeye yatırılmıştır. Kasabın elindeki kuzu didinip de ne kadar kurtulabilir? Kuzunun yaşama şansı kasabın insafına, çıkarına bağlıdır. Süt, yün koyunu da kılınabilir, kesilebilir de.

Sanıldığına aksine, kapitaliste karşı işçi, antagonist denilen çelişki türü içinde değildir. Günümüz kapitalizmine baktığımızda, iyi bir işi ve ücreti olan işçi, toplumun kaymak tabakasından sayılır. Sistemden asıl darbe yiyenler muazzam işsizler ordusu, sömürge halklar, etnik ve dini gruplar, ezici kadın kesimidir; yine çocuklar ve gençlerin durumu, ihtiyarlık, eko-çevre sistemi iç çelişkileri, kapitalist toplum içinde çıkar ağlarındaki kademe çelişkileri, köy-kent, büyük-küçük kent, bilim-iktidar, ahlak-sistem, asker-siyaset vb. yüzlerce çelişki odağı sistemi belirlemektedir. Tüm bu olguları temel almadan sistemin en rahat yönetebileceği, ayrıcalıklı işçiye dayanan bir devrim-değişim teorisinin fazla şansı olmayacağı derinlikli bir toplum anlayışıyla fark edilebilir.

Marksist yaklaşımın daha temelli yetersizlikleri vardır. Uygarlığı bir bütün olarak çözümlenmemiştir. Engels'in denemesi çok sınırlıdır. Sınıflı toplumla doğal kolektif toplum arasındaki temelli çelişkiyi çoktan aşmış ve geri biçim olarak saymaktadır. Halbuki kapsamlı tarihsel tanımlamamız da gösterdi ki, komünal demokratik duruşla hiyerarşik ve devletçi duruş arasında sürekli ve kapsamlı bir mücadele vardır. Komünal-demokratik değerler geri ve yok olmak şurada kalsın, tüm sistem oluşumlarında 'dinamik' role sahiptir. Buna kapitalizm de dahildir. Kapitalist sistemde doğuş, gelişme ve çözülüş krizinde en çok işleyen çelişki komünal-demokratik değerlerle ilişkili olanlardır. Sistem işçi, köylü vb. gibi birçok kesimi içinde tutup yönetebilir. Hatta iyi bir müttefik yapabilir. Bireyciliği körukleyerek yönetimini daha da görünmez kılıp sürdürebilir. Ama toplumun kendisini toplum olmaktan çıkaramaz. Toplum da esas olarak komünal ve demokratiktir. Öyle olduğunu bildiği içindir ki, kapitalizm bireyciliği toplumun aleyhine şahlandırır. Güdülerini ayaklandırır. İnsan toplumunu birçok yönüyle tersinden primat toplumuna -toplumun maymunlaştırılması- dönüştürür. Toplum direndikçe ve sonunda bir bütün olarak çözüldükçe, yeninin ortaya çıkma şansı doğar. Toplumsal dönüşüm projeleri başta çelişkilerin bu temel yönünü dikkate aldığında başarı şansı kazanabilir.

Bağlantılı olarak kapitalizmin sistemik olarak yıktığı ahlaki örgü esas alınmadan, hiçbir çelişkinin teknik olarak çözüm şansı olamaz. Toplumsal ahlak olmadan, yalnızca hukuk, siyaset, sanat ve ekonomik yöntemlerle hiçbir toplumu yönetme veya değiştirme olanağı yoktur. Ahlakı, toplumun kendiliğinden varoluş biçimi olarak algılamak gerekir. Dar geleneksel ahlaktan bahsetmiyorum; toplumun kendini yürütüş vicdanı, yüreği olarak tanımlıyorum. Vicdanını yitirmiş toplum bitmiş toplumdur. Kapitalizmin ahlakı en derinden tahrip eden sistem olması anlamlıdır. Sonul sistem olması onun toplumsal vicdanı tahrip etmesini anlaşılır kılar. Sömürü ve baskı sisteminin potansiyelini tüketmesinin somut ifadesi, ahlakın sistemlice tahribi anlamına gelir. O halde kapitalizmle mücadele zorunlu olarak etik -bilinçli ahlak- çaba gerektirir. Bunsuz mücadele başından kaybedilmiş mücadeledir.

Marksizm'de kişilik bir bütün olarak kapitalist yaşam değerleri içinde yaşar. Kentlilik ağır basar. Kentin egemen özeti bir yaşam tarzı bireyi binbir bağla kapitalist sisteme bağlar. Marks'ın kendisinin bile binlerce bağla sistem içi olduğunu iyi bilmek gerekir. Hıristiyanlıkta,

Müslümanlıkta sistemden koparak onlarca yıl inzivaya, manastıra, dergâha çekilen onca insan bile ancak sınırlı bir etkiye yol açmıştır. Marksist mücadeleçilerin çoğu bu yönlü bir ahlaki oluşumun bile farkında değiller. Kapitalizmin şu veya bu versiyonuyla yaşayıp teorik-pratik savaşa sonuç alacaklarını sanırlar.

Marksist kuramın siyasal devrim ve sonrasına ilişkin tezleri ise, daha vahim olarak hiyerarşik ve devletçi karakter taşır. Savaş, proletarya diktatörlüğü, devletçilik kavram olarak neredeyse kutsallaştırılır. Halbuki devlet-iktidar, savaş-ordu sınıflı toplum uygarlığının ürünü olup, mutlak anlamda egemen sömürücü kesimin vazgeçilmez yaşam aygıtlarıdır. Bu araçları proletaryanın eline vermek demek, daha başından kendini onlara benzetmeye karar vermek demektir. Nitekim reel sosyalizmde bu araçların hepsi en yetkince kullanıldı. Zafer elde edildi. Fakat 70 yıl sonra anlaşıldı ki, kapitalizmin en çapulcu biçimi -Batı Avrupa kapitalizmi onun yanında adeta yedi suyla yıkanmıştır- kurulmuştur. Kapitalizmin en totaliter, antidemokratik biçimi söz konusudur. Bu olgunun altında devlet anlayışı yatmaktadır. Engels'te 'yavaş yavaş sönmesi gerekir' denilen devlet, en güçlü aşamasına reel sosyalizmle ulaşmıştır. Burada art niyet, karşıdevrim aramak fazla anlamlı değildir. Başvurduğu araçlar -devlet dört dörtlük ele geçirilse de- sosyalizme değil kapitalizme götürür. Sosyalizm sosyalist araçlar gerektirir. Onlar da baştan sona demokrasi, çevre hareketi, kadın hareketi, insan hakları, toplumun öz savunma mekânizmalarıdır. .

...iktidar tanımı, öz olarak o kadar çekici olmasını toplumsal değerler birikimine en çok sahip olma avantajını vermesine borçludur. İktidar olmak birikmiş zenginliklere, onları daha da artırmanın kurum ve kurallarına, gücüne ve yöntemlerine sahip olmayı ifade ediyor. Süslü laflarla onunla özgürlük, eşitlik, kalkınma getireceğim demek, bilerek veya bilmeyerek kendisini, çevresini ve dayandığı toplumu aldatmak ve oyalamak demektir. İktidarlarla ne devrim yapılır, ne değişim sağlanır. İktidarla değer gasp edilir, bölüşülür. Ayrıca iktidar değer üretmenin yeri değil tüketmenin yeridir. İster vergi biçiminde ister zorla, toplumdan alıp mensupları arasında dağıtır. Yatırım ve üretime geçmesi de, yani devlet ekonomisi de talanın, değer elde etmenin değişik bir yolu olmasından öteye fazla bir anlam taşımaz. Denilebilir ki, Lenin gibi bir emekçi sınıf politikacısı neden bu gerçeği göremedi? Kapsamlı

izahlar gerekir. Ama çok kısaca belirtelim ki, bütün sosyalizmin yüzelli yıllık tarihi iktidara gelme paradigması üzerine kurulmuştu. Lenin'in yaptığı en kestirmeden bu paradigmayı uygulamaya geçirmek, onun yol ve yöntemlerini doğru kestirmektir. Her ne kadar "Sosyalizme en gelişmiş demokrasiden gidilir" demişse de, kendi ve partisi en kısa proletarya diktatörlüğü yoluyla sosyalizme gitmeyi temel bir taktik hat olarak görmüşlerdi. Emperyalizm koşullarında parti-iktidar olmadan ayakta durulamayacağını bir temel anlayış olarak bellemişlerdi. Fakat tarih bu görüşün doğru olmadığını aradan yetmiş yıl geçse de en sonunda göstermiştir.

Bu gerçeklik Leninizm'in, Marksizm'in her şeyiyle yanlış olduğunu göstermez. Sadece parti-iktidar tezlerinin yanlışlığını, sosyalizme götürmeyeceğini kanıtlar. Marks'ın, Engels'in konumu şüphesiz teorisyenlikle sınırlı olduğu için devlet ve iktidar için konumları tam kestirilemez. Ama devleti kısa süreli bir tahakküm aracı olarak burjuvaziye karşı kullanmak gereğinden bahsetmişlerdir. Devletçi olmayan anarşistler de vardır. Birçok ütopyacı da vardır. Devletçi olmayan demokrasiler de birçok alanda ve dönemde uygulanmıştır. Birçok sosyalist devleti eleştirmiş, hızla sönmesi gereğinden bahsetmiştir. Sovyet Rusya bunun da tarihi örnekleriyle doludur. Sonuç olarak devlet ve devlet iktidarını kurtuluş, özgürlük ve eşitlik için hedeflemek, kullanmak amaca ulaştırmıyor, uzaklaştırıyor. Gerçekten bu amaçlara bağlılık ve başarıları isteniyorsa, temel mücadele aracı olan parti ve koalisyonları için başka siyasi modeller tasarlamak, teorik ve paradigmatik görüş haline getirmek vazgeçilmez tarihi bir öneme haizdir. Yeni partiler ancak bu sorunun cevapları doğru verildiğinde anlam taşıyabilir.

İktidarla bağlantılı sorulması gereken soru şudur: İktidar gücünü nereden alır; bu kadar nimete konma, değerlere hükmetme nasıl gerçekleşmektedir? Bu sorular bizi iktidarın kaynağının güç olduğu, gücün de savaşta belirlendiği hususuna götürür. Devletin, dolayısıyla iktidarın kaynağında toplumsal aklın değil gücün, savaşın yattığını iyi görmek gerekir; devlet değil gücün, savaşın yattığını iyi görmek gerekir. Devlet ve iktidar toplumsal sorunların çözüm araçları olarak oluşmazlar. Sorun çözme kaynağı olarak kamusallıkla, tahakküm ve istismar gücü olarak devlet ve iktidarını ayırt etmeden her tür karışıklığa düşeriz. Günümüzde iktidarın karışmadığı hiçbir toplumsal etkinlik yok gibidir.

Aileye dek devlet sızmıştır. Küresel kapitalizmin geldiği aşama, devleti hem en yoğun uygulanan hem en gereksiz duruma düşen araç konumuna düşürmüştür. Devletin en gereksiz konuma düşmesi zayıfladığı anlamına gelmez. Tersine dişini tırnağına takarak ve gerektiğinde en tavizkar politikaları kullanarak etkinliğini sürdürmeye çalışır. Devlet iktidarının bu durumu totalitarizm olarak adlandırılır. Belki eskisi gibi bir faşist totalitarizm veya reel sosyalist versiyonu aşılmıştır. Fakat yine de devlet totaliterdir. Günümüzde totaliter olmayan devlet yoktur. Bu durum kapitalizmin gerekleri, içinden geçtiği kriz ve alternatiflerinin devreye girişiyle bağlantılıdır.

Özcesi devletin kurulduğundan beri dayandığı güç, savaş olgusu halen devam etmektedir. Savaş iktidarın temelidir. İktidar olmak, savaş kültürüne dayanarak toplumu her düzeyde biçimlendirmek ve statükoda tutmak demektir. Başlıca belirleyen olarak devlet iktidarı kendini yadsıma anlamına gelebilecek özgürlük ve eşitlik idealleriyle örtüşmez. Uygulamalarıyla o ideallere hizmet etmez. Tersini yaparak işlevini sürdürmek ister. Dolayısıyla bu aracı hedefleyen partilerin özgürlük ve eşitlik idealleri, iyi niyetli de olsalar, devlete ulaşıldığında ancak boşa çıkar.

O halde yeni özgürlük ve eşitlik partileri tutarlı olmak istiyorlarsa, devlet odaklı olmayan siyaset ve toplum biçimlerini programlamak durumundadırlar. Devletin alternatifi demokrasidir. Devleti demokrasi dışı alternatiflerle karşılamanın şimdiye kadar takip edilen bütün yolları boşa çıkartmıştır. Demokrasi sanıldığı gibi kapitalist devletin bir biçimi değildir. Ayrıca demokrasi dışında hiçbir rejim devleti sınırlamaz, hukuk içinde tutmaz, daraltmaz ve küçültmez. Bir devleti yıkmak, devlet kültürünü aşmak anlamına gelmez. Yerine her an yenisi kurulur veya başka biri boşluğunu doldurur. Sadece demokrasi devletle alan paylaşır, onu sınırlayarak toplumun özgürlük alanını genişletir. El koyduğu değerleri azaltarak eşitliğe biraz daha yaklaşırabilir. Demokrasiyi tanımlarken, onu devlet dışı toplumun kendini yönetme hali olarak belirtebiliriz. Demokrasi, devlet olmayan yönetim demektir; toplulukların devletsiz kendini yönetebilme gücüdür. Sanıldığının aksine, insan toplumu olduğundan günümüze kadar daha çok devleti değil demokrasiyi yaşamıştır. Belki genel bir ülke veya ulus demokrasisi durumu yoğun yaşanmamıştır. Ama toplumun varoluş şekli komünal ve demokratik pozisyonludur. Komünalite olmadan,

demokratik reflekse sahip olmadan toplumun yalnız devletle yürütülmesi olanaksızdır. Devlet ancak komünalite ve demokrasi aleyhine büyüyerek hükmedebilir. Devletin içinden yükseldiği ve yaşadığı zemin toplum komünalitesi -biraradalık gereği- ve demokratik duruştur. İkisi arasında diyalektik bir bağ vardır. Dolayısıyla toplumla uygarlık bir araya geldiğinde, temel çelişki devletle demokrasi arasındadır. Birinin azı diğerinin çoğudur. Tam demokrasi devletsizlik halidir. Tam devlet egemenliği ise demokrasi yoksunluğudur. Buradan çıkaracağımız sonuç, demokrasiyle devlet arasındaki ilişki birbirini yıkmaya değil, aşma tarzındadır.

Devleti ancak devlet yıkabilir. Demokrasi devleti yıkmaz; reel sosyalizm gibi ancak daha yeni bir devletin yolunu açabilir. Demokrasinin temel işlevi böylelikle ortaya çıkar. Devleti sınırlayarak, küçülterek, toplum üzerindeki ahtapot misali kollarını kırarak ancak özgürlük ve eşitlik olanaklarını artırabilir. Sonuna doğru ise belki devlet tümüyle gereksizleşerek söner. Engels'in, kısmen Lenin'in anlayışı da böyle olmakla birlikte, teoriyi tam geliştirdikleri de söylenemez. Demokrasili devletlerde de şüphesiz devletin biçiminde önemli değişimler ortaya çıkar. Giderek toplumun 'genel güvenlik' ve ortak yarar alanları olarak 'kamusal alan' dışında tüm gereksiz kurum ve kurallarını terk etmek zorunda kalır. Özellikle AB ülkelerinde geç ve çok yavaş da olsa, farkına varılan ve uygulanan bu tarz bir devlet ve demokrasi uygulamasıdır. Bir nevi tüm insanlık adına devlet ve demokrasi konusunda özeleştiriyi yapmaktadır.

Bu kısa değerlendirme ile göstermek istediğimiz husus, devlet odaklı parti olmanın baştan itibaren dünya görüşümüzde temel bir yanlışlık içerdiğidir. İster devlet kursun, ona erişsin, ister kurmasın ve erişmesin, bu partiler demokratik, özgür ve eşitlik amaçlarını devlet yoluyla gerçekleştiremezler. Bu yoldan dönülmedikçe, yeni özgürlükçü ve eşitlikçi parti olunamaz. Kısaca demokratik ve sosyalist parti olmanın yolu devlet odaklı teori, program, strateji ve taktiklerde dönüşüm yaparak yenilenmeyi sağlamaktan geçer. Devlet odaklı olmayan bir demokratik sosyalist teoriye, program, strateji ve taktiklere ihtiyaç vardır. Özeleştiriyi bu temelde gelişirse anlam ifade eder. Aksi halde yenilik adı altında tekrar eski konumlara düşmek kaçınılmazdır. Reel sosyalizm, sosyal demokrasi ve ulusal kurtuluş partilerinin durumu bu gerçekliği gayet açık olarak doğrulamış bulunmaktadır.

Marksizm'e yöneltilecek diğeri bir eleştiri konjonktürle ilgilidir. Marks dönemindeki, kapitalizmin olgunluk aşamasıdır. Marks'ın ve Engels'in bundan çıkardığı sonuç kapitalizmin kaçınılmazlığıdır. Kapitalizm adeta sosyalizmin önünü açan bir buldozer rolündedir. Daha da genelleştirirsek, sınıflı toplum uygarlığını kaçınılmaz bir ilerleme olarak görmekte ve idealize ettikleri sistemlerinin kurulması için bu aşamaların gereğine iman etmiş bulunmaktadırlar. Buna köklü bir yanlışlık olarak yaklaşılması gerektiğini daha önce açmıştık. Sınıflar ve yönetimin egemenlik aracı olarak devletin zorunlu güvenlik -toplumca vazgeçilmez-, kamusal yönetim dışındaki tüm varlıkları, oluşum ve kurulumlaşmaları sadece gereksiz değil, tutucu ve engel konumundadır. Devlet kapitalizmi başta olmak üzere bürokrasiyi büyüten içte ve dıştaki aşırı egemenlik, sosyal devlet gibi birçok kurum gerçek toplumsal demokrasinin ve çevrenin önünde engeldir. Ahlaki açıdan da savaş-ordu -zorunlu demokratik savunma dışında- reddedilmesi gereken kurumlardır. Marks'ın kendisi "Sınıf savaşı teorisini Fransız tarihçilerden aldık" derken, aslında kullandığı aracın niteliğini doğal veri olarak almaktadır. Egemen sınıfların savaş tarzını olduğu gibi kurumsal olarak kabul etmektedir. Proletarya diktatörlüğü kavramında da bu böyledir. Tarihteki diktatörlük uygulamalarını olduğu gibi almakta mahzur görmez.

Lenin ve Stalin dönemindeki diktatörlük sürekli devlet durumu olur. Demokrasi hiç uygulanmadan inkâr edilmiş oluyor. Halbuki Lenin, "Sosyalizme ancak demokrasiden gidilebilir" derken doğruya daha yakındı. Daha sonraki süreçlerde hakim sınıf tarzı ve politikaları daha da merkezileşir. Devlet-parti özdeşliği doğar. Parti içte ve dışta tümüyle antidemokratik bir kuruma dönüşür. Sistem içindeki savaş ve barış politikaları artık kapitalizmin değirmenine su taşımaktan öteye gidemez. Ancak daha da çoğaltabileceğimiz bu tür temel hata ve yanlışlıklar, yetmiş yıl geçse de doğal sonucuna varmaktan, kapitalizmi üretmek ve güçlendirmekten öteye köklü değişikliklere olanak tanımazlar.

...Çağdaş partiler daha çok 19. ve 20. yüzyılda gelişen kapitalist toplumdan kaynaklanır. Onun sınıfsal, sosyal kategorilerine dayanırlar. Başta temel sınıflar olarak burjuva-işçi ikilemini esas alırlar. Yığınla da ara sınıf olarak 'küçük-burjuva' partiden bahsedilir. Bu partilerin hepsi için devlete erişmek temel hedeftir. İster devrimci yöntemlerle ister

seçim yöntemleriyle olsun, her partide devlet konumlarına -başta parlâmento ve hükümet olmak üzere- ulaşmak, yer edinmek başarı anlamına gelmektedir. Bu devlet ister kurulu bir devlet olsun, ister kurulmak istenen bir devlet olsun, hepsi için geçerlidir. Devletleşmek; yücelmek, nimetlere konmak, gelişiminin motoru başına geçmekle özdeş sayılmaktadır. Ayrıca bu tanım ayırım yapmaksızın tüm sınıflar için geçerlidir.

Tüm 19. ve 20. yüzyılın parti-cephe çalışmalarının bu doğrultuda gerçekleştirilmesi de bu varsayımımızı doğrulamaktadır. Sorulacak temel soru, partileşmenin bu tarzıyla amaçlarına ulaşıp ulaşmadığıdır. Her sınıf ve ulus adına kurulan partilerin devletleşmesi sağlandığına ve yeterince iktidar zamanları da olduğuna göre, amaçlarına ulaştıkları söylenemez. Bu gerçeği tespit etmek için fazla kanıt göstermek gerekmez. 19. ve 20. yüzyılın savaşların, eşitsizliklerin, zulmün, yıkımın en çok gerçekleştiği yüzyıllar olduğu açıktır. İnsanoğlunun ensesine atom bombası dayatılmıştır. Baskı ve katliamların, asimilasyonların her türü denenmiştir. Sonuç 2000'lerin başında daha eşitsiz, savaşlı, özgürlük yoksunu, fakir-zengin uçurumlu, çevre kirlilikli, toplumsal cinsiyetçi bir uygarlığın sürüp gitmesidir. Büyük amaçlarla kurulan proletarya partileri de bu sonuçtan en az burjuva partileri denenler kadar sorumludur. Reel sosyalizmin deneyimlerinin klasik burjuva deneyimlerinin daha gerisinde sonuçlar doğurduğu bilinmektedir. Bundan da önder parti olarak komünist partilerin sorumlu olması tabiidir.

O halde devlet odaklı bir irade olarak partileşmenin kendisi sosyalizm olarak niteleyebileceğimiz eşitlik ve özgürlük idealine terstir; onunla çelişki halindedir. Devlet olmayı amaçlayan partilerin eşitlik ve özgürlük idealine ulaşması beklenemez. Aksine onunla arayı daha da açması yaşanan pratiklerin kanıtladığı bir husustur. Bu çelişkiyi çözenin aracı, devlet odaklı bir irade taşımaktan vazgeçmektir. Yani devlet=özgürlüksüzlük, devlet=eşitsizlik tanımında buluşarak devlet odaklı parti olmayı ilkesel olarak aşmaktır. Devlet adına parti olmak veya devlet sahibi olmak için parti kurmak bir temel yanlışlık olarak görülüp samimi bir özeleştirisi ile bu tür partileşmeden vazgeçmek en doğru tutum olmaktadır. Hem devletleşme hem özgürlük ve eşitlik ideali birlikte taşınmaz. Biri diğerini aşmayı gerektirir. Dikkat edelim: Yıkmaktan, altüst etmekten bahsetmiyorum. Aşmak kavramı Engels'in

daha 19. yüzyıl sonlarında dikkat çektiği ‘devletin sönmesi’ kavramıyla bağlantılıdır. Sosyalizm için devlet yavaş yavaş söndürülmesi gereken bir ateş topudur. Ben buna ‘kartopu nar, topu teorisi’ demiştim. Bin yılların yuvarlana yuvarlana çıkış gibi büyümüş bu kartopunun değil sosyalizm olarak eşitlik ve özgürlüğü getirmesi, tahakkümü altına aldıklarının eşitsizliğini ve özgürlüksüzlüğünü daha çok geliştirmesi söz konusudur. Devlet en eski bir hiyerarşik ve sınıflı toplum geleneği olarak özgürlük ve eşitlik elde etmenin bir aracı olarak seçilemez.

Sosyalizm ve her tür eşitlik ve özgürlük ideali için devlet tercihi en büyük hatayı teşkil etmiştir. Tarihin derinliklerine indiğimizde de bu hatanın büyüklerini görmekteyiz. Roma İmparatorluğuna karşı üç yüzyıl savaştan Hıristiyanlık bile devletleştikten sonra yoksulların eşitlik ve özgürlük ideali olmaktan uzaklaşmıştır. Kendisi sınıflı bir toplumsal imparatorluk olmuştur. Büyük göçlerin komünal ve demokratik pozisyonlu halkları devletleştikten sonra hızla eşitlik ve özgürlük konumlarından uzaklaşmıştır. Büyük Cermen, Arap ve Türk göçeber toplumları, üst tabakaları devletleştikten sonra eski komünal demokratik ve eşitlikçi yapılarını yavaş yavaş yitirmişlerdir. Tarih bu tarz özgürlük ve eşitlik yitirimlerinin sayısız örnekleriyle doludur. Neden o halde devlet tercihi üstün çıkıyor sorusuna vereceğimiz cevap onun iktidar özülüyle ilgilidir.

O halde iktidarı çözmeliyiz. İktidar nedir? İktidar devlet kurumunun icraya geçmiş halidir. Dönemsel devlettir. Devletin dönem sınıf ve tabakalarıyla, etnisite, din, kavim üst tabakalarıyla içinin doldurulmasıdır. Kurumlarına yeni sınıf, etnisite, hanedan, mezhep, ulus gibi kategorilerden örgütlü grupların hakim olmasıdır. Bu kategorilerin ilişki, örgüt ve eylemlerinin tahakküm ve sömürücü güç olarak belirmesi devlet anlamına gelir. Öyle devletçi ideolojilerin iddia ettiği gibi devlet ne tanrının kendisi ne de gölgesidir, ne kutsal ana ne kutsal babadır, ne tanrı-kral ne de aklın en yüce somutluğudur. Artı-değer ve ürünler başta olmak üzere, toplumların binbir emekle biriktirdiklerine zorba ve yalancı bazı grupların tarihin ilk hiyerarşik ve sınıflı toplumundan beri el koyma faaliyetleridir. Bu faaliyetlerin gerçekleştiği kurum ve kurallardır. İktidar işte bu kurum ve kuralları istedikleri gibi dolduran, işleten grupların eylemi olarak işlev kazanmaktadır.

Şüphesiz Marksizm yine de eşitlik-özgürlük mücadelesinde büyük ve tarihi bir deneyimdir. Toplumsal mücadelede zengin bir katkıdır.

Toplumbilimine ekonomi ve sınıf ağırlığını taşımıştır. Burjuvaziye ulusal kurtuluş, insan hakları, sosyal devlet konularında daha yumuşak biçimlere zorlamıştır. Demokrasiye çok dar taktiksel yaklaşımı, ekolojiyi ve kadın özgürlüğünü kapitalizmden farklı göremeyişi, temel yaşam paradigması olarak da burjuva kalıplarını aşamaması sistemle daha kolay eklemelenmesine yol açmıştır. Marksizm'den esinleniş ve reel sosyalizmin etkisi altında başarıya gitmiş olan sosyal demokrasi ve ulusal kurtuluş mücadeleleri, daha zayıf sosyalist versiyonlar kapitalizmden zaten hiç kopmadılar. İçlerindeki kesimler daha çok kapitalist gelişme yanlısıdır. Tabanlarına farklı bir yaşamın değil, mevcut yaşamdan daha çok yararlanmasının mücadelesini veriyorlardı. Kalkınmacılık ve bölüşüm sorunu tamamen sistemin hukuku ile bağlantılıdır. Aslında reel sosyalizm, sosyal demokrasi, ulusal kurtuluş, liberalizm ve muhafazakârlığa kapitalizmin en büyük mezhepleri gözüyle bakmak daha gerçekçi bakış açısı sağlar. İslam'ın, Hıristiyanlığın, Yahudiliğin mezhepleri temel olgularından ne kadar farklıysalar, kapitalizmden doğmuş bu mezhepler de kök kapitalizmden o kadar farklılar. Daha doğrusu, fark aynı familyanın değişik türleri kadardır. Dinin daraltılmış olarak devam etmesi, anarşizm gibi akımlar kapitalizmde marjinal olmaktan öte anlam ifade etmez.

İkinci dünya savaşı sonrası 'antifaşist' zafer havası fazla sürmedi. 1968 devrimci perspektifleri ve gençlik hareketleri önemli paradigma değişikliklerine yol açtı. Sisteme bir bütün olarak nefret gelişti. Reel sosyalizm, ulusal kurtuluş ve sosyal demokrasinin beklentilerine cevap veremeyeceği anlaşılıyordu. Vaat edilen dünya eskisinden daha iyi değildi. Denilebilir ki, 1970'ler, 1848 Devriminden beri Marksizm'le bağlanmış birçok entelektüel akımın gücünü yitirmesiyle, yeni sol, ekoloji, kadın hareketi başta olmak üzere birçok yeni akımla tanışma dönemi oldu. Kapitalizm kadar reel sosyalizm ve versiyonlarına duyulan derin güvenin sarsılmasıyla ve 1950'ler sonrasının ikinci büyük bilimsel devrimiyle sosyal bilim ve kültürel alandaki yeni gelişmeler de beraberinde feminizme, ekolojiye, etnolojiye geniş açılımlar getirdi.

1989'da reel sosyalizmin çözülüşü, sanıldığı aksine kapitalizmin lehine değil aleyhine bir gelişme oldu. Bu, sistemin en temel halkalarından birinin kopması anlamına geliyordu. Soğuk savaşla kendi kitlesini tutan, reel sosyalizm ve ulusal kurtuluş devletleriyle de dünyanın diğer halk yığınlarını adeta oyalayan sistem çökmüştü.

Devletçi toplumdan ilk defa dünya çapında bir soğuma, çözüm aracı olmayacağına dair köklü kanılar doğdu. Ulusal devlet ve milliyetçilik de oyalayıcı yeteneklerini önemli oranda yitirdiler. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki sosyal refah devleti de kısa dönem dışında etkinliğini çoğu ülkede kaybetti. Sistem her bakımdan yeni bir evreye girdi. Kapitalizmin tarihine baktığımızda, Rönesans kaos aralığından en derli toplu çıkış yapan toplumsal sistemlerden biriydi. Siyasal devrimlerden ustaca yararlandı. Sanayi devrimiyle olgunluğunun zirvesine erişti. Dünya çapında yayılımını tamamlayan ilk sistem oldu. 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başlarında ancak dünya savaşlarıyla çelişkilerini çözebilecek köklü bunalımlarla karşılaştı. Aslında kapitalizmin genel bunalımı tüm 20. yüzyılı doldurdu. Birinci ve ikinci dünya savaşları araları, önceleri ve sonralarıyla sistemin ancak savaşlarla ayakta tutulabileceğini gösteriyordu. Reel sosyalizm ve versiyonları kutuplaşmayı arttırınca, savaşın niteliği sıcaktan soğuğa dönüştü. 1989 çözülüşü bu imkânı da elinden alınca, sistem kendini adeta boşluğun içinde buldu. Saldıracak taraf bulamıyordu. Yeni düşmanlar üretmeye ihtiyacı vardı. Bunu Ortadoğu kökenli İslam'da bulacaktı.

Yeni dönemin terminolojisinde artık 'küreselcilik' ve ABD İmparatorluğu kavramlarına sıkça rastlanır oldu. Küreselcilik, sistemlerin yayılma olgusu anlamına gelir ki, yeni hiçbir yanı yoktur. İlkel klanlardan günümüze tüm sistemler küreselcidir. Başarılı olan her sistem az veya çok yayılma şansına sahiptir.

İmparatorluk da eski kavramlardandır. Site devletlerin çoğalmasıyla devlet de sitelerin tüm devleti haline gelince, imparatorluğun koşulları doğmuş demektir. Siteler sürekli çoğaldığına göre, imparatorlukta genişlemeler kaçınılmazdır. Belirgin imparatorluk alanı ve tarzları doğar. Sümer şehir siteleri üzerinde Akad istilasıyla başlayan Sargon imparatorluk geleneği o günden beri habire gelişti. Köleci Roma İmparatorluğu dünyanın o güne dek tanıdığı en geniş ve güçlü imparatorluğuydu. Yerine kurulan feodal Bizans ve Osmanlılar, geleneği devam ettirdi. Çin ve Hint'te benzerleri kuruldu. Kapitalizm daha kuruluş aşamasında önce Portekiz, sonra İspanyol, ardından güneş batmayan İngiliz İmparatorluğuyla, geleneği ikinci dünya savaşının sonuna kadar taşıdı. Savaşın sonu gerginlik içindeki ABD ve Rusya Sovyet İmparatorluğu ikilemi 1989'da ABD lehine tekleşti. Kapitalizm Roma'sının önünde artık hiçbir engel kalmamıştı.

İmparatorlukların bir karakteri vardır: Üniter, merkeziyetçi yapıdan çok eyaletler biçiminde bölünmeler esastır. Önceki dönemden kalma birçok eski devlet geleneğini özümlediğinden ötürü, gevşek bir federasyon eğilimi de sıkça görülür. Dışa doğru ne kadar çok gücü egemenliği altına alsada, içte birçok valilik, eyalet ve bağımlı devlet durumları da o denli artar. Küresel çapta yayılma olunca bu gelenek artarak tekrarlanır.

ABD imparatorluk dönemi içte ve dışta benzer ikili engel durumla karşılaşır. Şu husus iyi bilinmelidir ki, ABD sıfırdan imparatorluk kurmuyor; bin yıllardan beri varolan geleneği sürdürüyor. Sürdürmek zorundadır. Dünya devletler sistemi imparatorluksuz olmaz. Birbirinden tam bağımsız devletler durumu bir varsayımdır. Gerçekte yoktur. Geçerli olan, devletlerin birbirleri karşısındaki bağımlılık durumlarıdır. Sistem içindeki en güçlüden en zayıflara doğru bu bağımlılıklar, bazı gruplarda imparatorluğa dönüşür. İçlerinden sistemce en güçlüsü, en büyük imparatorluk olarak sözü en geçerli güç konumuna erişir. ABD'nin en son İngiliz ve Rusya Sovyet İmparatorluğundan devraldığı bu gelenektir. İçinde yüzlerce dil, kültür, siyasal oluşum, ekonomik biçim barındıran geniş bir coğrafyada, çeşitli düzeylerde egemenliğini derinliğine ve genişliğine yaymak durumundadır. Sistemin kâr, azami sermaye birikimi bu süreci sürekli zorlar. Kâr dengesini tutturmak yayılmayla bağlantılıdır. Çok sayıda gücün çıkarları bozulduğundan ilişkileri gerginleşir. En güçlü olma kuralı nedeniyle bu gerginlik ikinci bir kutba yol açamaz. Bu, sistemin mantığına aykırı olur.

1990'lar sonrasında küreselcilik ve ABD İmparatorluğu bu çerçevede denge aramaktadır. Kapitalizmin yaşadığı 'sistem kaosu', krizin eski tür aşılamazlığını gösterir. Dolayısıyla dönem küreselciliği krizli bir ortam içinde geçecektir. Krizi yoğunlaştıran etkenler eski dönemden kalmakla birlikte, şiddetini artırma eğilimindedir. Tüm tedbirlere rağmen azalan kâr kanunu, çevre kirliliğinden, vergilerden dolayı artan maliyetler, sosyal devlet uygulamalarından doğan masraflar, artan demokratik muhalefet sistemin sermaye birikim oranını daraltır. İç ve dış kavramları arasındaki ayrım iyice azalır. Küreselcilik adeta tek devlet gibi hareket etmeye zorlar. Bu aşamada sistem ile müttefikleri arasında yeni düzenlemeler kaçınılmaz olur. Kapitalizmin doğuş ve olgunluk aşamalarında sınırlı bağımsız nitelik gösteren ulus-

devlet artık bir engeldir. Gerek en büyük güç olma, gerek küreselciliğin ekonomik karakteri eski ulusçuluk ve ulus-devleti kaldıramaz.

Özellikle Fransız devrim geleneğine bağlı cumhuriyetçi gelenek daha da zorlanır. Tutuculuğun -direngenliğin- yeni örneği olur. ABD-AB çelişkisi kaynağını bu gerçeklikten alır. Avrupa cumhuriyetçiliği ve demokrasisi eski bağımsızlığı konusunda kıskançtır. Yine eski kolonyalizmini hatırlatmaktadır. Kapitalizmin onun Kabe'si olduğunu unutmaz. Dolayısıyla ABD-AB gerginliği ciddidir. Kapitalizmin yeni boy atma alanı olarak düşünülen Pasifik Çin ve Japon gerçeği üçüncü bir odak olma potansiyeli taşımakla birlikte, ancak kısmi bir bağımsızlığı koruyabilirler. Bu gruptakiler sistemleri tek veya karma halde taklit etmede ustadırlar. Rusya, Brezilya gibi ülkeler de benzer bir sınırlı bağımsızlıkla yetinmek zorundadırlar. Sistemin güç mantığı bunu gerektirmektedir. Türkiye gibi iki arada bir derede ülkeler daha çok zorlanacak durumdadır.

Hizaya gelmeyen asi veya serseri denilen devletler grubu ise, sistemin askeri, ekonomik ve kültürel gücüyle hizaya getirilmek durumundadır. Sistem karşısında tam eritilmekten uzak olan Ortadoğu -güçlü uygarlık geleneği, İslamlık, ağır ekonomik sorunlar- bütünüyle asi bir duruş arz eder. Soğuk savaşın 'komünizmi' artık yerini Ortadoğu'nun 'yeşil Otoriterizmi'ne bırakmıştır. İslami örtü altındaki büyük tutucu, otoriter yapılar artık parçalanmak zorundadır. Dünya gücündeki etkili Yahudi -İbrani kabilesi- lobisi, İsrail'den ötürü bin yıllık rüyasını ve hesaplarını görmek durumundadır. Sistemin mantığı mevcut haliyle artık Ortadoğu'yu taşıyamaz. Karışık ve komplolu 11 Eylül 2002 İkiz Kuleler saldırısıyla başlayan yeni dönem sadece Ortadoğu'nun değil, sistemin kaderini de yeniden belirleyecek dinamiklerle karşı karşıyadır. Uygarlığın doğuş beşiğindeki en eski ile en yeninin karşılaşması, aslında uygarlığın alacağı yeni biçimlenmeyi de belirleyecek sürprizlerle dolu gibidir.

Sonuç Yerine

Tarihte bilgiler ve peygamberler en büyük savaşın insanın kendi nefsiyle yaptığı savaş olduğunu söylerler. Büyük İskender'in, kendi rızasıyla Hindistan'dan yanına gelen bilge Kalanos'un şenlik öncesinde kendini yakmak istediğini ve ısrarla eylemden vazgeçmeyeceğini görünce şöyle dediği söylenir: "O benden daha büyük rakiplerini

yenmiştir.” İskender tarihin en büyük savaşçısıdır. O bile bilge savaşçılığının kendininkinden daha büyük anlam taşıdığını bilmektedir. Hz. Muhammet’in de ordular arası savaşı “cihad-ı suğra=küçük savaş” olarak adlandırırken, insanın nefis savaşını, bir anlamda iç zihniyet savaşını “cihadi ekber=büyük savaş” olarak adlandırması aynı anlama gelmektedir. Tutarlı ve gerçekten dönüştüren bir özeleştirici birey için en büyük savaş anlamına gelir. Özeleştirici insanın kendi zaaflarına, yetmezliklerine, yanlışlıklarına karşı yürüttüğü savaştır. Daha bilimsel bir ifadeyle, analitik zekânın duygusal zekânın yanlış olan güdusel izlerini aşma, onu analitik zekânın doğru belirlediği konuma tabi tutma savaşıdır. Zaten aklın gelişimi dediğimiz olay da budur. İnsanla hayvan arasındaki fark aslında analitik zekânın bilgelik tarzında gelişmesinden kaynaklanır.

Yeni paradigma ile olgulara bakıldığında büyük bir farkı görmek mümkündür. Slogancı ve şematik düzeyi aşmamış sözün gücünü epey yitirdiği, pratik yaşamın kendiliğindenliğe kaydığı durgun ve anlamsız bir duruş sergileniyordu. Hemen her dünya görüşündeki köklü dönüşümlerin yol açtığı değişimlerin bir benzeri söz konusudur. Daha önceki zihniyetin anlam vermediği birçok gelişme adeta düşünce dünyama sağanak gibi yağıyordu. Duygu düzeyi düşmüş veya gelişmemiş kuru mantık yerine, söz-anlam-olgu arasındaki diyalektik çok canlı bir dünya sunuyordu. Neredeyse taşların bile bir aklı var, çok yavaş da olsa bu akıl, yasa özelliklerine göre yürüyordu. Doğa ve toplum arasındaki farklılıklar ve bağılıklar büyük heyecan veriyordu. 20 milyar sanılan evren tarihini insanda gözlemek, aslında 60-70 yıllık ömrün izafiliğini de ortaya koyuyordu. Bu tür zaman saymalar yerine, önemli olanın anlam zamanı olduğu, ne kadar anladıysan o kadar yaşadığın gibi bir sonuç da çıkarmak mümkün oluyordu. Bu paradigma ile nereye, hangi olguya ne zaman bakılsa büyük bir anlam zenginliğini getiriyordu. Daha önceki bakış açılarıyla kıyaslanmaz bir üstünlük taşıyordu. Artık günümüzle tarih, tarihle gelecek arasında bağ kurmak çok daha gerçekçiydi. Tarihten kopmayla hiçbir şeyin doğru tanımlanamayacağı, dolayısıyla sağlıklı bir dönüşümün görülemeyeceği açıktı. Tarih yalnız ibretlik bir ayna değil, yaşadığımız gerçekliğin kendisiydi. Eskiye kolay reddetmenin gerçeği kaybetmek anlamına geldiği, her şeyi geleceğe saklamanın yaşayan gerçekliği hayallere terk etmek olduğu netçe anlaşılıyordu. Dün-bugün-gelecek arasında pek

uzun bir mesafe ve zaman olmadığını, olsa da büyük bir değişme anlamına gelmediğini görmek daha gerçekçi, yaşanan ana daha saygılı olmayı dayatıyordu.

Paradigmanın yol açtığı bir önemli düşünce değişikliği de, çağa tam damgasını vuran Avrupa uygarlığına ve devlet merkezli ütopyalara dalmanın özgürlük getirmesi şurada kalsın, kendine saygıyı bile kaybettirdiği idi. Yaşanılan birçok değer alt üst oluyor, tersine bir doğrulma mantığı geliyordu. Tüm insani yetenekleri, temelinde Avrupa'nın damgasını vurduğu ve devletin çekim merkezini teşkil ettiği kavram ve kuramlara doğru seferber etmek, ilerleme ve özgürlük kazanımı değildi; kendi toplum geleneğini küçük görerek, başından itibaren bir teslimiyet konumuna düşmek demektir. Uygarlıklar farkını görememek, özgücünü yitirmek, sentez yerine ya karşıtlık ya da ona mahkûm olmaya götürüyordu. Yeni paradigma ile Avrupa uygarlığıyla sentez arama ve keskin devlet çekiciliği kadar zıtlığına düşmeden, siyasal, sosyal ve ekonomik modeller kurmak mümkündü. Avrupa ve devlet merkezli düşünceden kopuş, her şeyin sonu olmadığı gibi, yeni bir yaratıcılık sürecine de yol veriyordu.

Bu zihniyetle dünün siyaset ve ulusal sorunlarına baktığımızda, ne kadar kısır kaldığı ortaya çıkıyordu. Devletçilik, ulusallık, savaş, sınıf, parti gibi toplumsal kavramların pek gerçekçi olmadığı ve ağır dogmatik yaklaşımlara yol açtığı görülmüyordu. Kavramlar yaşamın, gerçeğin yerine konulmakla tehlikeli de olabiliyordu. Siyaset ve ulusal sorunlar dünyasında daha gerçekçi olmak mümkündü ve yolları bulunabilirdi. Gerçek ak ve karadan ibaret olmayıp, sonsuz renk değişimini içeriyordu. Büyük özgürlük tutkularımızı, uygarlığın kanlı araçlarına ve demagojik kavramlarına dayandırmakla, sonuçta ona ihanet eder duruma düşüyorduk.

Özgürlük, amaçları kadar araçlarının da temiz olmasını gerektirir. Hiyerarşik ve sınıf temelli uygarlık ve devlet aygıtlarını ezilenler ve sömürülenlerin kullanımına açmak, yozlaşma ve yeni egemen-sömürücü tabakayı ortaya çıkartır; devletin sönmesine değil, daha da azgınlaşmasına yol açar. Proletarya diktatörlüğü, sosyal devlet vb kavramların birer safсата ve aldatma araçları olduğu, denendiği ülke pratiklerinden yeterince açığa çıkmıştır. O halde devlet amaçlı parti, hareket inşa etmenin amaçlarına uygunluğu şurada kalsın, tersliği söz konusuydu. En temel kopuşu bu ilkede yapmıştım. Yine ulusal, sınıfsal,

halk, demokrasi gibi kavramlara sağlam tanımlanmış ölçüler içinde bakmak, bir temel mantık esası olmalıydı. Aksi halde ‘Allah'a kadar giden soyut kavramlara mahkûm olmak kaçınılmazdı. Ortadoğu insanının dogmatik zihniyeti bu kavramlarla daha da yüklü olup, hiçbir yaratıcılığa yol açamayan pratiğin kör yürüyüşçüsü haline getirilmişti. Sonu bitmez din, hanedan savaşlarıyla etnik savaşların bu zihniyetle yakından bağlantısı vardı. Özünde gizlenen ise, artı-ürün ve değer gaspıydı. Doğru olan, yeni paradigmanın siyaset, örgüt ve eylem tarzını da aynı yaratıcılıkla geliştirmekti. Doğru teori ve program ortaya koymak yetmez. Onları boşa çıkarmayacak örgüt ve eylem hattını da büyük bir özenle seçmek şartı vardır.

Bulunacak çözümlerin kapitalizmin hegemonik sisteminin dışında, onun devlet yönetimine düşmeyen, sınıfa karşı sınıf, zora karşı benzer zor, aynı dilden cevap verme ve benzeri tuzak kavramlara düşmeden geliştirilmesi gerekir. Çözümün sistem dışında geliştirilmesi, yeni Berlin duvarları inşa etmek anlamına gelmez. Bu ne kör bir çatışma, ne de güç yetmeyince içinde erime anlamına gelir. Devlete karşı tavırda da, ya onu amaçlarımız için yıkmak, ya da bir parçasına konmak amaçlanmaz. Devletten uzak durmak ve ancak koşullar doğduğunda sınırları ölçülmüş geçici uzlaşılara gitmesini bilmek demokratik yaşamın gereklerindedir. Son 150 yıllık sosyal mücadelenin ve sosyalizmin layık olmadığı sonuçlara yol açması, devlet sorununa yanlış yaklaşım ile yakından bağlantılıdır. Devlet dışı siyaset, demokrasi anlayışında önemli yenilikleri gerektirir. Demokrasinin sınıf, grup iradelerinden oluşmakla yetinemeyeceği, ezilen ve hegemonik güçler dengesini yönetmek ve dönüştürmek gibi görevlerini kavramanın ve pratikte temsilinin ayrım kabul etmez bir militanlık tarzına ihtiyaç gösterir.

Meşruiyet geliştirirken yasallığa uyum kadar, antidemokratik yasallığın aşılmasını bilmek de büyük önem taşır. Demokrasinin, toplumun tüm güçlerinin sorunlarını açığa vurduğu ve çözüm aradığı bir politik sistem olduğu sürekli göz önüne getirilmelidir. Demokraside çözülemeyecek bir sorun yoktur. Yalnız temel felsefesine, kural ve yaratıcılık esaslarına bağlı kalmak kaydıyla bu çözüm gücünü ortaya koyar. Demokrasinin ciddi bir entelektüel kültür gerektirdiğini, fırsatçı ve demagojik yöntemlerle bir araç gibi kullanılmayacağını iyi bilmek gerekir. Aynı zamanda demokraside ‘tabu’ sorunları yoktur. Hatta en tabu gibi görünen sorunların panzehiri demokrasidir. Bir başka önemli

husus, demokrasiyi bir sınıf, ulus, etnik veya dini grubun aracı olarak değerlendiremeyeceğimizdir. Demokrasi, her grubun gücüne bakmaksızın kendini özgür ifade etme hakkına sahip olduğu bir siyasi rejimdir. Demokrasi tanımında anlaşmaksızın, bir ülke, devlet veya topluluk içinde demokratik yöntemlerle sorunlara çözüm bulmak zor olduğu gibi, ortamı yozlaştırıcı bir demagojiye bırakır.

Zihniyet dönüşümünün en önemli bir parçası, demokrasi rejiminde kararlılık oluşturmaktır. Şüphesiz başka çözüm rejimleri de vardır. Kapsamlı savaşlar ve ayaklanmalar da önemli sorunları çözmeye hizmet edebilir. Bunu geçmişte ben de denedim. Ama gerçek, bu yöntemlerin karakterime en uzak yaklaşımlar olduğudur. Söz konusu meselenin kaba güçle mi, mantık ve idrak gücüyle mi olduğuyula yakından bağlantılıdır. Sanıldığının aksine, gücü veren orduların ve ayaklanmaların hareketi değil, demokrasilerin idrak yüklü gücüdür. Bu gücü yaratanların kazanması önlenemez. ABD'nin bile son tahlilde üstün çıkmasına (hegemonik güçler arasında) yol açan, demokratik zemininin eskiden kalma gücüdür. Sovyetlerin kaba gücü, ABD'nin gerisinde değildi. Savaşmadan kaybetmesinde esas etken, demokrasiden hiç anlamamasıydı. Dünyada birçok halk güçlerine kaybettiren de özünde demokrasilerini geliştirememeleridir. Bu konuda tam bir netlik ve kararlılık içindeyim. Kürt olgusundaki krize ve çözümüne yönelirken, eski kuşkuculuğu geride bırakmış, kendine güvenen bir yapı içinde kendimi yenileyip yaratıcı kıldığımı belirtebilirim.

İKİNCİ BÖLÜM

ORTADOĞU UYGARLIĞINDA DEVLET KAOSU VE OLASI ÇÖZÜMLER

GİRİŞ:

Ortadoğu toplumu, devleti gerçek anlamda bir sorunlar yığıdır. Kadim tarihten beri biriken ve bastırılan çeşitli sorunlar toplumu nefessiz bırakmıştır. Çözüm bulsunlar diye kapitalist sistem tarafından dayatılan rejimlerin kendileri sorunların kaynağı haline gelmişlerdir. Ne kendileri çözümleyici olabiliyor, ne de iç ve dış çözümleyici güçlere imkân veriyor. Sorunu sadece İslam'ın krizi ile adlandırmak büyük eksikliklerdir. Tek tanrılı dinleri de aşan, kökü neolitik döneme kadar giden zihniyetler vardır. Ulus olgusuyla tanımlanamayacak birçok toplumsal doku ve sistem oluşmuştur. Değil her aşiret, neredeyse her aile bir devlet sorunu gibi karmaşıklık taşımaktadır. Kadın ve erkek arasındaki uçurum, toplumla devlet arasındaki uçurum kadar yabancılaşmayı yaşamaktadır. Adeta efsanede anlatılan Babil Kulesi dibinde birbirinden anlamayan bir körler, sağırklar ve dilsizler kaosu yaşanmaktadır. Efsane aynı yerde sanki canlanmıştı. Yetmiş

aşkın ulus gücü çaba harcıyor. Ama her geçen gün kargaşa daha da artıyor. Firavunlar döneminden kalma Arap-Yahudi savaşı hızından bir şey kaybetmemiştir. Sümer krallarından beri Kurtilere (Kürtler) karşı düzenlenen operasyonlar da aynı hızla sürmektedir.

O halde şu soruya daha net cevaplar aramak gerekir: Sorunlar Ortadoğu'da nasıl böylesi bir hal alıyor?

Ortadoğu toplumu, toplumların kök hücrelidir. Gücünü bu niteliğinden almaktadır. Kök hücre teorileri toplumlar için de geçerlidir. Kapitalist sistem Amerika kıta kültüründen Pasifik-Avustralya, oradan Hint, Çin ve Japon kültürüne; Afrika'dan Rusya-Güney Sibirya kültürlerine kadar yayılma yeteneği göstermiştir. Bir nevi kültürler ve uygarlıklar savaşını kazanmıştır. Fakat Ortadoğu'da 1800'lerden beri çok sayıda girişime rağmen sistemin fethi söz konusu değildir. Belki de dünya savaşlarından daha sorunlu geçen durumlar yaşanmaktadır; asimetrik savaşları da aşan ögeler taşımaktadır. Zorlanmaların temel nedeni açık ki toplumsal dokudan kaynaklanmaktadır. Fransız Devriminin çözdüğü krallık ve feodalizmle, Rus Devriminin çözdüğü Çarlık ve feodalizm benzer olup, doku derinliği olmayan bir üstyapıyla uğraşmışlardır. Bu yapıları teşhis ve çözmeleri yine de büyük zorluklar içermiştir. Kaldı ki, bu devrimler üstyapıda cereyan edip azami kapitalist sistemle bütünleşmekten kurtulamamıştır. Ortadoğu toplumuna ve üstyapısına bu modeller dayatılarak sorunları çözmek şurada kalsın, daha da derinleştirmekle sonuçlanmıştır. Geriye uygarlıklar savaşının doğasını iyi anlamak gereği kalıyor. Daha doğrusu, Ortadoğu uygarlığını bu kadar direngen ve çözümsüz kılan nedir? Neden dünyanın bilinen ve müdahale edilen tüm uygarlıklarında sonuç alınıyor da, Ortadoğu uygarlığında benzer çözümler başarılı olamıyor?

Sorunun cevabı ana uygarlık gerçeğinde yatmaktadır. Ana çocuğa değil, çocuk anaya nasıl benzemek durumundaysa, bir nevi kendilerinden doğdukları ana uygarlığı da çocuk uygarlıklar kendilerine benzetemezler. Kendileri ana uygarlığa en azından bazı yönleriyle benzemek zorundadır. Yine kök hücre örneğine dönersek, ana hücreden türemiş tüm hücrelerin genetik yapılarını bulmak mümkündür. Ama türemiş hücrede ana hücrenin tüm genlerini bulmak mümkün değildir. Şüphesiz toplumsal olguyu, biyolojik olgularla aşırı kıyaslamak büyük hatalara yol açar. Ama yine de

trendleri doğru anlamak açısından önemli kolaylıklar sağlarlar. Kapitalist sistem uygarlığının Ortadoğu uygarlığına daha derinlikli ve özgün yaklaşması gereği açıktır.

Ortadoğu uygarlığı çözümlemelerine girişirken, öncelikle zihniyet yapısına bakmak gerekir. Üç tek tanrılı zihniyet yapısının doğuş ve kökleşmesi bölgenin temel gerçeklerindedir. Din sosyolojisinin bu alanda çözmesi gereken birçok temel konu var. Yine bu çabanın edebiyat ve diğer sanat yaklaşımlarıyla somutlaştırılması gerekir. Bölgede hala etkili olan neolitik toplum değerlerini ayırtırmadan zihniyet haritasını çizmek önemli bir eksiklik taşıyacaktır. Diğer yandan iktidarla bütünleşmiş kavim ve din olgularının alt birimleri olarak yoğun mezhep, kabile ve aile yapıları halen yaşanan bir gerçektir. Kapitalizmin yol açtığı zihniyet kalıpları bölgede adeta kırılmaya uğrayarak anlam bulurlar. Zihniyet kalıplarının kökenlerini tarihin başlangıcında, hatta öncesindeki çok tanrılılıkta, mitolojik dünyada, özellikle de Sümer mitolojisiyle ilişkisi içinde ele almak, birbirine geçmiş zihniyet örgülerini daha iyi anlamamıza katkı sunacaktır. Ortadoğu güncelinde söz ve pratik, kavram ve olgu, hayal ve gerçek, din ve yaşam, bilim ve ideoloji, felsefe ve din, ahlak ve yasalar arasında muazzam bir kargaşa, iç içelik, bozulma ve siliklik yaşanmaktadır. Neredeyse insanlığın tanıdığı tüm zihniyet tabakaları yol açtıkları kirlilikle birlikte sorun yığınları halinde istiflenmiş olarak durmaktadır. Gerek eski gerek yeni dil yapıları da zihniyet durumlarını tüm tutuculukları içinde yansıtmaktan geri durmamaktadır. Son yüzyıllarda oluşan sınırları çizilmiş memleket, vatan, ulus, devlet gibi kavramlarda yoğun bir cehalet ve dar görüşlülük yaşanmaktadır. Çağdaş zihniyet unsurlarıyla ortaçağ ve arkaik çağ zihniyet unsurları arasında en şaibeli bir evlilik yaşanmaktadır. Ortadoğu zihniyet yapılarını bombalamadan, yapılacak fiziki yapı -politik, sosyal, hukuki, ekonomik-bombalamaları günümüzde de tanık olduğumuz gibi özünde zihniyet yanları ağır basan resmi ve gayri resmi vahşet boyotlarındaki terör, katliam ve işkenceli uygulamalardan başka sonuca yol açmaz.

Ortadoğu'daki iktidar yapılanmaları da dünyanın diğer alanlarından önemli farklılıklar gösterir. Savaş ve iktidar olguları da zihniyet örgülerinden az karmaşıklık göstermez. Bölgenin en eski kurumlarından olmalarına rağmen, savaş ve iktidarla toplumsal ve

ekonomik yaşam arasında müthiş bir kopukluk, paradoks yerleşmiştir. Karşılıklı ilişkiler en incesinden en kabasına kadar her demagojiye ve baskıya açıktır. Rasyonalite en az anlam bulan kârdır. Sosyoloji de -sosyal bilim de- çözümlenmiş olmaktan uzak bir olgu olarak, iktidar ve savaş dinsel, etnik, ekonomik, sınıfsal, siyasal bağlamları içinde adeta sırlanmış gibidir. En soyut tanrısal bir kavramdan en kaba bir cop darbesine indirgenmiş haliyle iktidar ve savaş çözümlenmesi doğru yapılmadan, Ortadoğu'nun gerçekçi bir görünümünü elde etmek zordur.

Sosyal yapı kurumları ve özellikle aile olgusu en az iktidar kadar karmaşıklık taşır. Ortadoğu erkeği ve kadını özgün bir çözümlenmeyi gerektirecek bir karmaşıklık taşır. Genel sosyolojik kalıplarla yapılacak bir aile, kadın ve egemen erkek çözümlenmesi önemli eksiklikler taşıyacaktır. Siyasal, ideolojik ve ahlaki gerçeklik en katı ve karanlık yanlarıyla erkek ve kadında yansıtılır. Aile kurumundaki çelişkiler devlet kurumundaki çelişkilerden az değildir. Aile sosyal bir kurum olmanın ötesinde anlamı olan, adeta toplumların 'kara deliği' gibidir. Kadını mercek altına aldığımızda, belki de tüm insanlık dramını okumak mümkün olabilecektir.

A- ORTADOĞU'YU DOĞRU KAVRAYABİLMEK SORUN NEDİR ve NASIL GELİŞTİ?

Hiyerarşi ve devlet kurumlaşması, çözümlenmesi en güç toplumsal olgulardır. Ortadoğu kültürüne nüfuz edebilmek, siyasi kültürün dilini çözmekle mümkündür. Hiyerarşi ve devletin yükseliŐiyle sınıflaşma, dinsellik, hanedanlık, aile, aşiret ilişkileri arasında kurulan örgü, toplumsal sistemi adeta mekân ve zamanın dıŐına çıkarır. Mitolojik ve dini söylem, sınıf ve etnik söylemlerle olguların gerçek mahiyetini daha da alacalı kılar.

İlkel komünal toplumun neolitik evresine merkez teşkil etmiş bölge, bu dönem kültürünü en derin toplumsal hafıza olarak yaşar. Maddi olarak da neolitik yapılanmanın varlığı hala yaygındır. Köylülük düne kadar neolitik merkezler olmaktan öteye fazla farklılaŐmıŐ değildi. Köleci ve feodal toplum sistemleri de bölgenin köklü kültür değerleridir. Bu kültürel toplamın üzerine eklenen Batı kültürü cila olmaktan öte anlam taşımaz. Dolayısıyla cilaya bakıp toplumsal çözümler yapmak hayli yanılır.

Hiyerarşinin diğer adı olan ataerkilliğin sızmadığı toplumsal gözenek yok gibidir. Belki de binlerce yıl devlet kurumundan önce ataerkil gelenekler toplumu yönetti. Ataerkilliğin gücü belki de dünyanın hiçbir bölgesinde Ortadoğu'daki kadar kuŐatıcı, boğucu değerdir. Halen yaşayan değerler olarak, kadın ve erkek kişiliği, etnik kültür, aile ve namus anlayışı üzerinde ataerkilliğin gücü çok belirgindir. Karşı kültürü geliştirmesi gereken Şehirler, kırsalın, dolayısıyla ataerkilliğin derin izlerini taşırlar. Kırsal okyanus içinde adacık gibi kalırlar.

Devlet binlerce yıllık ataerkil kültür üzerinde yükselir. Oluşumunda sınıfsal öğelerden çok, güçlenmiş ataerkil gruplar esas rol oynar. Bu gruplar içinde daha çok belirgin olan figür ihtiyar bilgedir. Kabilenin tecrübeli yaŐlısı olarak bilge belki de en eski otoritedir. Muhtemelen bilge ananın rol oynadığı tarımsal devrimden

sonra adım adım gelişen tecrübeli ihtiyar bilgenin, şaman-şeyh-peygamber olarak toplumsal statüsü giderek artmıştır. Toplumda sınıflaşma gelişip ataerkil kurumdan devlete doğru bir gelişme olunca, bilgi müttefikleriyle birlikte hanedanlığa ve ona dayalı olarak krallığa erişir.

Muhtemelen şamandan rahip, vurucu gençlerden de askeri müfreze oluşturup bir üst makama sıçrama yapar. Rahip yeni makamın ideolojik kurgusunu geliştirirken, askeri müfreze de gittikçe ordulaşır. Bu tip bir devletleşme modeli bölgede daha gerçekçidir. Önceden hazır bir köleler ordusu olduğuna dair veriler yoktur. Köleleşme ancak devlet kurumu güçlendikten sonra gelişmiştir. Mısır ve Sümer örneğinde uzun bir dönem önce rahip ve kabilelerin etkin gücünü görmekteyiz. Köleleştirme kolay olmamıştır; çok sert mücadelelerle iç içe yürütülmüştür. Toplumu köleliğe alıştırmak belki de Ortadoğu kültüründe en çok izlenmesi ve çözümlenmesi gereken bir süreçtir. Sümer ve Mısır rahip ideolojisi olarak mitolojinin büyük önemi devletleştirmedeki rolünden ileri gelir. Tıpkı kapitalizmin milliyetçilik, liberalizm gibi ideolojiler uğruna yürüttüğü mücadele nasıl ki kapitalist devlet formunu ortaya çıkarmışsa, mitolojik söylemin gücü de ilkçağ kölelik formunu yaratmıştır. Eğer mitolojik söylemin toplum üzerindeki meşrulaştırıcı gücü olmasaydı, herhalde o müthiş tanrı-kral hanedanlıkları oluşamazdı. Oluşsa bile o denli köklü ve kalıcı olamazlardı.

Firavun ve Nemrut deyimleri Ortadoğu kültüründe tam da tanrı-kralları ifade eder. Tanrı-kral bir Ortadoğu yaratımıdır. Bir şahıs olmanın ötesinde bir kültür, bir kurumdur. Toplumun tüm üyelerinin tanrı-kral kişiliği karşısındaki yerleri erzak taşıyan karınca misalidir. Tanrı-kral ve öteleşen toplum arasındaki fark o denli abartılı ve tersyüz edilmiştir ki, sonunda iki soy belirmiştir: Ölümsüzler olarak tanrı-krallar ve ölümlüler olarak insanlar. Mitolojik kurnazlık veya yetkinlik, devletleşen tabakayı insandan saymamaya özen göstermiştir. Kurum olarak devletin hakimlerin yaşamı için arz ettiği süreklilik, sanırım bu ‘ölümsüzler’ sıfatının oluşumunda belirleyici rol oynamıştır. Tanrı fikrindeki ‘ölümsüzlük’ kavramının devlet kurumundaki süreklilikle bağı çok açıktır. Devletleşmeden önceki tanrılar için de ölüm düşünülürdü. Neolitik dönem tanrılarında ve onu temsil ifadelerinde her yıl tanrı doğuş ve ölümleri için özel günler

vardır. Yaygın söylence ve ritüellerle -ibadetler- kutlama ve yas törenleri düzenlenirdi. Ne zaman ki devlet kurumu süreklilik -şahıslar geçici, devlet kalıcı- kazandı, o zaman tanrılar da ölümsüz kılındı. Burada tanrı-kralların soy ve hanedanlarını ayrıcalıklı kılmanın rolü de önemlidir. İnsandan sayılmama ve ölümsüzlük, olağanüstü bir büyüklük ve farklılık sağlar. Devletliler sınıfı böylece tanrılaşarak ölümsüz bir soy haline getirilince, öteki insanlara -diğer tüm toplum insanları- düşen de ona kulluk etmektir.

Bu kulluk daha sonraki Grek ve Roma köleliğinde görülen bağımlılık türünden oldukça farklıdır. Efendisine bağlılıkla tanrıya bağlılık arasındaki fark gibi. Tanrısal bağlılıkta güçlü bir inanç ve ibadet bütünlüğü vardır. Rahip geleneğinde tanrı-kral olarak devlet bağlılığı o kadar büyük bir deha ile işlenmiştir ki, köleler-kullar ordusu karıncalaşarak yük taşıyacak denli küçültülmüş ve hizmetçi kılınmıştır. Sümer mitolojisinde insan, tanrılarının dışkısından veya bir adım daha ileride topraktan (çamur) yaratılmış gibi gösterilir. Tanrıların en aşağı tarzda insan yaratması inceleyerek günümüze kadar gelir. Kadın, tanrıdan yaratılamayacak kadar unutulmuştur. Ona biçilen paye erkeğin kaburga kemiğinden yaratılmış olmasıdır. Bu anlatımlar devlet tabakasının ilk doğuşundaki büyük ideolojik düzeni göstermesi bakımından önemlidir. İnsanların bölünmesi o denli işlenmiştir ki, nesiller boyu toplumun ezici çoğunluğu devlet tabakasının tanrısallığını sadece onaylamıyor, ibadet ediyor ve en ağırından çalışmayı bir tanrı emri olarak algılıyor. İdeolojik derinlik bu kadar gelişmiş oluyor. Aslında temeli zorbalık ve yalan olan bir kurumsal özellik, en yüce, tapınılan ve uğruna her tür çaba gösterilen bir metafizik, soyut fetiş -tapınılan şey- haline getiriliyor.

Ortadoğu kaynaklı uygarlıksal çıkışın bu temel özellikleri dalga dalga tüm dünyaya yayılıyor. Özellikle bölge kültürünün çok zengin ve değerli olan neolitik özelliklerini bastırarak, en gerici düşünce ve inançlara zemin olabilecek bir mitolojik yaratımı da aynı kanallardan başta bölge toplumu olmak üzere gelişmiş toplumların büyük bir kısmına yayıyor. Bu öylesine güçlü bir etkidir ki, idealist felsefenin en büyük son temsilcisi Hegel'de "Devlet, tanrının cisimleşmiş halidir" dedirtecek türde devam ediyor. Halen devletin ebediliği, yüceliği, kutsallığı hakkındaki güncel söylem kaynağını bu en eski kulluk sisteminden almaktadır.

Mitolojik kökenli devlet ideolojisinden, tek tanrılı din ideolojisine dayalı devlet kavramına geçişte önemli bir değişme söz konusudur. Hıristiyanlığın Roma İmparatorluğuyla sembolik nitelikteki baş çelişkisi, imparatorun tanrı olamayacağını ve Hz. İsa-Masih'in tanrının oğlu olarak kabul edilmesidir. Bu söylem özünde tüm tek tanrılı dinler için geçerlidir. Peygamberlik geleneğinin varlık nedeni tanrı-kralların reddi, peygamberlerin tanrı elçisi olarak kabulüdür. Tanrı-krallık ideolojisinden köklü bir kopuş sağlanıyor. İlk ve orta çağlardaki toplumsal zihniyete hakim olan tanrısal dünya görüşünü göz önüne getirdiğimizde, toplumsal bir zihniyet devrimi gerçekleştirilmektedir. Somutta bu olgu Firavun ve Nemrut kültüründen, dolayısıyla devletinden kaçıştır. Diğer deyişle hicrettir. Başta Hz. İbrahim, Musa, İsa ve Hz. Muhammed'de olmak üzere peygamberlik pratiğinde aynı eğilimi görmekteyiz. Sosyal yönü kadar siyasi yanı da açık olan bu eylemler, dönemlerinde ciddi devrimler olarak görülmelidir. Temel ideolojik sloganları "İnsanlar tanrı olamazlar, ancak tanrının elçisi olabilirler" biçimindedir. Daha da somutlaştırırsak, tanrı-kralın yumuşamasını, kendi toplumlarının en azından bir kesimi ile uzlaşmasını dayatmaktadırlar. Tanrı-kralım diyen bir despotun -dilediğini yapan- sınırsız tasarruflarına bir sınır getirilmek istenmektedir.

Tanrı-kralım demekte ısrar eden bir despot uzlaşma bir yana, kullarının sesini bile duymak istemez. Hz. Eyüp öyküsü bu konuda son derece ilginç ve öğreticidir. Kutsal Kitaptaki Eyüp maddesinin derinlikli yorumunu yaptığımızda şu tespiti yapmak özün ifadesi olarak anlaşılmalıdır: Bilindiği üzere Hz. Eyüp her şeyini kaybetmiş, büyük acılar ve yaralarına kurtçuklar girmiş olarak bir köşede -veya zindanda- inin inin inlemektedir. Tanrı-kral -yani Urfa'daki Nemrut-, kullarının acı duyabileceklerine de anlam vermez. Tanrı-krallar nezdinde kul sessiz sedasız, hiç acı duymadan, kendisine hizmet ile mükelleftir. Acı duymak bile suçtur. Bu durumda Hz. Eyüp'ün en büyük eylemi, tanrı-krala -yani devlete- acı duyduğunu kabul ettirmesidir. Yani ilk defa tanrı-kral bir kulun acı duyduğunu anlar. Bu 'anlamak' işi bir devrimdir. Eyüp'ün şahsında aslında halkın acı ve yoksulluk çektiği sembolize edilmektedir.

Sümer ve Mısır tanrı-kral mezarları açıldığında, bazılarında binlere varan insan ölüsüne rastlanmıştır. Çoğu da kadındır.

Anlaşılmaktadır ki, kral öldüğünde etrafındaki tüm maiyeti canlı olarak birlikte gömülmektedir. O dönem krallık anlayışına göre, maiyetinin kralinkinden ayrı bir canı olamaz. Kol, bacak nasıl kralla birlikte ölmüşlerse, maiyeti de bir nevi kol ve bacakları olarak ölmüş sayılmaktadır. Genelde de mutlakiyet ve benzeri totaliter rejimlerde baştaki monarkla uyrukları etle tırnak gibi -daha doğrusu vücut kılları-bedende bir sayılmaktadır. Ayrı bir yaşamları kabul edilmemektedir. Bu kural yumuşamış da olsa, bütün devletlerin uyruklarından beklediği 'altın kuraldır'. Tanrı-krallık-kul anlayışı özünde değişmeden günümüze kadar gelmiştir. Ancak sınırlı olarak Batı uygarlığında bir değişim yaşanmıştır.

Eyüb'ün devrimi artık insanların ızdıraplarını dile getirerek en zayıf bir başkaldırıya giriştikleri dönemi ifade etmektedir. Kutsallığı buradan ileri gelmektedir. Küçümsenmemelidir. Belki de tarihte insanların devlete karşı itirazlar ileri sürdükleri ilk devrimdir. Devletin ne kadar yumuşadığını iyi bilmesek de, çığ gibi büyüyen peygamberlik kültü, M.Ö 1000 yıllarında Hz. Davut ve Süleyman'ın şahsında bilinen ilk devletlerini kurar. Davud'un devlet kurması çok ilginçtir. Ne gariptir ki, Davut devlet kurduğunda bugünkü Filistinlilerin rolündedir. Yerel beyliklere karşı savaşarak kendi beyliğini kurmaktadır. Bugüne hayli benzeyen bir süreçte, tanrı ile kral artık ayrılmıştır. İki farklı varlıklardır. Her ne kadar krala tanrının gölgesi deniliyorsa da, aslında tanrı yükselen yeni krallığın soyut bir figürüdür; kavramsal ifadesidir.

Tek tanrılı dinlerde 'Zülullah-tanrı gölgesi' meselesini iyi kavramak gerekir. Devlet gücünde meydana gelen değişiklik önemlidir. Ama özün değişmediğine çok dikkat etmek gerekir. Göğe yükseltilen krallık oradan da tehlikeli emirler yağdırabilir. Daha görünmez bir figür olarak, kulların gözünden tamamen kaybolmuş olarak dilediğini daha sinsi ve kurnazca yaptırabilir. Gölgeleleri olan sultanla sadece tanrıya karşı sorumluyuz deyip daha da sorumsuzlaşabilir. Dikkat edilmesi gereken bir husus, tanrının göğe yükseltişi ile devletin soyut kurumlaşması arasındaki artan ilişkidir. Devlet soyut bir kurumsal varlık -kişilerden bağımsız- haline geldikçe, ideolojik yansıması olarak tanrı anlayışı da daha çok soyutluk kazanmaktadır.

Hız İbrahim ve Musa'da iyice gelenekselleşen bu anlayış, Hız Muhammed'de neredeyse Kuran'a hakim olan ana teorik varsayımdır. Hız Muhammed'in en büyük tanrı katkısı; tanrının birliği, görünmezliği, ama her yeri görebilirliği, ulaşmadığı yerin olamayacağı, hem rahman hem cezalandıran olduğu, asla ortak kabul etmediği vb. biçiminde 99 sıfatla silahlandırıp kemale erdirmesidir. Burada da karşımıza çıkan, devlet kurumunun soyutlaşma derinliğidir. Ne kadar kurumsallık, o kadar soyut tanrısallığa denk gelmektedir. Hız İsa ve Hız Muhammed öncesi peygamberler daha çok köleci toplum koşullarında muhalefet yürütüp çok sınırlı olarak kendi siyasi sistemlerini -bir nevi kabile yönetimi, kısa süreli devletçikler-kurmuşlarsa da, son iki peygamber aslında feodal devletin çıkışına zemin hazırlamışlardır. Daha doğrusu, büyük mücadeleleri amaçlarına tam uygun düşmese de, daha geniş bir uzlaşma olarak feodal devlet kurumunun temeline oturtulmuştur. Tek tanrılı dinler daha genişlemiş orta sınıf gerçekliğine denk düşmektedir. Tanrı-krallık dinleri ataerkil ve köleci devletin doğuş süreçlerine denk düşerken, kabileler halinde neolitik koşullarda ve yine aşağı sınıfların varlık koşullarında kişisel tanrılık ve çok tanrılılık denk düşmektedir.

Tanrısallığın, gelişen toplumsal kimlik ve iradenin kolektif soyut ifadesi olduğunu hiç akıldan çıkarmadan, ilahiyatla toplum ve siyaset arasındaki ilişkiyi daha iyi kavrayabiliriz. Ortaçağdaki Ortadoğu devleti orta sınıfı da kapsamına alırken, despotik karakterinde ciddi bir değişim gözlenmemektedir. Kralın yeni unvanı sultanlık, iktidarın şahısla temsilidir. Sultanı tanrıdan başka bağlayan bir irade yoktur. Tanrı emirlerini yorumlayan ilmiye sınıfı, kapıkulunun bir kategorisidir. Kendileri sultanın iradesinden başka bir şeyi temsil etmemektedir. Devlet üst toplumu kendini anlayış ve ahlak olarak topluma ezici bir biçimde egemen kılmıştır. Kent üzerinde varlığını daha güçlü yaşatan devlet kırsal alanda da yaygınlaşmıştır. Hem İslamlık hem Hıristiyanlık'ta ortaçağ devleti en güçlü dönemini yaşamıştır. İlkçağ köleliğinin yozlaşmış en son biçimleri olan Sasani ve Bizans İmparatorluğunda, M.S 6. ve 7. yüzyıllarda feodalizme doğru bir geçiş süreci yaşanmıştır. İslam devleti belki de feodalizme en radikal ve sert haliyle çıkış yapan devletlerin başında gelmektedir. Ortadoğu kültürünün yeni bir aşaması olarak da değerlendirilebilir. En güçlü temsil dönemlerini Emevi, Abbasi ve Selçuklu Türklerinde

bulan Arap-İslam devleti, Moğolların doğudan, Haçlıların batıdan saldırısıyla önemli oranda gücünü yitirmiştir. Eyyubi Hanedanlığının 1250'lerde dağılmasıyla duraklama dönemine girilmiştir. Osmanlıları yarı-Bizans, yarı- İslam devleti olarak görmek daha gerçekçidir. İki devletin de feodal özellikleri Osmanlıda bütünleştirilmiştir. Despotizmin en katı biçimini uygulayan her iki devlet, feodal toplumun çöküşünü durdurmak için büyük çaba harcamakla birlikte, daha taze bir güç olan Osmanlılar geniş uzlaşmalarla ömürlerini en çok uzatan son Ortadoğu devleti olarak tamamlamıştır.

Çin, Hint ve Avrupa'da da benzer süreçlerine tanık olduğumuz feodal devlet, demokrasiye yabancıdır. Halkların bu dönemdeki sloganı, "Bu dünyada en büyük saadet, devletten uzak yaşamaktır" biçimindedir. Devlet-toplum yabancılaşması dinin tüm uzlaştırıcı çabalarına rağmen devam etmiştir. Etnisite ve sapkın -resmiyete karşı- mezhepler komünal ve demokratik duruşun en son sığınakları olarak dağda, çölde, manastır ve dergâhlarda varlıklarını büyük zorluklar pahasına devam ettirmişlerdir. Devlet asiliği daha çok bu toplumlara özgü olup, direnişçilik bir yaşam tarzı olarak varlık bulmuştur.

Ortadoğu uygarlığında devleti tanımlamaya çalışırken hedefimiz bugüne ışık tutmaktır. Batı uygarlığında devletin var oluşu köken olarak Ortadoğu'ya bağlı olmasına karşılık, süreç içinde kendini ayırtmıştır. Atina ve Isparta dönemindeki devletle başlayan bu ayrışma, Helenizm'le Roma'ya taşınmıştır. Tanrı-krallık iddiası hayli zayıflamış olarak devam etmiştir. Konstantin'in Hıristiyanlığı kabulü ile ayrışma tamamlanmıştır. Tanrının bin yıllık devleti iddiası eski bir Ortadoğu mahşer söylencesinin devamıdır. Ortadoğu formuna göre daha dünyevidir. Devlet kutsallığı derinleştirilememiştir. Devlete karşı kavimler göçünün ezici darbeleri altında Roma İmparatorluğu çökerken, varolan saygınlığını daha da yitirmiştir. Devleti daha az tanımış Cermen boyları, devletin dünyevi yüzünün açığa çıkmasında önemli roller oynamıştır. Roma İmparatorluğundan devraldıkları devleti, ortaçağda her ne kadar Kutsal Roma-Cermen İmparatorluğu adı altında canlandırmak istemişlerse de, kent devletçikleri ve monarşik krallıklar tanrısal zırhlarından iyice boşalmışlardır. Devletin niteliği daha çok kavranmaya başlandıkça halkların ve ulusların demokratik ve ulusal nitelik taşıyan siyasi oluşumları devreye girmiştir. İngiliz, Amerikan ve Fransız Devrimleri devletin laik

niteliğini egemen kılmada daha da ileri gitmişlerdir. Anayasalarla sınırlama artık despotik devleti tarihe gömmüştür.

Ortadoğu'da ise devlet geleneğinde bu tür değişimler yaşanmadığı gibi, daha da tutuculaşma ve gerileme sürecine girmiştir. Osmanlı ve İran devletinin tüm yaptıkları, yükselen Batı devletleri karşısında son savunmalarla varlıklarını biraz daha sürdürmektir. Ortadoğu devleti dağılırken, Batı devletinin sömürgeciliği ise tam yerleşmekten uzaktır. 19. ve 20. yüzyıl Ortadoğu için kriz dönemini ifade eder. Yarı ve yeni sömürgecilik olarak nitelendirilebilecek bu yüzyıllardaki siyasi oluşumların dünyanın diğer alanlarından farklı bazı yanları vardır. Kısa tarihsel tanımlama bu farkları açığa vurmaktadır. Özellikle toplumla devlet arasındaki ilişkinin değişime karşı son derece dirençli olması, krizden kısa süreli çıkışlara imkân vermemektedir. Ne kapitalist devletin formlarını hızla özümseyecek koşullar vardır, ne de kendi geleneğinin hızla dağılması söz konusudur. Toplumsal gelenek her iki tür gelişmeye de yanıt verebilecek yaratıcı dinamikleri taşımamaktadır. Daha doğrusu, geleneğin gücü toplumsal tabanda ta neolitik dönemden beri adeta yere çakılmış olduğundan kolayca kendine gelememektedir. İşbirlikçiliği aşmayan üst tabaka girişimleri ise topluma mal edilmekten, onu çözmekten çok uzaktır. Batı tarzı gelişme yoluna girmek için ne Amerika türü, ne Pasifik Japonya türü gerçekleştirilebilir.

Burada engel sadece İslami kalıplar değildir. Bir bütün olarak uygarlık değerleri dirençlidir. Neolitik toplum değerlerinden tutalım, Sümer ve Mısır kölelik değerlerine, İslami değerlerden tutalım çok zengin etnik değerlere kadar bir karmaşa hüküm sürmektedir. Ortadoğu uygarlığı dönüşüm için kolay yabancı aşu kabul etmez; biraz da yaşanmış bir ağacın aşu kaldıramaması gibi. Yeni için ya eski ağacı tümüyle devireceksin, ya da bir aşu türü bulacaksın. Her ikisi de olmuyor. İlk aşu denemesini 1900'lerde Jöntürk ve Kemalist Türkiye yapmak istedi. Tıpkı reel sosyalizmin tutmaması gibi, Batı aşısının iyice milliyetçilik sosuna bandırılmış hali de, aradan seksen yıl geçmiş olmasına rağmen tutmuş olmaktan uzaktır. İran, Afganistan Şahlıkları modernist çehre takınınca hızla yıkılmaktan kurtulamamıştır. Arap milliyetçiliği ise can çekişmektedir. Irak'ta yaşadığı durum, cenazesinin bile kaldırılmasının ne kadar güç olduğunu kanıtlamaktadır. Siyonist İsrail milliyetçiliği de benzer bir konumda

olup, İsrail-Filistin sorununu tam bir vahşete dönüştürmüştür. Radikal ve yeniden İslam'a sarılış ise, kapitalizmin en büyük küresel hamlesine karşı umutsuzluğun doğurduğu intihar eğilim ve çırpınışlarından başka bir anlama gelmemektedir. Farklı bir gücü ve çözümü ortaya çıkarması söz konusu olamamaktadır.

Ana kavramlarda kısa bir tarih özeti bile Ortadoğu sorunlarının temelinde devlet olgusunun yattığını göstermektedir. Batı uygarlığı Ortadoğu kökenli devlet muammasını çözmek için büyük mücadeleler verdi. Rönesans bir yanı ile devlet üzerindeki ideolojik örtüyü kaldırdı; zihniyet devrimi ile mitolojik ve dini zırhları paramparça etti. Gerçeğin daha çıplak görülmesini sağladı. Reformasyon aynı devletin kilisece savunulan tanrı-devlet ideolojisi ve bürokrasisinin dokunulmazlık ve bütünlüğünü parçaladı. Toplum üzerindeki korku saltanatını kaldırdı. Herkesin kendi inanç tarzını özgürce tanımlayabilmesine yol açtı. Ortadoğu'da ise tersine, Mutezile ve benzeri anlayışlar saf dışı edildi. Dinsel saltanatın yıkılması düşünce ve inanç hürriyetini hızlandırdı. Aydınlanma süreci gelişmeleri boyutlandırarak kitlelere taşıdı. Objektif olarak her üç eğilim devlet etrafındaki dokunulmazlık zırhlarını parçalarken, toplumun demokratik gücünün önünü açtı. İngiliz, Amerikan ve Fransız devrimleri klasik devleti parçalayıp hem ideolojik, hem bürokratik yenilenmesine yol açtı. Anayasa ve insan hakları ile sınırlarını daraltıp toplumsal güçlerin inisiyatifini hızlandırdı. Böylece 19. ve 20. yüzyıldaki büyük uygarlıksal gelişmeler yaşandı.

Ortadoğu'da ise süreç bu yüzyıllarda tersine işledi. Baştan beri devletin 'toplumun' genel güvenlik ve kamusal yarar gereksinmesini kötüye kullanıp gaspçı bir savaşı-iktidar kliği olarak kendilerini örgütleyen güçler, korkunç bir çabayla kendilerini tümüyle egemen kıldılar. Tümüyle despotikleşen devlet, toplumun sırtına bir kene gibi yapıştı. 15. yüzyıl sonrası bu sürecin trajik öyküsüdür. Batı Magna Charta'dan modern anayasalara doğru tırmanırken, Ortadoğu ve tüm Doğu despotizmin envai türlerini geliştirdi. "Osmanlıda oyun çoktur" halkçı özdeyişi bu dönemden kalmadır. "Bu dünyada en büyük saadet, devletin uzağında yaşamaktır" deyişi de bu gerçeği yansıtır. Ortadoğu toplumu, Ortadoğu devletinin elinde kısıkrak bağlanmış bir av nesnesi gibidir. En ufak bir tüylenme işareti yolunmasını da

beraberinde getirir. Devletin değil yasal anayasal sınırlanması, dinazorlaşması gelişir.

İçte topluma, dışta Batıya karşı daha da büzülerek tutuculaşan Ortadoğu devletinin 20. yüzyıldaki milliyetçi kılıfı kendini örtmesi, problemlerin daha da ağırlaşmasına yol açtı. Milliyetçilikle, sınırlı bazı reformlarla küçük bir azınlık devlet desteği ile modernleşirken, toplumdaki taassup, gerilik adeta mekân ve zaman dışı en hastalıklı, alık, uçuk bir zihniyet yarattı. Geleneksellik tüm kutsallığını yitirirken, çağdaşlık ancak devlet etrafında objektif ajan bir tabakayı oluşturdu. Ortadoğu devleti tümüyle çözülmedi. Karakterinden beklenen ajanlık kurumuna yanıt verdi. Batı bunu kısa vadeli çıkarları için yeterli gördüğünden yıkılmasını istemedi. Bıraksa kendi halinde yıkılacak olan Osmanlı ve İran monarşilerini, özel dengelerle iki yüzyıl boyunca ayakta tuttu. Batıda egemen hale gelen kapitalist sistemin dünya çapında geliştirdiği 'komprador kapitalizmi' de bu ajanlaşmanın ekonomik temeli için idealdi. Fakat toplumun hiçbir problemi değil çözümlenmek, görülmeğe bile istenmedi. Adeta tanrı-kral devletin çağdaş bir versiyonu yaşandı. Batıdan alınan askeri teknik güç, Ortadoğu devleti için bir can simidiydi. Onunla kendini topluma karşı rahatlıkla ayakta tutabilirdi. Efendileri de arkasında oldukça, savaşı-iktidar kliğinin ömrünü uzatması zor değildi. Kapitalist sistemin yedek araçları olan reel sosyalizm, sosyal demokrasi ve ulusal kurtuluş mezhepleri ile cilalandıkça, kendini daha da sağlama almış sayabilirdi.

Sözde reform olarak değerlendirilen bu süreç, 1990'larda reel sosyalizmin çözülüşüyle hızlanan kapitalist-empyralist küreselciliğın genel kriz-kaosu karşısında tel tel dökülmeye başladı. ABD önderliğindeki kaos imparatorluğu bu yapılarla yürüyemez. Bu, sistemin mantığına terstir. Sistem kârı ve güvenliği esas alırken, Ortadoğu devleti yeni durumda her iki işlevi de adeta dinamitleme sürecine soktu. Ortadoğu devleti demek, güvensizlik ve boş masrafçılık demektir. Halk yığınlarından kopması, güvensizlik ve masrafçılığı katlanılmaz boyutlara taşıdı. Üstten küresel kapitalizmin, alttan neolitikten beri biriken sorunlarla boğuşan halkların talepleri karşısında, despotizmin bu yamalı bohça ve cilalanmış biçimiyle yanıt oluşturabilmek çok zordur.

—Aile

En az devlet sorunu kadar ağırlaşan bir sorun da aile ve kadın etrafından şekillenen toplumsal zihniyet ve davranışlardır. Üstte devlet altta aile, cennet ve cehennem ikilemi gibi bir diyalektik bütünlük oluştururlar. Devlet mikro modelini ailede gerçekleştirirken, büyüyen aile talepleri de makro modelini devlet olarak tasarımlar. Her aile ideal çözümünü devletleşmede bulur. Devlet despotunun ailedeki yansıması 'küçük despot' olarak 'aile reisi' erkektir. Büyük devlet despotu ne kadar etkili, yetkili, keyfi tutumlarla aleme nizam vermeye çalışırsa, küçük reis de birkaç kadın ve çocuk üzerinde aynı mutlak nizamiyat işleriyle uğraşır.

Ortadoğu uygarlığında aileyi devletin mikro modeli olarak çözmeden, yetkin bir toplumsal çözümlemeyi yapmak çok eksik bırakır. Günümüz Ortadoğu toplumunda kadın sorunu en az devlet sorunu kadar ağırlaşmışsa, bunun altında yine devletin tarihi kadar uzun ve karmaşık bir kadın kölelik tarihi yatar. Kadın-aile-erkek Bermuda üçgenini haritada iyi göstermeden, yanından geçen her toplumsal çözüm gemisini batırması işten bile değildir. Bermuda üçgeni toplumsal okyanusta Ortadoğu'daki mikro devlet olarak ailedir. Hiyerarşi ve devlet yükselirken, kendi izdüşümlerini de mutlaka aile kurumunda yansıtmadan edemezler. Ailede yankı bulamayan bir hiyerarşi ve devlet, yaşama şansını güçlü kılamaz ve sürdürmez. Ortadoğu uygarlığında bu diyalektik ikilem özenle dokunur ve hiç ihmal edilemez.

En eski tutsaklığa alınmış cins, soy ve sınıf olarak kadını ele alıp sınırlı da olsa sosyolojik bir çözümlemeye tabi tutmadan, aile ve erkeği, dolayısıyla başka bir yönden devleti ve toplumu kavramada büyük eksiklikler olacağından, kısaca bir kadın kölelik tarihini tasarlamak gerekir. Kadın tanımını önceki bölümde vermeye çalıştığımızdan tekrarlamayacağım.

Günümüz Ortadoğu ailesinde yaşanan sorunların devlette yaşananlar kadar önem taşımasının bu kısa tarihsel anlatımla daha iyi açığa çıktığı kanısındayım. İki yönlü baskı, problemi daha da şiddetlendirmektedir. Tarihten gelen ataerkil ve devlet toplumunun yansımalarıyla Batı uygarlığından yansıyan modern kalıplar bir sentez değil, bir kördüğüm yaratmaktadır. Devlette yaratılan tıkanıklık ailede daha da düğümlenmektedir. Çok çocuklu ve eşli bağlar ekonomik

olarak aileyi sürdüremez bir durumda bırakmaktadır. Büyüyen çocuklarla genç nüfus i bulamamakta, bu da aileyi işlevsiz klmektedir. Ekonomiye ve devlete ayarlı aile, iki yandan da eski tarz bağlarla yrnemeyeceği bir çıkmaza saplanmıtır. Ne Batı tarzı aile, ne de Doğu tarzı aile yaşanmaktadır. Ailede erozyon bu koşullarda gerçekleşmektedir. Daha hızlı çözülen toplumsal bağlara nazaran ailenin hala gücünü koruması, tek toplumsal snnak olmasından ötürüdür. Aileyi kesinlikle küçümsememek gerekir. Yaptığımız eleştiriler ailenin kökten reddini gerektirmemektedir. Yeniden anlam ve yapılanma gereğini ortaya koymaktadır.

Kadından daha ağır olarak erkek sorununu gndemletirmek önemlidir. Erkekteki egemenlik, iktidar kavramının çözümlenmesi, kadın köleliğinden daha az önemli değildir. Belki de daha zordur. Dnme yanamayan kadın değil, daha çok erkektir. Egemen erkek fiğrn terk etmesi halinde, sanki devletini kaybetmiş hükümdar gibi bir duyguya, yitikliğe kendini uğramış hissetmektedir. Aslında egemenliğin bu en kof biçiminin onu da özgürlükten yoksun bıraktığını, tam bir tutucu kıldığını göstermek gerekir.

nce devlet sorunu, sonra aile sorunu demek doğru bir yaklaşım değildir. Diyalektik bir bağ içindeki bu iki olgu birlikte ele alınıp çözümlenmeyi gerektirir. Reel sosyalizmde önce devleti hal edelim sonra sıra topluma gelir denmesinin yol açtığı sonuçlar ortadadır. Hiçbir ciddi toplumsal sorun bir tanesine öncelik tanınarak çözümlenemez. Bütünsellik içinde bakmak, her soruna diğeriyle ilişkisi içinde anlam vermek, çözüme giderken de aynı yöntemle yaklaşım göstermek daha doğru bir yöntemdir. Zihniyeti çözmeden devleti, devleti çözmeden aileyi, kadını çözmeden erkeği çözmek ne kadar eksikse, tersini yapmadan çözüm peşinde komak da o denli eksik kalacaktır.

Ortadoğu sorunsallığında tanımlanması gereken bazı temel olgular daha vardır. Etnisite, ulus, vatan, ŗiddet, sınıf, mülkiyet ve ekonomi vb. olgular kavramsal düzeyde tanımlanmış olmaktan uzaktır. Olguların tanımlanma düzeyleri olarak kavramlatırma hala ŗovenist ideolojik zrhlerinden arınarak yapılamamaktadır. Ortadoğu kültüründe bu olguların gerçek değeri bilimsel olarak ortaya konulmamaktadır. Ya dinsel ideolojinin, ya da ŗovenist milliyetçiliğin gözlükleriyle bakılmakta, kendilerine göre çözümsüzlük yüklü

sonuçlar çıkarılmaktadır. Toplumsallık gerçeğinde etnisite, ulus, vatan, Şiddet ve mülkiyet-ekonominin değeri, yeri, ağırlığı nedir, aralarındaki iliŐiler ne ifade etmektedir gibi sorular sorulmamaktadır. Gerçeklik, ideolojik perspektife kurban edilmektedir. Politika bundan da beter bir perspektifle daha saldırgan ve bencil davranmaktadır. Rasyonel, adaletli ve demokratik yaklaşıma Şans tanınmamaktadır. Olguların ideolojik-politik dışı bilimsel yaklaşımlarla aydınlatılması sanki tüm oyunlarını bozacakmıŐ gibi bir hisse kapılmaktadır. Ortadoğu'da gerçeklerin karanlıkta bırakılması önemli bir eğitim ve politika görevidir. BaŐarılmadan iktidar sanatı icra edilemez. Sihrin bozulması Őeffaflıktan geçer.

—*Etnisite*

Etnisite Ortadoğu'da halen ağırlığını eskisi kadar olmasa da koruyan bir gerçektir. Kırsal alanda daha güçlüdür. Kentlerde yerini tarikat vb. cemaatlere bırakmaktadır. Tam yurttaşlık ve demokrasi yaŐanmadığından, herkesin hemen bir etnisite ve cemaat aidiyeti vardır. Devletler aileler kadar etnisitenin diğer varlıklarını da gözetirler. AŞiretlerin gücünü hesaba katmadan politikanın başarılı olması zordur. Ne sınıflaşma, ne de uluslaŐma içinde tam erimediğinden toplumsal kargaŐayı artırmaktadır. Fakat tarihsel direniş öğesi olarak soy kültürünü taŐımaları açısından önemlidir. Kuru bir retilik gerçekçi ve yararlı değildir. Etnik bağlara özen göstermek ve doğru çözümlene gereğini etnisiteyi temel alan mikro milliyetçi ve dar politikacılığa düşme eğilimlerinden ayırmak önemlidir. İlki ne kadar doğru sonuçlara götürürse, ikincisi o denli yanlış sonuçlara götürebilir.

—*Ulus ve ulusçuluk*

Ortadoğu toplumunda çözümden çok sorun yanı ağır basan kavramlardır. Kapitalizmin doğuş aşaması olan merkantilizm -ticari kapitalizm- döneminde ulusal pazar ihtiyacı, eski dil sınırlarından önce ulus, sonra ulusçuluk türetilerek çözümlenmek istendi. Ulus, ümmet -bir dine bağlı topluluk- anlayışının dil sınırlarına çekilmiş anlamını ifade eder. Özünde sosyolojik olmaktan çok politik bir kavramdır. Politik amaçlı yaklaŐılır. Daha sağlam sınırlar altında devlet olma talebini karŐılar. Devletler için ulus, etnik temelinden

ziyade politik temelinden ötürü önemlidir. Saf ulus arayışında bile politik gerekçeler belirleyicidir. Tabii bu politikanın altında da pazar sorunu belirleyicidir. Pazar ve politika ulusun rahmidir. Sosyolojik olarak değeri etnisite kadar güçlü değildir. Etnisite en güçlü sosyolojik olgulardan biridir. Kavim olarak etnisite ulus gibidir. Kavmin ulustan farkı, pazar ve politik değerinin henüz gelişmemiş olmasına dayanır. Ortadoğu'da ulustan ziyade ulusçuluğa daha çok sarılmır. Ulusçuluk ya da milliyetçilik zayıflayan dini bağların yerini tutmaktadır. Bir nevi seküler-dünyevi- dindir. Devletin en temel meşruiyet aracıdır. Dine ve milliyetçiliğe dayanmadan devleti yürütmek zordur. Din zaten devletin genidir. Milliyetçilik de onun modern biçimidir.

Ulus ve ulusçuluğun günümüz açısından toplumsal çözüm değeri yoktur. Bilakis sorunları ulus ve milliyetçi örtü altında gizleyerek çözümlerini zorlaştırır. Geçmiş yüz yılı bile bulmayan bu olgu ve kavramları da kendi gerçekliği içinde tanımlamak, değerlendirmek önemlidir. Salt ulusçuluğa ve ulusa dayalı politik ve ideolojik yaklaşımlar birçok yanlışlığa götürebilir. Şovenizme varan ulusçulukların 19.-20. yüzyıl savaşlarında oynadıkları roller açıktır. Ortadoğu'da, yine genelde tüm milliyetçiliklerin, özelde Arap-İsrail milliyetçiliğinin politikada kullanılmasının ne tür çıkmazlara, kanlı eylemlere ve büyük acılara götürdüğü gözler önündedir. Politikada ve ideolojik faaliyetlerde milliyetçiliği hiç kullanmamak, ulus olgusunu ise toplumsal çözümlere katkı sunduğu oranda baz almak önemlidir. Aksi halde Avrupa'da olduğu gibi Ortadoğu'da da temeli zaten güçlü olan ideolojik şartlandırmalardan ötürü kaosu derinleştirmekten öteye sonuç vermeyecektir.

—*Vatan*

Vatan kavramı yerleşim yeri olarak eskilere dayanmakla birlikte, ulus-devletin dayandığı coğrafya olarak yenidir. Etnik sınırlardan ziyade siyasi sınırları esas alır. Ortadoğu'da, Avrupa'da çizildiğinden farklı olarak, ulus sınırlarını dil sınırları değil, devletin dayandığı sınırlar çizer. Vatan bu durumda siyasi bir olgu oluyor. Her devlet çağdaş anlamda bir vatan demektir. İdeolojik ve siyasi bir yaklaşımla vatanın doğru bir tanımını yapamayız. Yine sadece dil sınırları da vatan teşkil etmeye yeterli değildir; kültürel bir kavram olarak değerlendirmek gerçeğe biraz daha yakındır. Siyasal ulusçuluğu aşan,

ondan daha eski halkların uzun tarihleri boyunca yerleşmiş oldukları coğrafya alanlarına vatan denilebilir. Her halk için bir vatan denildiği gibi, iç içe geçmiş halkların ortak vatanları da olabilir.

Ortadoğu'yu bir bütün olarak aldığımızda, Avrupa tarzı sınırlara bölmek büyük zorluklar ortaya çıkarır. Bütünlük ve özgünlükler oldukça oturmuştur. Ekonomik, sosyal bağlar nereye hangi memleket denileceğini belirlemiştir. Zoraki siyasi bölmeler, tarihen yaratılmış değerler kadar güçlü değildir. Birinci dünya savaşı sonunda çizilen siyasi sınırlar vatan kavramının çarpıtılmasına, daha doğrusu gerçek vatan sorunlarının doğmasına yol açmıştır. Ortadoğu'nun bütünlüklü siyasi gerçekliği bugünkü siyasi haritayı gerçekçi kılmıyor. Siyaset dinamiği daha değişik coğrafya alanlarının bütünlüğünü gerektiriyor. Mevcut durum uluslararası çatışmayı gerektiriyor, milliyetçiliği kışkırtıyor. Örneğin Filistin-İsrail ve Irak Kürdistan'ı. Ortadoğu imparatorluk geleneği daha çok federalizme yakındır. İlk imparatorluklardan son Osmanlı İmparatorluğuna kadar bölgedeki idari, siyasi ve ekonomik yapılanma federatiftir. Geniş özerk bölgelere dayalı bir federasyon günümüz ABD'sine benziyor. Ortadoğu'nun vatan konusundaki temel sorunu geleneksel federal konuma gelmemekten ve gereksiz birçok ulus-devlet arasında gerçekçi olmayan parçalanmadan ileri gelmektedir. Bu konum aşılmadan daha gerçekçi vatan ve vatandaşlık anlayışına ulaşmak zordur.

—Sınıf

Toplum sistemlerinde sınıf olgusu sanıldığından daha az sosyolojik anlam taşır. Toplumu derinden etkileyen bağlar, ideolojik, siyasi, etnik ve diğer cemaatsel niteliktedir. Sınıf bilinçli hareketlilik sınırlıdır. Hiyerarşik ve devletçi toplumlarda sınıflaşma zorunludur. Sınıf olgusu oluşmadan, hiyerarşi ve devlet gelişemez. Fakat hiçbir hiyerarşi ve devlet yapısı da kendisine altta dayanak yaptığı sosyal sınıf tarafından yok edilemez. Sınıflaşmayla devletleşme birbirini zorunlu kılar. Aralarında şiddetli bir mücadele olabilir. Sonuçta uzlaşma kaçınılmazdır. Devlete hakim sınıfla mahkûm sınıf diyalektik bir ikilem taşırlar. Devlet bu ikilem arasındaki statü, duruş halidir. Biri olmadan ayakta duramaz. Sınıf olmadı mı devlet de olmaz. Sınıfsallıkta ısrar devlette ısrardır. Ezilen sınıf övgüsü sonuçta bir biçimde benimsediği devlet övgüsüne dönüşür. İşçi sınıfı devleti

kavram olarak yanlıştır. İşçi sınıfı devleti demek, burjuvazimi kendim yaratıyorum demektir. Sovyet deneyimi bunun çarpıcı kanıtıdır. Sınıf mücadelesinin en doğru biçimi, sınıflaşmayı ideolojik ve pratik olarak yaşamamaktır. Bunun da adı özgür birey, etnik grup veya herhangi bir cemaat gibi yaşamaktır. Geriye devletten ‘genel güvenlik ve kamusal yarar’ denilen toplumun ortak iradesiyle belirlenen bir koordinasyon kurumu kalır.

Ortadoğu uygarlığında saf sınıflaşma Sümer ve Mısır uygarlığının doğuşunda en orijinal haliyle yaşanır. Mitolojide tanrısallık ve çamurdanlık yaratımları olarak anlam bulur. Bu köklü bir ayrımdır. Tek tanrılı dinlerde bu ayrım peygamberler ehli ‘ehlibeyt’ ve ümmet biçimine dönüşmüştür. Hz. Musa İbrani kabileleri arasında kendine yakın kabileye ‘kâhinlik’ yetkisi vererek, kendine özgü bir sınıflaşmayı başlatmıştır. Hz. İsa, daha çok yoksulların kâhin sınıfına karşı başkaldırısını başlatma biçiminde bir konuma sahiptir. Hıristiyanlık da daha sonra Roma İmparatorluğunun izleri üzerinde bir sınıflaşmayı yaşamıştır. Kilisenin en üst düzeyi dinsel devleti kurarken, altta halkın arasında kendine özgü bir sınıflaşmayı dini örtü altında geliştirebilmiştir. İslamiyet’te sınıflaşma daha değişik yaşanmıştır. İdeolojik derinliği olmayan, daha çok Bizans ve Sasani devlet artıklarından halifeler aracılığıyla İslami devleti oluştururken, geniş inananlar grubu olarak ümmeti de bu devletin temel dayanağı kılmıştır. Ümmet İslami devletin iyice inanmış, tam itaate alıştırmış toplum kesimini ifade eder. Ümmet örtüsü gerçek sınıflaşmayı örtmekte, uzlaştırmaktadır.

Tek tanrılı dinlerin sosyal demokrat kimliği burada karşımıza çıkmaktadır: Sınıf uzlaştırmacılığı. Hz. İsa aslında radikal bir sınıf devrimcisidir. Hıristiyanlık’ta özellikle devletleşme döneminde Ariuşçuluk yoksulların müthiş sınıf direnmesini temsil eder. Aynı eğilim, İslamiyet’te Sünni mezhep devletleşirken, Alevi mezhepleşmesinin aynı zamanda yoksulları, ezilen halk gruplarını temsil etmesi olgusunda yaşanır. Ortadoğu’da sınıflar çıplak yapılarıyla ortaya çıkmazlar. Hep etnik ve dini, mezhebi örtüler giyinmiş olarak karşımıza çıkarlar. Sınıflaşmayı derin ideolojik, etnik, mezhebi örtüler içinde bulmak gerekir. Mücadeleleri de aynı özellikleri gösterir. Etnik, dini, mezhebi ve herhangi bir cemaat ve fikir mücadelesinde daima sınıfsal bir öz vardır. Toplumsal olgu

çözümlemesine yaklaşırken, bu gerçeği sürekli göz önünde tutmak gerekir. Günümüz Ortadoğu'sunda sınıfsallık -örneğin Irak'ta- devlet üzerinde çekişirken, Arap Alevi-Şia ve Sünni mezhepleriyle Kürt etnisitesi ve diğer azınlık cemaatleri arasındaki ilişki ve çelişkilerde yaşanır. Sınıfsallık devletin ve tebaa olarak halkın ideolojik, dinsel, etnik yapısının derinliklerinde yaşanır. Bundan dolayı Batı tarzı açık sınıf partileri fazla anlam taşımaz. Sınıflaşmayı asla göz ardı etmeden, ama kendine özgü somutlaşmasını da gerçekçi bir biçimde gözleyerek, fazla indirgemeciliğe, kaba sınıfçılık -işçi ve köylü sınıfı gibi- anlayışına düşmeden çözümlemek ve pratikler geliştirmek daha sonuç alıcıdır. Aksi halde günümüzde de yaşandığı gibi sınıfsallık olgusu çözümsüzlüğün derinleşmesinde bir araç olur.

Klasik komünist, sosyal-demokrat ve ulusal kurtuluş partileri modern sınıf yaklaşımları nedeniyle yenilmekten kurtulamamışlardır. İran'da, Irak'ta, Türkiye'de, Mısır ve Suriye'de komünist, sosyal demokrat ve radikal milliyetçi partilerin bir türlü başarılı olamamasında, tersine önemli çabalarına karşın iktidar mücadelesinde dini örtüyü ustaca kullanan -Şia, Müslüman Kardeşler, HAMAS, Hizbullah vb.- akımlara yenik düşmesinde bu kaba yaklaşımların belirgin rolü vardır.

—Mülkiyet

Mülkiyet olgusu da toplumsal gelişmenin sınıflaşma aşamasında daha belirgin olmakla birlikte, toplumsal aidiyet ve kimlik duygularının derinliklerinde oluşur. İki tür mülkiyeti ayırt etmek yararlı olabilir. Kolektif mülkiyet, esas olarak organik bir topluluğun yaşamsallığı anlamında ortaklaşa gereksinim duyduğu her şey üzerindeki tasarruf iradesi olarak tanımlanabilir. Topluluğun her bireyi bu şey üzerinde aynı hakka, tasarrufa -kullanım iradesi- sahiptir. Aslında bu niteliğinden ötürü tam mülkiyet de denilmez. Kolektivizm özel mülkiyetin inkârı demektir. Özel mülkiyet ise genel, kolektif mülkiyet aleyhine birey ve bireyler grubunca artan tasarruf, kullanım iradesi demektir. Ortadoğu uygarlığı, sınıflaşmayı en eski yaşayan niteliğinden ötürü, mülkiyeti de en eskiden tanıyan toplumu temsil eder. Devletleşme kendi etrafında hem kolektif hem özel niteliği iç içe yaşayan bir mülkiyeti tesis etmekle birlikte oluşmuştur. Yani önce özel mülkiyet sahipleri, sonra devleti ele geçiriş modeli değil,

devletleşmeyle iç içe bir kolektif-özel mülkiyet düzeni oluşmuştur. Üst tabaka ne kadar devletleşmişse, o kadar mülkiyete sahip olmuştur. Devlet demek, hakim olduğu sınırları kendisine mülk olarak ilan etmek demektir. Devletin kendisi en büyük mülkiyet ortaklığıdır. Özel mülkiyet birimidir. Daha altta ve orta kesimlerde sınırlı bir özel mülkiyet varlığına izin gösterilir. O da sık sık müsadere edilmekten kurtulmaz. Bu açıdan özel mülkiyet fazla gelişmez. Devlet dışındaki özel mülkiyetin fazla güvencesi yoktur. Bu durum Batıda olduğu gibi neden özel mülkiyetin gelişmediğini de izah eder. Devletin oluşum tarzı mülkiyetleşmenin nasılına da belirleyen temel etkidir.

Batı devletinin baştan özel mülk konumu güçlü olan aristokrat burjuva kesimlerce sınırlandırılması, özel mülkiyet kurumunun daha güçlü oluşmasına olanak sunmuştur. Özel mülkiyetin devlet mülkiyetinden daha çok yaratıcı olduğu Batı uygarlık deneyiminde kanıtlanmıştır.

Toplumun en derinliklerinde kolektif mülkiyet ise daha çok aile, kabile, mezhep vb. cemaat topluluklarında yaşanmaya devam etmiştir. Bu kolektif mülkiyet olgusuyla devletteki kolektif-özel mülkiyet olgusunu karıştırmamak büyük önem taşır. En gerici, asalak ve yaratıcılıktan uzak mülkiyet türü devletteki mülkiyettir. Ortadoğu'daki ekonomik geriliğin en önemli bir etkeni olarak devlet mülkiyetindeki aşırılıkta görmek gerekir. Adeta toplumsal bir ur gibi büyüyen devlet ve devlet mülkiyeti düzeni topluma nefes aldırılmaz. Zaten mülkiyet ve devletin anlamı çoğunlukla özdeştir. Mülk-melik-malikiyetin iç içeliği bu olguyu gösterir. Daha da kategorik genelleme yaparsak, tanrı=her şeyin sahibi, tanrı-kral devleti=her şeyin sahibi tanrı-kral, tanrı-kral=devlet kurumu, devlet kurumu=her şeyin sahibi devlet şeklinde bir sonuca ulaşabiliriz. Devlet ve mülkiyet arasındaki bu ilişki optimal düzeyde çözülmedikçe, toplumsal gelişme çok zor olur. Sağlıklı birey ve toplum ilişkisini kökünden köstekleyen devlet ve el koyduğu tasarruflar bütünü olarak mülkiyettir.

Ekonomi kavramı evrenseldir. Tüm canlılar aleminde metabolizma olayındaki madde alışverişinin düzenlenmesi olarak en genel bir tanıma kavuşturulabilir. Cansız maddeden canlandırıcı madde elde etmek ve bunu tüketerek tekrar cansız maddeye dönüştürmek ekonomik faaliyetin özüdür. Toplumun da oluşum ve varlığını sürdürmede bu faaliyetten yoksun kalamayacağı açıktır.

Fakat diğ er bağı lantılı gerç ek, canlı lık olmadan da -zihniyet, ruh olarak anlamlandırılır- ekonomi olmaz. Dolayısıyla yalnız bir unsura ağı rlık vererek ç özümlemek yanlış sonuçlara götürür. Zihniyet ve ekonomiyi iç iç e -ara toplumsal gruplar, devlet ve ailedir, daha genel olarak siyasal ve sosyal olgulardır- ç özümlemek en do ğ ru yöntemdir. Yalnız baş ına ekonomi veya zihniyet analizleri fili kı llarla tarif etme hatasına götürür. Zihniyet ne kadar üretkense, ekonomik etkisinin de o denli verimli olacağı açı ktır. Neolitik devrimin yaş andığı M.Ö 6000-4000 yıllarında insan zihniyetinin en verimli dönemlerinden birinin yaş andığı -Verimli Hilal denilen Amanos-Toros-Zağ ros iç eteklerindeki- tarihsel ö rnekten bellidir. Ege kı yılarındaki ekonomik verimlilik Girit, Grek ve Roma uygarlığını doğ urmuştur. Bağı lantısı düş ünsel, felsefi ve bilimsel devrimlerdir. Rönesans zihniyeti büyük Avrupa ekonomisini doğ urmuştur. Etkiler karş ılıklı ve besleyicidir.

Ortado ğ u uygarlığı ndaki zihniyet geliş iminin yol aç tığı ekonomik çağ lar belirgindir. Buna karş ın zihniyette meydana gelen olgular dünyasından kopma, metafizikte gittikçe fizikten kopma, ucu belli olmayan tasarımlar, hayaller dünyasına dalma, ekonomik olarak verimliliği düş üren en temel etkendir. Ortado ğ u metafiziği, -mitolojik, dinsel ve felsefi- olgular dünyasından kopup ne kadar soyut kavramlarla uğ raş mış sa, o denli ekonomik gerilemeye yol aç mıştır. İ lahıyattaki yoğunlaş ma, özellikle doğ al dünyanın do ğ ru tanımına götürmeyen felsefeye düş manlık eğ ilimi, felsefi ve bilimsel düş ünceyi geliştirmeme, ekonomide de daha derinliğine bir ç özüksüzlü ğ e, geliş memeye, binlerce yıl ö ncesinin neolitik yöntemlerinde saplanıp kalmaya yol aç mıştır. Rönesans, reformasyon ve aydınlanma türü zihinsel bir geliş me Ortado ğ u'da yaş anmadıkça, kalıcı, kurumsal bir ekonomik geliş me yaş anamaz. İ ster devlet eliyle ister özel bireyler yoluyla kalkınmacılığ ın tutturulamaması, kitlelerin muazzam sefalet ve işsizliğ inin temelindeki bu gerç eklikte yatar. Kaynaklar açısından çok zengin olan böl ge, köklü zihniyet devrimini yaş amadan ekonomi devrimini baş aramaz. Dolayısıyla işsizlik, yoksulluk gibi muazzam sorunların üstesinden gelinemez. Ortado ğ u'da ekonomik ç özümün merkezine zihniyet ve demokrasi devrimini almadan bir ç özüm aramak sonuç vermeyecektir. Ortaya çıkacak geliş meler pansuman rolünü oynamaktan ö teye gitmeyecektir. Ekonomi ile zihniyet ve

demokrasi arasındaki diyalektik ilişkiyi esas almak, kalıcı çözümlere bu temelde gitmek en doğru yöntemdir.

—*Hanedan ve Tarikat*

Bazı kavramlara açıklık getirirken, devlet ve dinle bağlantılı hanedan ve tarikat olgularını da aydınlatmak önem taşır. Ortadoğu uygarlığında hanedan ve tarikatların rolünü aydınlatmadan, tamamlayıcı bir tanımlamayı yapmak eksiklik taşıyacaktır.

Hanedanlık, aile ve devlet içinde yükselen, içeriğinde etnik ve mitolojik dinsel öğeler bulunan çarpıcı bir olgudur. Aile ve devletlerin yükseliş ve çöküşlerinde bir hanedanlık her zaman önemli rol oynamıştır. Hanedansız devlet düşünmek nadirdir. Günümüzde bile bu kural büyük ölçüde geçerlidir. Neden olarak ataerkil aile yapısının gücünü göstermek mümkündür. Ataerkillik devletin genidir. Dolayısıyla en güçlü ataerkil aile hanedan devletine yükselebilir. Hanedanın kendisi devlet olur. Hanedanlık öyle bir kurumdur ki, binlerce yıl ötesine götürülebilir. Devlette ve toplumda çok kalın izleri vardır. Hakim sınıf, etnik grup ve dinsel inancın adeta bileşkesidir. Bir diğer avantajı, sülale yoluyla uzun zamanları etkilemesidir. Yine hanedanlar arası evlilikler yoluyla mekânsal yayılım için de elverişlidir. Bu nitelikler neden devletin öncelikle hanedanlar içinde kurulduğunu da açıklıyor. Toplumsal gelişmede olduğu kadar, devletsel gelişmede de güçlü bir odak oluşturması, hanedanlık kurumunu göz ardı etmemeyi gerektirir. Ortadoğu uygarlığı bir anlamda hanedanlar üzerinde taşınır. Özellikle devlet hanedanları tarihte en çok iz bırakan örneklerdir. Batı uygarlığında daha çok devlet dışı hanedanlar ağırlık taşırken, Doğuda devletle bağlantılı hanedanların parlaklığı söz konusudur. Hanedanlık aynı zamanda bir okuldur; toplumsal modeldir. Önemli gelişmeler hanedan okul veya modelinde yaşandıktan sonra topluma taşınır. Etnik gruplar, uluslar bile sık sık hanedan adları ile tanınır. Başat rol oynamaları az görülen olaylar değildir. En güçlü etnisiteler ve uluslar, içlerinden çıkardıkları hanedanlıkların gücüyle ve adıyla anılırlar. Emeviler, Abbasiler, Eyyubiler, Selçuklular ve Osmanlılar, Barmekiler aynı zamanda Arap, Türk, Kürt ve Fars ulusu demektir.

Günümüzde zihniyet ve maddi ortamda halen varlığını sürdüren hanedan gerçekliğine, ne inkârcı ne çok yüceltici yaklaşmak gerekir.

Toplumsal bir olgu olarak yaklaşım gösterip normal demokratik toplumsal zemine çekmek en gerçekçi yoldur. Hanedanlık sevdasına düşmemek kadar, toplumsal bir realite olduğunu bilerek çözümleyici yaklaşmak önemlidir. Aksi halde ciddi siyasi ve toplumsal sorunlara yol açabilir, krizleri derinleştirebilir. En son Irak'taki Saddam hanedanlık hastalığının nasıl korkunç trajedilere yol açtığını gösterirsek, konunun önemi daha iyi anlaşılır.

Tarikatçılık da hanedanlık gibi olup, daha çok dinsel-mezhepsel alanda yaşanır. Dinin genel ilkelerinin somut yerel ve zamansal dönemlerine uygulanmasına dayanırlar. Dinin genel örgütlenmesinin zayıflığı tarikat örgütlenmesi ile giderilir. Dinler daha çok tarikat ve mezheplerle somut örgütsel güç haline gelirler. Dinin olduğu her yerde mezhep ve tarikatların da olması doğaldır. Tarikat, dinin daha yoğun ve örgütlü yaşanması olayıdır. Böyle olunca, tarikat başı ve örgütleyicilerin kişilikleri önemli rol oynar. Nerede bir boşluk varsa orada bir tarikat türer. Özellikle devletin tatmin etmediği kitleler tarikat tipi örgütlere koşarlar. Ailenin dar, devletin de ulaşılmaz olduğu koşullarda, arada daha güçlü sosyal örgütlenmeler yoksa, tarikat örgütlenmesi güçlü bir olasılıktır. Mezhep örgütlenmesi tarikatın daha geniş ve gelenekselleşmiş halidir. Devletten korunmak ve ailelerin dar sınırlarını aşmak için yarı-gizli olma gereğini duyan birçok tarikat vardır. Bazıları devlet güdümlü olurken, bazıları şiddetle karşı çıkarlar. Ortadoğu adeta tarikatlar toplumdur. Etnisitenin özellikle şehirlerde tam yanıt olamadığı, ailelerin dar kaldığı, diğer yandan devletin tek başına kendini her şey sandığı tarihi dönemlerde devreye giren tarikatlar önemli roller oynamışlardır. Ortaçağda Batıniler, gizlenmiş denem tarikatlar aslında yoksulların sınıf partileridir. En meşhurlarından Hasan Sabah'ın Batini tarikatı -1100-1250- hakim hanedan ve mezhep olan Selçuklu sultan ve vezirlerine kan kusturmuştur. Hariciler, Fatimiler, Aleviler benzer geleneği temsil ederler. Tarikatlar ve benzeri cemaatler Ortadoğu toplumunun bir nevi sivil toplum kuruluşlarıdır.

Tarikat olgusu sosyal bir boşluktan kaynaklandığı için objektif değerlendirmeyi gerektirir. Yarı sosyal ve siyasi kuruluşlar olduklarından, hem iktidar hem muhalefet açısından rolleri önemlidir. Bilimsel gelişmenin sınırlı olduğu, demokrasi anlayışının gelişmediği dönem ve yerlerde bu tip örgütlenmeler kaçınılmazdır. Bunları

aşmanın yolu sosyal bilimi ve demokratik mücadeleyi geliştirmektir. Günümüzde birçok çıkar ilişkisinin şirket gibi aracı olan ve oldukça yozlaşan tarikatlarla uğraşmanın doğru yolu, halka bilim ve demokrasiyi götürmektir. Bunun için en az tarikatçıların inancı kadar bilime inanmak, değer vermek, demokrasi için sürekli, azimli, kararlı bir duruş sergilemek gereği vardır. Kökeni yüzyıllarca öncesine giden cemaatçi grupları inkâr etmeden, demokraside onlara da yer olduğunu bilerek demokratik yaklaşım göstermek tutuculuğu çözmeye etkili yöntemdir.

Daha geniş anlamda modern tarikatlar da diyebileceğimiz sivil toplum ve siyasi parti örgütlenmelerinin bazıları için de benzer yaklaşımlar geliştirilebilir. Aile, kabile, inanç bağları ile daha genel ideolojik bağların iç içe girdiği koşullarda, sivil toplum olgusuna geniş açıdan bakmak günümüzde önem kazanmaktadır. Klasik sivil toplum unsurları ile çağdaş unsurları birleştirmek daha verimli sonuçlar verebilir. Geçmişe, geleneğe dayanmayan sivil toplum kuruluşları kök sorunu yaşayabilirler. Dolayısıyla hızla kuruma tehlikesi vardır. Gelenekle ilişki kuramayan hiçbir ideolojik, siyasi, sosyal ve sanatsal hareketin başarı şansı kalıcı olamaz; moda gibi iğreti olmaktan kurtulamaz. Özellikle geleneği küçümseyen solun başarısızlığından ders çıkararak, yeniden gelenekle bağ kuran geniş yelpazeli bir sivil toplum ve demokratik siyasi hareketlilik krizden çıkmada çözümleyici, dolayısıyla başarılı olabilir.

—*Diktatörlük ve Şiddet:*

Devlet bağlamında işlenmesine rağmen, iktidarın biçim ve şiddete ilişkin çözümlenmesi daha derinlikli bir tanımlamayı gerektirmektedir. Genelde de devletin özü her yerde aynıdır. Artı-ürün ve artı-değer üzerine kurulmuş geleneği temsil eder. Biçimlenmesi söz konusu olunca büyük değişiklikler gösterir. Bunda zaman ve mekânsal koşullar rol oynar. Farklı dönem ve koşullarda farklı birçok devlet biçimleri doğar. Fakat Doğu-Batı ikileminde yine de iki genel eğilim göze çarpar. Batıda daha sık cumhuriyetçi ve demokratik biçimlere rastlanırken, Doğuda temel biçim despotizmdir.

Cumhuriyet hem klasik köleci sistemde, hem de ortaçağın bazı site devletlerinde ve yeniçağ Avrupa'sında daha sık görülür. Cumhuriyetle despotizm arasındaki temel fark hukuk alanındadır. Her

iki biçimde de köleci hakim tabakalar rol oynasalar da, cumhuriyetçilikte sıkı bir sosyal mücadele ile belirlenmiş kurallar geçerlidir. Dinamik bir sosyal yapı vardır. Hukuklarının ne olduğunu bilirler. Gerektiğinde hukuklarını şiddetle savunurlar. Cumhuriyet dinamik toplumu temsil eder. Despotizmde ise tersi geçerlidir. Bir kişi keyfi eylemini tek taraflı kural biçiminde topluma dayatır. Aslında monarşiden pek farkı yoktur. Fark monarşinin belirlenmiş hanedana dayalı, belirli kurallarla içlerinden kimi monark yapacaklarının daha geleneksel bir ifadeye kavuşmuş olmasıdır. Yönetim kuralları gelenekselidir. Olağanüstülük ara sıra kaos durumlarında ortaya çıkar. O zaman ya yeni bir hanedan, ya da eskisi kural değiştirerek hükümünü icra etmeye devam eder. Despotizmin kuralları ise kendinden menkuldür. Sıkça keyfi kurallar koyar, değiştirir. Ortadoğu'daki monarşizm despotizme daha yakındır. Fermanname özünde despotik buyruklardır. Her ne kadar kanun değerinde muamele görseler de, sosyal mücadelenin ürünü olarak hukuk ile ilişkisi yoktur.

Diktatörlük daha farklı bir biçimdir; imparatorların önkoşulu ya da prototipidir. Siyasi elidin olağanüstü yetkilerle donattıkları bir veya birkaç kişi tarafından icra edilir. Despottan farkı, etrafındaki denetleyici gücün ağırlık teşkil etmesidir. Diktatörün hesap vereceği bir çevre her zaman olmuştur. İmparatorluk kalıcı bir rejim olduğu halde diktatörlük geçicidir. Olağanüstü durumlarda başvurulur. Ortadoğu'nun devlet biçimlenişi despotizme çok yakın olmasına rağmen, monarşi ve imparatorluğa da hayli yakındır. Denebilir ki despotizm, monarşizm ve imparatorluk Ortadoğu devlet reisinde birleşmiştir. Bu gerçeklik kendini devletle özdeş sayan reisin ne kadar etkili olduğunu gösterir. Belki de en etkili ve yoğun irade temsili Ortadoğu'nun devlet reisliğinde yaşanır. Devletin özülüyle de ilişkilidir. Güçlü ataerkillik, şeyhlik, beylik, efendilik geleneği devlet reisliğinde birleşerek azami bir güç halinde yeniden oluşur. Dolayısıyla Ortadoğu devletinde cumhuriyetçi ve demokratik biçimler aramak istisna kabilinde bile çok zordur. Devlet adeta özülüyle hareket eder gibidir. Biçimi tek kılarak gücünü kanıtlamak ister. Ayrıca değişmez devlet imajını, biçimi hiç değiştirmeden baki kılmayı siyasi yetkinlik, erdem sayar.

Tanrısal-kral ve devlet anlayışının yüzyıllarca toplum hafızasına kazınmış olması da cumhuriyetçiliğin gelişmemesinde etkin rol

oynamıştır. Tanrı-devletin işine kul-insanların karışması geleneğe aykırıdır. Tanrının -devletin- işine karışmak en büyük günahdır. Kutsal kitaplarda çok yoğun işlenen “Tanrının işine karışmayın, tanrıdan hesap sorulmaz, tanrıya ortak koşmayın” söylemi; aslında “Devlet reisinin işine karışmayın, ondan hesap sormayın, yetkilerine ortak olmayın” demenin dinsel ifadesidir. İddia edilir ki, Kutsal Kitap özünde İbrani kabilesinden bir hükümdarlık çıkarmak üzerine geliştirilmiştir. Bu, doğruluk payı olan bir görüştür. Hz. Musa’nın Mısır prensliğinden geldiği bile söylenir. Kendi hükümlerini tasarımını Tevrat’la açıklaması anlaşılırdır. Yine Hz. İsa’nın kendisi “Sion’un Kızı” dediği Kudüs’ün hükümlerini ele geçirmeye çabalarken yakalandı, tutuklandı. Daha açık anlatım Kuran’da vardır. Hz. Muhammed’in en yoğun işlediği “Tanrıyı şirk koşmayın, tanrı işine karışmayın, tanrı hepimizden hesap sorar, kimseye hesap vermez” mealindeki sünnet ve ayetleri, bilerek veya bilmeyerek ortaçağın sultanlık, padişahlık, emirlik gibi devlet reisliğinin önünü açmıştır. Kuran bu yönüyle bir devlet bildirgesidir. Hem de olağanüstü bir öngörü ile sanki daha sonraki yüzyılları yönetecekmiş gibi bir yönetim tasarımı belirlemekte ve bildirmektedir. Kuran’ın siyaset teorisi temelinde çözümlenmesi hayli öğretici sonuçlar verebilir. Tabii ümmetin Allah’a bağlılıkla devlete bağlılık arasındaki konumu çok daha açık ve öğreticidir. Tüm ortaçağın hem İslam, hem Hıristiyan ve Çin, Hint gibi Uzakdoğu din bildirgeleri, doğacak yeni devletin ön açıklamaları gibidir. Tanrı adına muştulanan, haber verilen ortaçağ devletinin doğuş ve gelişim öyküsüdür.

Günümüz Ortadoğu’sunda devleti despotik karakterden uzaklaştırmak, başarılması gereken çok zor bir görevdir. Ortada cumhuriyet denen bazı devletler var ise de, bunların despotik niteliklerini aştıklarını söylemek zordur. Cumhuriyetçilik sınıflar arası konsensüsü gerektirir. Tarihte hiçbir Ortadoğu ülkesinde toplumsal konsensüsle belirlenmiş bir anayasal devlet veya cumhuriyet yoktur. İleri veya geri konumlarına bakmaksızın, tek kişi iradesine dayalı rejimler olduklarından cumhuriyetle bağdaşmazlar. Cumhuriyette bir kişinin değil denk kuvvette birçok kişinin irade uyuşması, uzlaşması esastır. Bunda toplumsal sınıfların zayıflığı, siyasi irade geliştiremeyişleri, geleneksel devlet kulluğu, cumhuriyetçi gelenek yokluğu önemli yer tutup rol oynar. İsimleri ne olursa olsun, tüm

Ortadoğu devletlerinde aralarında derece farkı bulunsa da, devletin despotik niteliğini aşmadığını belirtmek ve bilmek, verilecek demokratik siyaset ve cumhuriyetçilik mücadelesi açısından büyük önem taşır.

Ortadoğu uygarlığında şiddet kültürünü çözümlmek daha da büyük önem taşır. Denilebilir ki, Ortadoğu toplumunda şiddetin girmedığı ve belirlemediğı tek bir gözenek, kurum yok gibidir. Genel olarak da siyasal, toplumsal, hatta ekonomik yapılanmada şiddetin belirleyici rol oynadığı bir görüş olarak ileri sürülür. İktidar ve şiddetin ikiz kardeş oldukları belirtilir. Ama hiçbir yerde Ortadoğu toplumunun hem alt hem üst yapısında oynadığı rol kadar belirgin değildir. Şiddetin etkisinde kalmadan biçimlenmiş bir kuruma zor rastlanır.

Şiddeti tanımlarken, biyolojik ve hatta doğasal tezlere başvurmayı anlamsız buluyorum. Şiddetin toplumsal kökeni açıktır. Artı-ürün ve artı-değere dayalı sınıflaşma ve devlet iktidarıyla bağları da açıktır. Bu hususlar sosyal bilimde genel kabul görmüş görüşler olarak paylaşılabilir.

Şiddete ilişkin önem taşıyan, konu hakkında çok az belirleme yapılmıştır. İktidarla tanışmış toplumlarda şiddetin payı belirgin olduğu halde sanki önemsiz, istisnai bir olguymuş gibi ele alınır. Şiddetin en yoğunlaşmış ifadesi olarak savaşların hiçbir hayvan toplumunda bile gözlemlenmeyen bir vahşet olduğu belirtilmez. Hep neden gerekli olduğuna dair gerekçeler uydurulur. Savaşın tek gerekçesi, zorunlu nefsi savunma, varlığını koruma ve özgür kılma dışında toplumsal birikim değerlerine el koyma, talan etme, egemen olma ve sürekli devlet iktidarı olmayla topluma hükmetme ve çıkarlarına göre ona biçim vermedir. Cevap bu kadar yalın ve anlaşılır olduğu halde, bin dereden su getirircesine örtbas edici yaklaşımlar eksik ve yanlış tanımlamalarla gizlenmeye çalışılır. Hiçbir olgu iktidar ve şiddetin gerçek kaynakları kadar yanlış gösterilmemiş ve gizlenmemiştir. Mitoloji, din, felsefe ve en son sözde sosyal bilimin de en çok çarpıttığı ve gizlediğı olgu, şiddet'in en insanlık dışı, ama tahakkümcü ve sömürücü sosyal asalakların en vahşi eylemi olduğudur.

Genel için doğru olan bu tanımlama, Ortadoğu toplumsal gerçekliği için daha da doğrudur. “Dayak cennetten -egemenlerin

adası- çıkmadır”, “Şiddet baldan tatlıdır” gibi deyimler kaynağını iyi izah eder. Toplumun çarpık ve nefessiz kalmasında şiddetin payı belirleyicidir. Tüm hiyerarşik ve devletli toplum sistemlerinde şiddete dayanılarak statüler oluşturulmuş, kurumlar zırhla korunmuştur. Şiddetin sarmalamadığı hiçbir kurumun yaşama şansı yoktur.

Bu koşullarda özgür toplum veya sivilleşmenin gelişmeyeceği açıktır. Fikirler bile ancak şiddet süzgecinden geçtikten sonra kabul görür. Böylesi ortamda yaratıcı düşünce oluşmaz. Kabul görmüş basmakalıp sözlerle dünya işleri yürütülür. Başta devlet ve aile olmak üzere, reisleri güçlerinin otorite ve şiddetlerine bağlı olduğunu iyi bilirler. “Aleme nizamât verelim” derken kastedilen araç zordur. Toplumun tüm gözeneklerine etkisi sızdırılan şiddet anlam gücüne fazla yer bırakmaz. Dolayısıyla toplumsal kurumlar şeklen varolur. Anlama yer bırakılmadığı için yaratıcılıktan uzak, ancak dıştan dürtülmeye kımıldanacak haldeki kurumlarla oluşan bir toplumdan özgür gelişme beklenemeyeceği açıktır.

Toplumun şiddetle beslenme geleneği en alt birim olarak ailede daha da nefes aldırılmaz düzeydedir. Özellikle kadın üzerinde görünmez bir savaş halidir. Şiddetten titremeyen tek bir kadın hücresi yok gibidir. Çocukların durumu da aynıdır. Temel eğitim yöntemi şiddettir. Şiddetle terbiye edilmiş çocuktan, büyüdükten sonra aynısının bekleneceği açıktır. Şiddete dayalı egemenlikten gurur duyulur, haz sağlanır. İktidar ve şiddete dayalı güçlülük duygusunun en tehlikeli toplumsal hastalık olarak değerlendirilmesi gerekirken, en yüce ve keyifli duygunun kendisi olarak ilan edilir. Lanetlenmesi gereken bir olgu, en çok yüceltilen bir erdem olarak sunulur.

Günümüzde de istisnasız tüm Ortadoğu toplumunun kurumları şiddetsiz düşünülemezler. Devlet şiddetinden aile içi şiddete, devrimci örgüt şiddetinden faşist, dinci, milliyetçi şiddete kadar her türlü temel problem çözüme aracı olarak devreye sokulur. Diyalog, laf ebeliği olarak anlaşılır. Söz gücüne pek anlam verilmez. Halbuki Batı uygarlığının üstünlüğünü sağlayan tersi konumudur. Önce söz, sonuna kadar anlamlı diyalog olduğu, çare kalmadı mı ancak şiddet yöntem haline getirildiği için başarı şansları yüksek olmuştur. Batı Doğuya nazaran kendi şiddetini çözmüş ve dersini çıkarmıştır. AB bu konuda hayli özeleştirisel ve dikkatlidir. ABD aslında şiddeti kullanırken son derece çözümseldir. Rasgele kullanmaz. Başarılarını yine çözümlene

gücüne borçlu olduğu gibi, başarısızlıklarının da yanlış çözümlenmeden kaynaklandığını iyi bilir. Derslerini iyi almıştır.

Ortadoğu toplumunu şiddetten arındırmak çok kapsamlı ve eğitimle oldukça bağlantılı bir sorundur. Anlam gücüne güvenmek, şiddeti ancak zorunlu ve sonuç alıcı koşullarda uygulamak başarılı olmak için esastır. Sadece savaş, devrim ve karşıdevrim şiddeti değil, her alana ilişkin şiddetin kapsamını doğru değerlendirmek, ona karşı çıkarken doğru ve sonuç alıcı karşı şiddeti hazırlamak, uygulamak büyük ustalık ister. Binlerce yıllık şiddet geleneği ile kavrulmuş bir toplumu adeta yeniden diriltirken, çok zorunlu ebelik rolü dışında şiddete güvenmemek; anlam, diyalog ve örgütlenme gücüne daha çok yer vermek kaostan çıkışta çözümleyici yöntem olarak düşünülmeli ve uygulanmalıdır.

Ortadoğu'da devlet iktidarı zihniyetin de önünü kapatan, toplumun açılımına sivil inisiyatif tanımayan karakteriyle tam bir engel konumundadır. Tarihsel tanımı bugünü de aydınlatmaktadır. Despotik karakterini milliyetçilik, cumhuriyetçilik, sosyalistlik gibi çağdaş cilalarla örtmeye çalışsa da pek değişmemiştir. Son iki yüzyıldaki duruşu özgücünden ötürü değildir. Batımın kendi içindeki çekişmesi bunda temel rol oynar. Yirminci yüzyılda ise, Sovyet ve faşizm denemelerinde oynadığı denge hesapları ile varlığını sürdürmüştür. Aslında dünyadaki temel iktidar blokları ile en kırılğan dengeleri yaşamaktadır. Asi veya serseri devlet tabiri bu konumundan ileri gelmektedir. Sovyet çözümlüşünden sonra kırılğanlık yerini okyanusta yüzen buz bloklarına benzeyen sallantılı iktidar, hükümet bloklarına bırakmıştır. Bu konumları ile tehlikelidirler. Savaşlarda yenen ve yenilen taraflar yeni bir dengede çözüm bulabilirler. Ortadoğu iktidarı çözüme kapalı durmayı temel iktidar sanatı saymaktadır. Belki de en despotik çıkar adına bunu yapıyor. Ama adına 'yüce ulusal çıkar', 'devlet ve vatanın birliği ve bütünlüğü', 'toplumun esenliği' diyerek etkili bir kamuflaj gerçekleştirmektedir. Halkı en çaresiz, ülke harabe halinde, ulus ve toplum esenlikten uzak olmuş, hiç umurlarında değildir. Siyasetin en etkili yöntemi demagojidir. Demokrasi adına popülizmin en ince yöntemleri geliştirilmiştir. Devletin gerçek uğraşlarını en büyük yalanlarla örtme, politika sanatının ustalığı sanılmaktadır. Halkı futbol topu gibi bir odaktan diğerine savurma etkili yönetim olarak belenmektedir.

Siyaset toplumun hayati sorunlarını çözüme sanatı olduğu halde, güncel Ortadoğu gerçeğinde en ustaca tıkama gerçeğine dönüştürülmüştür. Tutucu siyaset değerinde bile değildir. Faşizm kendi koşullarında çözüm olarak gelir. Ortadoğu’da faşizm olmaktan öte, daha arkaik biçimler söz konusudur. Talihsizlik şuradadır ki, tam yıkılacakken, yıkılması gerekiyorken, denge hesapları boş yere ömrünü iki yüzyıldır uzattı. Buna bir de modern askeri teknolojik donanımı ekleyince, gerçek bir Leviathan olup çıktı.

Devletin temelinde teokrasi vardır. Hiçbir döneminde bundan vazgeçilmiş değildir. Teokratik devleti şekli olmaktan öte özde görmek gerekir. Ortadoğu’da rahip tapınağının etrafında yükselen bu kurumun mayasındaki ideolojik özü görmek önemlidir. Zihniyetteki inandırıcılık bağı olmadan, çıplak zorla binlerce kişiyi tapınağın hizmetinde uzun süreli çalıştırmak zordur. Devletin ilahi, kutsi niteliği bu ihtiyaçtan ileri gelir. İster mitolojik, ister dinsel inanca dayansın, hakim zihniyete dayanmadan, meşruiyet sağlanmadan devlet binası sağlam kılınamaz, uzun ömürlü olunamaz. Tek tanrılı dinin oluşmasında büyük rol oynayan İbrani kabilelerindeki otorite olma, her iki tarafında büyük bir heybetle duran Mısır ve Sümer devletinden farklı bir devlet kurma ihtiyacı, Ahdi Atık’in -Kutsal Kitap- temel kaygısıdır. Bir nevi İbrani Krallığının ideolojik temelidir. Özellikle Samuel-1 ve Samuel-2 bölümleri adeta Yahuda devletinin -tanrı devlet- kuruluş manifestosu gibidir. Pers-Med İmparatorluğunun temelinde Zerdüştlük belirleyici dini etkendir. Hıristiyanlık Roma sonrası tüm Avrupa devletlerinin ortak genidir. İslam devleti daha doğuşunda dinin kendisidir. Tüm ortaçağ İslam devletleri kendilerini olmazsa olmaz kabilinden din devleti sayarlar. Zerdüştlük yerine geçen Şia İslam’ı halen devletin resmi ideolojisidir. Tüm Arap ülkelerinde devletin dini, resmi ideoloji olarak İslam’dır. Kendini laik ilan eden Türkiye Cumhuriyeti en geniş Diyanet -resmi Sünni İslam ideolojisi- kadrosuna sahiptir. İslam resmi devlet dinidir. Pakistan ve Afganistan resmi İslam devletleridir. İsrail din devletidir.

Laik devlet ideası köklü bir devrimden geçmedikçe ütöpik bir ideadır. Ancak örtük veya açık dinli devletten bahsedilebilir. Devlet ne zaman şeffaf, genel güvenlikle zorunlu kamu yararlı bir kuruma dönüştüğünde, ancak dinsel örgülerinden sıyrılıp gerçek laik bir niteliğe kavuşabilir.

Toplumun çağdaş hiçbir rejimde görülmeyen devletleştirilmesi söz konusudur. Toplum aleyhinde devlet ne kadar büyütülürse, o denli kendini güçlü saymaktadır. Güvencesini, gücünü totaliter devlette görmektedir. Geleneksel, kutsal, ana, baba devlet sıfatları eksik edilmemektedir. ‘Devletten yemlenme’ klasik bir tabir haline getirilmiştir. Devlet önce milletten alıyor. Sonra dilenciye sadaka dağıtır gibi velinimet olarak kendini sunuyor. En değme hırsızdan daha tehlikeli oluyor. Devlete dayanarak yapılmayacak kötülük yoktur. Gerçek Leviathan günümüz devletidir derken nedenlerimiz çoktur. İşin acı tarafı, bu devlet halka en temel iş, aş kapısı gibi gelmektedir. Her şeyi kurutan devletten her şeyi var eden hizmetler beklenmektedir.

Ortadoğu devleti çözümlenmeden hiçbir ekonomik, toplumsal sorunun üstesinden gelinemez. Ne Batının yöneldiği demokratik duyarlılığı yüksek devlet, ne de örtük olmayan açık faşist devlet gibi olabilen bu güncel devlet tüm sorunların kaynağıdır. Yeniden yapılanması şarttır. Sorun çokça konulduğu gibi ‘üniter, yerel, federe’ gibi ayrımlara dayalı çözümler değildir. Çözüme duyarlı devlet gerekiyor. En azından bireyin özgürleştirilmesi, toplumun demokratikleşmesi önünde engel konumundan çıkarılması gerekiyor. Sadece küçülmesi değil, işlevsel kılınması gerekiyor. Rasyonel, genel güvenlik ve gerçek kamu yararlılığı dışında, fazladan tüm kurum ve kurallarını terk etmesi gerekiyor. Devlet reformu bu temellerde geliştirilmeden, el atılacak her sorun ağır, hantal devlet nedeniyle çözümsüzlüğe itilmekten kurtulamaz.

Her dönemden daha yakıcı bir devlet iktidarı sorunu ile karşı karşıyayız. Yakın geçmişin sosyal demokrat, ulusal kurtuluş ve reel sosyalist devlet hastalığına düşmeden, ne yıkararak yenisini ne de uzlaşarak kendisini ele geçirme gibi aldanmalara düşmeden, devlete yönelik ilkeli bir demokratik uzlaşım veya çözüm olanağını yaratmak en temel görev olmaktadır. Tüm politik eylemin hedefine bu görev alınmak durumundadır.

Ortadoğu’da toplumsal dokular, krizin en yoğun yaşandığı alanlardır. Aile, aşiret, kent, köylülük, işsizlik, dinsel cemaat, aydınlar, sağlık, kitle eğitimi başta olmak üzere, sosyal kurumlar en nihilist ve krizli dönemlerini yaşamaktadır. Üstte hakim ideoloji ve iktidar ile kuşatılan, alttan hiç yetmeyen bir ekonomi tarafından sıkıştırılan

toplumsal gövde şişman -obez hastayı andırmaktadır. Tabii bu obezlik ABD ve AB'deki gerçek obezlik değildir. Afrika'daki karnı şiş çocuk obezliğine benzer. Sosyal doku olarak bu kurumlarda insanlar büyük oranda işlevselliğini yitirmişlerdir. Kurumların anlamlı bir rolü kalmamıştır. Yalnız başına kahvehaneler bile gerçeğin ne olduğunu anlatabilir. Birey için bir sosyalleşme aracı olması gereken kurumsal gerçeklik adeta insan avlayan tuzağa dönüşmüştür. Olmayan sağlığı ve sosyaliteyi daha da yozlaşmaya, krizlere götürür. Arabesk bu gerçeğin bir hasta sanat yansımasıdır. Dıştan gelen sosyal doku nitelikli değildir. Saldırılarına karşı hiçbir savunma mekanizması da gelişmemiştir. Bunun için gerekli zihniyet ve moral donanımı yoktur. Sosyal yapılanma, siyasal yapılanma tarafından belirlendiği için, sosyal devrim refleksi de büyük oranda körelmiştir. Devlet ve demagojik siyasetten kaynaklanmayan, kendiliğinden olan bir sosyal hareketlilik çok nadir olur. Sosyalite siyasallığın, devletin borazanlığından öte bir işleve zor gelir, öyle alıştırılmıştır. İlke şöyle işler: “Ekonomi sıkıştırır, devlet konuşTUR.” Toplumun kendi çıkarları temelinde, sivil toplum olarak arayış ve çözüm çabası sınırlıdır.

Siyasal acımasızlığın, çözümsüzlüğün belirlediği sosyal trajediyi en çok kadın gerçeğinde gözlemlemek mümkündür. Beş bin yıllık bir devlet ve hiyerarşik geleneğin tutsağı olarak, günümüzde kadın olmaktan zor olan başka bir yaşam düşünülemez. Zorluk sadece gelenekten kaynaklanmıyor. Avrupa uygarlığının ürettiği kadınsı değerler de en az dogmatik gelenek kadar tahrip edicidir. Pornoya vardırılmış bir kültürle kapkara çarşafa büründürülmüş kadına yönelik kültür arasında dehşete düşen kadın, gerçekten en büyük şaşkın durumundadır.

—Kadın

Ortadoğu kadını devletten daha eski yapay bir figürdür. Kadın olmanın tüm erdemleri tersine çevrilmiştir. Gurur duyulabilecek, paylaşılabilir nesi varsa ahlaki yasanın tahakkümü altındadır. Dinsel geleneğin kendisi olmaktan çıkardığı erkeğin en değerli mülkü haline getirdiği kadın için tek etkinlik, erkeğinin isteklerine mutlak uyumdur. Bir devlet için imparator neyse, genelde erkek ve özel olarak koca, kadın için odur. Kadınla ortak karar, uzlaşma erkeğin

lügatında ayıp kaçır. Kocasına en çok ve hiç ilke tanımayan bağlılık en yüce erdem olarak ahlakta ifadesini bulur. Kendisinin bir bedeni ve ruhu olduğunu özgürce savunabilecek konumdan uzaktır. Siyasi, ekonomik ve sosyal dokularca o denli zayıf kılınmış ve dışlanmıştı ki, kendine kölece bağlanabilecek bir erkeği bile dört gözle arar. Yalnız, ölümden beter kılınmıştır. Hemcinsleri de kendisi gibi olduğu için kendilerini anlayabilecek, gerçekten insanca yaşam için umut verecek birileri yok gibidir. Bu kültürel kuşatılmışlık gerçeği kadını sürekli teslimiyete zorlar. Ne kadar dirense de, intiharı düşünmedikçe kırılması kesindir. Ondan sonra kadınsılığın bütün düşküncü modları takınılır. Her tarafına bu modlardan bir işaret çakılır. Kadınlık gerçekten en zor zanaattır. Bekârlık süreci aç kurtlar sofrasında bir meze gibi geçerken, analık süreci çok sayıda doğumun bitmez acıları ile geçer. Her çocuk büyütme gerçek bir işkenceye dönüşür. Ayrıca çocuğu için hiç umut vaat etmeyen bir dünya hep hayallerini kırar. Acılar üzerine acılar eklenir. Ortadoğu'da kadının toplumsal statüsü en zalim uygulamaların başında gelir. Halkların köleliğinin benzeri öncelikle kadında gerçekleştirilir.

Kadın gerçekliğinin büyük oranda toplumsal gerçekliği belirlediği doğru bir önermedir. Ortadoğu toplumundaki aşırı erkeksilik ile kadınsılık diyalektik bir ikilemdir. Bu ilişki tarzından erkeğe dönen karşı özellikler kof egemen erkekliktir. İktidarın erkeğe uyguladığı egemenliği, erkek kadına, kadın da çocuklara yansıtır. Dolayısıyla tepeden tabana doğru egemenliğin geçirgenliği tamamlanır. Kadının kölelik düzeyi bu mekanizmada en olumsuz koşulu sürekli üretmekte, yani toplumun kölelik düzeyini geliştirmektedir. Böylelikle doğan kadınsı toplumu en üstteki iktidar kayışı kolayca yönetebilmektedir. Kadın iradesi dışında en büyük zulmü yaşadığı halde, topluma da daha fazlasını yaşatmanın aracı kılınmaktadır. Ortadoğu'yu dıştan teslimiyete zorlayan ilişkiler kadar, içten kadına dayatılan ilişkilerle zorlandığı açıktır. Kadının özgürlük eylemine dayanmayan hiçbir hareketin özlü ve kalıcı özgür topluma götürme şansı bu nedenlerle sınırlıdır. Önce iktidar, sosyalizm, ulusal kurtuluş vs. gibi yaklaşımların özlenenini verememesi de bu gerçeklikle bağlantılıdır. Kadının özgürlük çalışması, cinsiyet eşitliğini çok aşan genel demokratik, insan hakları, çevre, toplumsal eşitliğin özünü teşkil eder.

Kadının özgürlüğünde atılması gereken ilk adım, kadını öz eylem gücü haline getirmektir; üzerindeki mülkiyetçi yaklaşımdan uzak durmaktır. Ağır mülkiyet duyguları ile yüklü moda aşk yaklaşımları bağrında birçok tehlikeyi taşır. Hiyerarşik ve devlet gelenekli toplumda aşk, yanıltmacaların en büyüğüdür; uygulanan suçu örtbas etme etkenidir. Kadına saygı ve özgürlüğüne destek, öncelikle yaşanan gerçekliğin itirafından ve özgürlük lehine aşılmasında samimi ve dürüst davranabilmekten geçer. Kendi egemen erkekliğini -adına ne derse desin- kadında yaşayan bir erkek sağlıklı bir özgürlük değeri olamaz. Kadının fiziksel, ruhsal ve zihinsel güçlenmesini sağlamak belki de devrimci çabaların en değerlisidir. Bir dönemlerin ana tanrıça kültüne merkezlik etmiş Ortadoğu kültüründe, kadını tekrar gelişmiş toplumsal değerlerle birlikte bağımsız karar verme, tercih yapma gücüne kavuşturmak, buna katkıda bulunmak gerçek bir özgürlük kahramanlığını gerektirir.

—*Ekonomi*

Ekonomik olgunun genel zihniyet, iktidar ve sosyal statüsü içindeki yeri toplumsal bütünlüğü tamamlayıcı niteliktedir. Liberal ekonominin gelenekler ve güncellik içinde yeri yoktur. En büyük tekel devlet olup, ekonomiyi siyasi iktidarla birlikte yürütmenin imkânını verir. Batı uygarlığında kısmen iktidarı ekonomi belirlerken, Ortadoğu ekonomisinde asıl belirleyici iktidardır. Ekonominin kendine has varsayılan yasaları bölge jeo-kültüründe pek geçerli sayılmaz. Bir yandan neolitik dönemden kalma küçük ev aile ekonomisi, diğer yandan devlet ekonomisi. Ortası devlet bağımlısı esnaf ve tüccardır. Orta sınıfın ekonomik gücüne dayalı olarak devleti ve politikalarını etkileme şansı sınırlıdır. Ekonomi yönetmenin vazgeçilmez kaynağı olduğundan, devlet onsuz yürütülemez. Ancak Ortadoğu devleti tümüyle Batı modelinde yeniden yapılandırılırsa, ekonomideki etkisi azalır. Ekonomideki bu gerçeklik tarih boyunca tüccar devlet kavramını da açıklar. Birçok savaşın ticaret yollarına dayalı gelişmesi, ticaret yollarının kesilmesiyle yıkılması, ekonomik karakteriyle ilgilidir. Batı devleti asıl gelişmesini sermaye birikimi ve sanayileşmeye dayalı olarak sağlarken, Doğu devleti ticaret ve el koyma, rant üzerine sağlar. Birikim ve sanayiye dayanma yerine, topladığı değerleri devleti yürütmek için kullanır. Hatta toplumun olan

her şeyi, vatani, tüm alt ve üst kaynaklarını, insanı kendi öz mülkü gibi görüp satmaya çalışması, en eski politika kurnazlığıdır. Hırsızın dağıtım tarzına çok benzer.

Bu tanımlamalar ışığında Ortadoğu'da ekonomik gelişme ancak toplumda varolan statükonun çözülmesiyle sağlanabilir. Küresel ekonomiyle bütünleşebilmesi mevcut devlet yapılanması altında zor gerçekleşir. Tam bir kriz-kaos halini yaşayan düzenin ekonomik yapısının artık mevcut haliyle toplumun hızlanan çözülmesini durdurması çok zordur. Zaten en katı despot yöntemlere ihtiyaç duyulması da bu çözülmeyi durdurmaktan kaynaklanır.

.....

Ulus-devlet çağının geçtiğini söylemek, küresel emperyalizmi onaylamak değildir. Daha çok küresel ekonomi, askeri ve siyasi gerçekliğin bu modeli verimli görmediği, bir ayak bağı olarak değerlendirdiğidir. Ulus-devlet, milliyetçi söylemin aksine, tam bağımsızlığın gerçekleştiği devlet değildir. Kaldı ki, hiçbir olgular dünyasında tam bağımsızlık diye bir kavram yoktur. Bağlılık içinde olmak evrensel bir kategoridir. Karşılıklı bağımlılık içinde olmayan hiçbir nesne ve özne yoktur. Ulus-devlet bağımsızlığını fetişleştirmek bir küçük-burjuva ütopyasıdır. Ne devletlerin, ne ulusların bağımsızlığı gerçekleşmiş bir olgudur. Her birisinin diğerine değişik özellikler altında bağımlılığı vardır. ABD'nin dayattığı imparatorluk eğilimi en esnek bağımlılık türüdür. Katı sömürgecilik, etnik temizlik, dinsel bağnazlık gibi demode yöntemleri esas almamaktadır. Yeni sömürgecilikten bile daha postmodern bağımlılık biçimlerini denemektedir. Kaldı ki, çok sayıda ulus-devlet, yönetim yapıları gereği, ABD'ye bağımlılığı bir ödül gibi kavramaktadır. Ulus-devlet ortadan kaldırılmıyor. Ama serserice hareketlerine de eskisi kadar müsaade edilmiyor. Yeni küreselleşme döneminde ulus-devletlerin yeniden mevzilenmesi kaçınılmazdır. AB'den Çin'e kadar bu süreç devam etmektedir. Yeni bir savaş için değil, sürdürülen savaşın sonuçlandırılması veya sistem için kârlı mecralara dökülmesi için yapılmaktadır. Gerektiğinde ekonomik, gerektiğinde askeri yollarla sistemin kaos yönetimini, ya mevcut durumunu koruyarak, gerilemesini durdurarak, ya da daha verimli yeniden yapılandırmalara giderek yürütmektedir. Kendi alternatif planlarını kaostan çıkmış güçlü çözümlerle realize etmeye çalışmaktadır. Bu çerçevede

Ortadoğu gerçekliğine yaklaştığımızda olası gelişmeleri nasıl öngörebiliriz?

ABD'nin olgusal dünyaya bakışını arkasındaki bilimsel devrime, dinsel, felsefi gerçekliğin kendi yorum tarzına dayandırdığını iyi bilmek gerekir. Binlerce düşünce kuruluşunu -think thank- devreye sokarak, sürekli verileri kontrol ederek, dogmatizme fazla düşmeden, sık sık düzeltmelere giderek kendi model, proje ve planlarını geliştirmektedir. Yine tarihi gelişmeyi göz ardı etmeden, kendi modellerinin tarihsel dayanaklarını bularak anlam vermeye çalışmaktadır. Tüm bunlar bol seçenekli esnek bir proje, plan anlayışına imkân sunmaktadır.

Güncellenen deyimle Büyük Ortadoğu Projesi; emperyalizmin yakın dönem analizlerini yapan, güncel sorunları çözmeye çalışan bir içerikle 1990 sonrasını esas almaktadır. Fransa ve İngiltere'nin birinci dünya savaşı sonrası inşa ettikleri düzeni yetersiz ve hatalı bulmaktadır. İkinci dünya savaşı sonrası kendi uygulamalarını da istikrar ve güvenlik adına despotizmi güçlendirdiği için özeleştirisel bir tavırla hatalı bulmaktadır. Bölge halkının aşırı fakirleşmesini sistem için zararlı ve tehlikeli bulmaktadır. Dolayısıyla ekonomik gelişme, bireysel özgürlükler, demokratikleşme ve güvenlik iç içe geliştirilmek istenmektedir. Bu modelle hem kronikleşmiş Arap-Filistin, Kürt-Arap, Türk-İran sorunlarını, hem de despotizmin boğduğu toplumsal dokuyu çözmek, böylelikle yeni patlamaları önlemek istenmektedir. Bir nevi bölgeye uyarlanmış yeni bir Avrupa ve Japonya Marshall Planı söz konusudur. Eğer bölge sistem için çok önemliyse -ki, öyledir- ve kaos benzeri bir süreçten geçiyorsa, bu amaçlara dayalı bir proje fikri gerekli ve gerçekçidir. Hatta bunda geç kalınmıştır. Sistem tarafından atılan tüm adımlar giderek bir plan eksenine dönüşmektedir. Proje-plan çalışmaları yoğunlaşmaktadır.

Fakat projenin önündeki en büyük zorluk, Ortadoğu'nun yıkılmış bir Japonya ve Avrupa'dan çok farklı konumudur. Ortadoğu'da aydınlanma ve sanayi devrimi yaşanmamıştır. Demokratikleşme gündeme sokulmamıştır. Faşizmin ötesinde milliyetçilik, dincilikle yüklü mezhepçi ve etnik dokulu despotik siyasi sistemler yıkılmadan, Avrupa veya Japonya tarzı yenilenme mümkün değildir. Yürürlükteki rejimlerin kendileri sürekli kriz üretmektedir. Çok kurnaz olan yerel devlet blokları en çok kendi varlıklarını her ne pahasına olursa olsun

korumak konusunda uzmandırlar. Sisteme muhalifim diye ortaya çıkanlar da aynı despotizmin yedek lastiğidir. Devlet savunuculuğu temel hedefdir. Tanrı-devlet anlayışının kalıntıları sanıldığından da güçlüdür. Mevcut devletin içi boştur. Herhangi bir tarihsel işlevi yoktur. Bir nevi cemaatlerin en güçlüsüdür. Bireyler onu, o bireyleri üretmektedir. En devrimci geçinen muhalefet, devleti nasıl kendisinin iyi yöneteceğinden öteye bir amaç götürmez.

Diğer yandan bölge tarihsel olarak federatif bir karakter gösterir. Onlarca ulus-devleti kaldıramaz. Mevcut devletlerin sayısı bile çözümsüzlük üretir. Mezhep, etnik yapı, tarikatlar ve diğer cemaat türü gruplar devleti kendilerine bağlayarak karşılıklı beslenme sürecine girerler. Çıkamaz bu yapıdadır. Batılı devletlerin hep desteklediği de bu yapılardır. Eğer proje öngörülen sonuçları almak istiyorsa, öncelikle bu rejimlerin gözden çıkarılması gerekir.

ABD kelimenin tam anlamıyla bir çıkamazla karşı karşıyadır. 11 Eylül sonrası öyle bir adım attı ki, birinci ve ikinci dünya savaşına girmesinden daha ağır sonuçlar doğurabilir. Birinci dünya savaşından sonra doğan sonuçlar fazla derinlikli ve sistemin kaderini etkileyecek boyutlarda değildi. ABD'nin önemini ortaya koymuştu. Savaşta yenilseydi bile, kendi kıtasına çekilip rahatlıkla varlığını sürdürebilecekti. İkinci dünya savaşından sonra karşısına çıkan Sovyet sistemini kuşatabildi. Bazı mevzii savaşları kaybetse de, gücünü korudu ve geliştirdi. Her iki durumda da daha modern devlet yapılarıyla uğraşıyordu. Aynı Hıristiyan kültürünü paylaşıyorlardı. Uygarlık çatışmasını derinleştirebilecek etkenler sınırlıydı. Kaos etkenleri uç verse de, sistemi tehdit edecek boyutlarda değildi. Ortadoğu'da bu sonuçları çağrıştıracak etkenler bulamayız. 1250'lerden beri tutuculaşan bir despotik sistemle ya savaşmayı göze alacak ya da geri çekilecek. Afganistan ve Irak benzeri savaşlar yetmez. İktidar blokları bölgede kırılmadan, atılacak her adım daha ağır başarısızlık demektir. Bir despotik devlete dayanıp diğerini çözme taktikleri verimli olmaktan uzaktır. Ortadoğu kültürü bu durumlarda despotizm üretmekte yeteneklidir. Tümünü yıkmayı hedeflese, halk yığınlarının kontrolü sorunu çıkar. Aslında Irak çıkmazı olup bitenler kadar olup bitecekleri izah edebilecek derslerle doludur. Uzun süre rejim desteklendi. Sonuç daha da ağırlaşan sorunlar oldu. Yıktı, ama aynısına benzer yapıları besleyecek kültürel ortam ve iktidar blokları

var. Kültürel ortamın Batı bireyciliğiyle aşılması zor bir olasılıktır. İktidar bloklarını parçalamak ise gerçek devrimci hamle anlamına gelecektir. Çıkmazın diyalektiği böyledir.

Dolayısıyla BM ve NATO'nun devreye girmesi zorunluluk arz etmektedir. Fakat bu giriş Afganistan veya Somali'deki gibi yüzeysel olamaz. Kalıcı ve kapsamlı olması koşullar gereğidir. Ortadoğu'yu çözümlmek daha yeni yeni önemini ortaya koymaktadır. Sovyet sisteminden kat be kat zorluklar içeren çözümlme sorunlarıyla karşılaşılacaktır. Sekiz yüz yıldır sürekli tutuculaşan zihniyet ve iktidar kalıplarını kırmanın getireceği sonuçlar dünyanın hiçbir bölgesine benzemez. Serbest kalacak birey, kabile ve cemaat sosyalitesi adeta serseri mayın gibi ortalıkta sürüklenip duracaktır. Hangi zihniyet ve ekonomik devrimle bu küçük despotik bloklar parçalanıp, yerine yeni zihniyet ve ekonomik yapılar inşa edecektir? Köklü bir Rönesans, reformasyon ve aydınlanma geleneğine dayalı Avrupa bireyi ile Ortadoğu'nun tanımlanan bireyi arasında köklü farklar neyle ve nasıl aşılacaktır? Doğu Avrupa kültürü Avrupa'nın genel kültür yapısından çok uzak olmadığı halde, reel sosyalizm gibi oldukça modernleştiren bir sistemden liberal sisteme geçişi çeyrek asırlık değişimlerden sonra daha yeni yeni başarmaktadır. Sistem içi bir çözüm söz konusudur. Ortadoğu'daki çözümlenin sistem içinde çözüme kavuşması çok tartışılacak bir ideadır. Açık ki, sorunlarla yüklü bir gelecek bekliyor.

ABD önderliğindeki koalisyonun başarısızlığı ise daha stratejik sorunlar doğuracaktır. ABD için küresel çapta bir darbe olacak, imparatorluğunun gerileme süreci hızlanacaktır. Ortadoğu'da kaybeden ABD, tüm Asya, Avrupa ve Afrika'da da kaybetme sürecine girecektir. Güney Amerika, Meksika ve Kanada'yı bile eskisi gibi tutamayacak, ikinci bir Rusya konumuna düşecektir. Mevcut güç dengesinde ABD'nin bu konuma düşmeyi kabul etmesi iktidar gerçekliğine aykırıdır. Dolayısıyla stratejik bir duruş kaçınılmazdır. Ne kadar masraflı olsa ve dünya çapında itirazlarla da karşılaşılsa, kalmak ve bazı çözümlenici sonuçlar almak zorundadır.

Batı kapitalist sistemin çözmek zorunda kalacağı uzun, orta ve kısa vadeli sorunları tahmini bir sıralamaya tabi tutarsak, kısa vadede Afganistan ve Irak vardır. Demokratik federasyon idea edilmektedir. Bölgenin yeni model ülkeleri olarak düşünülmektedir. Hazırlanan

anayasal taslaklar kâğıt üstünde Demokratik Federal Sistem önermektedir. İdealli ve yenilik içeren bir yaklaşım olduğu açıktır. Uygulamanın nasıl seyir izleyeceği merakla beklenmektedir. Çok sayıda etnik, dini grup barındıran kültürlerin demokratik federalizmle tanışması büyük bir uygarlık dönüşümüdür. Bir nevi Ortadoğu'nun Fransız ve Rus Devrimleri etkisini yaratacaktır. Eski despotik rejimlerin restorasyonu çok düşük bir ihtimaldir. Kaos imparatorluğu koşullarında demokratik federalizm büyük güçlüklerle yürüyebilecek bir yapılanmadır. Buna öncülük edecek güçler nerede bulunabilir? En az geçmiş rejimler kadar despotik nitelik taşıyan iktidar taliplisi güçler, etnik ve mezhebi karakteri olumlu bir senteze taşırabilecek zihinsel ve siyasal formasyondan uzak bulunmaktadır. Henüz liberal, özgür birey çok sınırlı bir gelişme içindedir. Demokratik ve sosyalist idealistler yok denecek kadar azdır. Geçmiştekiler ise kendilerini bile taşıyamayacak sığıntılardır. Daha çok BM, NATO, AB ve koalisyon güçlerine güvenilmektedir. Dışarıya sürekli bağlı bir yapılanmanın demokratik federalizmi hayli tartışmalı olacaktır.

Orta vadede diğer en önemli sorunlar Arap-İsrail ve Kürt-Arap, Kürt-İran ve Kürt-Türkiye ilişkileridir. Tarihsel bir temelde gelişen bu sorunları çözmeye şüphesiz yeni BM, NATO, Koalisyon ve AB'nin özgün çabaları hızlandırıcı bir etkide bulunacaktır. Fakat ikisi de çetin sorunlardır. Uygarlığın derinliğinde yattıkları kadar, modernizmle ilişkileri de hayli çelişkili ve gerginliklerle doludur. Arap-İsrail sorununun çözümü büyük oranda bölgede barış ve demokratikleşmenin güçlenmesine bağlıdır. Samıldığına aksine, önce Filistin-İsrail sorunu çözülsün demek, bir elli yıl daha erteleme tehlikesini taşır. Sorunun temelinde demokratikleşmeyen Arap toplumu ve devletleri gelmektedir. Her ikisindeki demokratikleşme Filistin-İsrail barışının koşullarını hazırlayacaktır. Aksi halde Filistin-İsrail çatışması Arap toplumu ve devletlerindeki -demokratik, özgür ve eşitçi gelişmeden uzak- tutucu zihniyet ve yapıları daha da güçlendirecektir. Günümüze kadar güçlendirdiği gibi.

Kürt sorunu ise, daha karmaşık ve çok yönlüdür. Arap, İran ve Türkiye devlet ve toplum yapılanmasıyla derin sorunları vardır. En basit medeni haklarından bile yararlandırılmamaktadır. Siyasal ve ekonomik hakları gündeme bile getirilmemektedir. Kültürel bir soykırım yaşamaktadır. ABD'nin son dayatmaları belki de bazı

kıyrdanmaları getirebilir; çok sınırlı bazı açılımları doğurabilir. Özellikle Irak Kürdistan Federesi tahrike açıktır. BM, NATO ve Koalisyonun etkisi altında daha da alevlenmeler beklenebilir. Mevcut Kürt statüsü isyana zorlamakla eşitir. Eğer sürdürülebilir, anlamlı bir demokratik çözüm tarzıyla yaklaşım gösterilmezse, İsrail-Filistin çatışmasını geride bırakacak kanlı bir coğrafya beklemektedir. 40-50 milyonluk bir Kürt kitlesiyle en sarp coğrafyada girişilecek çatışmalar bölgedeki sorunları daha da ağırlaştıracaktır. Bölgeyi her tür gelişmelere açık hale sokacaktır.

Uzun vadeli çözüm; İran, Pakistan, Türki Cumhuriyetler ve Arap devletleriyle toplumlarında insan hakları ve demokratikleşmeyle, ekonomik kalkınmanın gerçekleştirilmesiyle mümkündür. Devlet ve toplum yapılarındaki tutuculuk, güçlü çıkar blokları oldukça direneceklerdir. Ancak halka ulaşılabilir, çözümleyici alternatifler sunulursa ve hakim sistem baskısını eksik etmezse, sistem içi bir dönüşümü sınırlı olarak gerçekleştirebilir.

Her üç vade içinde yüklü miktarda askeri ve ekonomik güç gereklidir. Ortadoğu Projesinin yürütülebilmesi askeri ve ekonomik operasyonları sürekli gerekli kılacaktır. Bununla birlikte sözü çok edilen kadın özgürlüğü ve liberal bireyler yetiştirilmesi vazgeçilmez öneme sahiptir. Kadın uyanmadan ve asgari özgürleşmeyi yaşamadan, diğer tüm çabalar sonuçsuz kalmaya mahkûmdur. Bireysel özgürleşme kadın-erkek ayrımı yapmadan genelde sağlanmadan, başta kadın olmak üzere toplumsal tüm kesimlerin özgürleşmesi sağlanamaz.

Zihniyet devrimiyle kastedilen özgür toplum bilinci ve inancıdır. Bilinç sadece olup biteni bilme değildir. Nasıl yapılacağını da bilmektir. İnanç ise, bildiğine inanmak ve gereklerini yapmaktır. Uygulama gücünü, kararlılığını ifade eder. Ortadoğu toplumuna egemen kılınan zihniyet yapılarını iyi tanımadan, aşılması gereken yanlarıyla miras alınması gereken yanları ayırt etmeden, yine karşı mücadele verilmesi gereken zihniyet kalıplarını tanımadan doğru, yetkin bir ideolojik mücadele verilemez. Zihniyeti kazanmak demek, donanmamız gereken toplumsal bilinci ve inancı büyük bir emek ve ahlaki duruşla elde etmek demektir. Zihniyet dünyasını büyük kılmayan, uzun süreli özgürlük mücadelesini yürütemez. Yozlaşmanın başladığı an ve yer, zihniyetin boşaldığı ve bittiği yer ve andır.

Ortadoğu'nun tüm bilge ve peygamberlerinin yaptıkları özünde zihniyet savaşıdır. Zihniyet ahlakla bağlantılı kılınmadıkça değersizdir. Ahlak, bilincin aydınlattığı rotada tüm engellere ve yetersizliklere rağmen yürüme gücüdür. Toplumun olmazsa olmaz vicdani değerlerinde ısrardır. Bilinçle ahlak arasında bağın kopması, serseriliğin, avareliğin kol gezmesidir. Zihniyetimiz karşı tarafın zihniyetini de yakalamalı ve ihtiyacı kadar ondan beslenmelidir. Devlet gücünün zihniyeti her zaman güçlü örgütlenmiştir. Küçümsenemez. Bu zihniyeti kuşatmadan, başarılı bir çıkış, çözüm geliştirilemez. Zihniyet ve ahlaktan kopuk politika ve eylem -askeri olanı da dahil- her zaman serseri bir mayın gibi altımızda patlayabilir. Politika ve eylemlerimiz her zaman zihnimizin aydınlığında ve ahlaki tutumumuzun kesinliğinde seyretmelidir. Aksi halde karşı zihniyetlerin politik hamlelerinin aleti olmaktan kurtuluş sağlanamaz. Zihniyet savaşları bu ana başlıklar altında başarıyla yürütülmeden, politik hamlelere girişmenin sakıncalarını sürekli belirtiyoruz. Tarihin büyük çilecileri biraz da insanlığa ders vermek için, bu sakıncaların tekrarını önlemek için büyük inzivalara çekilerek gerekli zihin gücünü kazanmaya çalışırlar.

Tarikatları çözmeden, daha genelinde yeniden canlanan İslamcılığın toplum üzerindeki etkisini araştırmadan, doğru bir zihniyet mücadelesi verilemez. Aynı şey milliyetçilikler için geçerlidir. Bir nevi çağdaş etnisitecilik olan milliyetçi zihniyetin toplumdaki geçerliliğini, nasıl örgütlenip doğduğunu anlamadan, Ortadoğu'da yetkin bir ideolojik ve pratik mücadele yürütülemez. Halen varlığını sürdüren ailecilik, kabilecilik türü etnik gücün zihniyetini de iyice kavramak ve yanıt vermek gerekir. Tüm bu zihniyetlerin kavranıp kuşatılması, ilgililerine ihtiyaçları olan gerçek zihniyet değerlerinin verilmesi, pratik savaşımardan kat be kat zor ama gerekli öncül görevler olarak anlaşılmalıdır.

Ortadoğu'da zihniyet savaşına girerken, tıpkı Hz. Musa gibi İbrani kabilesini yürütmek, Hz. Davut gibi Golyat'la savaşmak, Hz. İsa gibi havarilerini seferber etmek, Hz. Muhammed gibi müminlerini işe koşturmak gerekir. Yine Sokrates heyecanıyla "kendini bil", Perikles coşkusuyla "demokrasiye değer ver", Aristo'nun bilimiyle "İskender'e yol aç" demesini bilmek gerekir. Ortadoğu'da zihniyet kazanmak demek; Rönesans heyecanıyla doğaya koşmak, insanı sevmek, bilime

susamak; reformasyonla dinsel dogmaları delip geçmek, özdeki gerekli inancı elde etmek; aydınlanmayla bilimi, felsefeyi ve sanatı halka taşımak, grup grup aydınlar hareketini özgürlük uğruna seferber etmek demektir.

Ortadoğu'da yürürken düşünmek, düşünürken yürümek ancak böyle tanımlanabilen bir zihniyetle birlikte olursa anlam taşır. O zaman neolitik çağların doğal canlılığı, her şeye kutsal coşkulu yaklaşım gücü kazanılır. Uygarlık çağlarının derslerle dolu mitolojik düşüncesi, yine hikmetlerin kitapları bir bir açılır önümüze. İnsanlaşmanın, uygarlaşmanın o korkunç ve kutsal, donduran ve heyecanlandıran, yaşamı yücelten ve aşağılatan tarihi okunur. Kutsal kitapların o büyük peygamber tecrübelerinin gerçek anlamı canlanır. Kurumuş uygarlık derelerinin bir bir canlanması, harabelerin kentleşmesi, höyüklerin canlanmış saf köylülüğü belirir. En zaliminden en zenginine, Nemrut'undan Karun'una, Eyüb'ünden Mazlum'una, Ferhat'ına ve Kemal'ine kadar kara ve ak değerler dökülür ortaya. Zihniyet savaşı tüm bu değerlerin dile gelişidir. Kafamızda ve yüreğimizde yeşermesidir. O zaman hiçbir güç ve hayatın hiçbir adi gereksinimi, oyalama gerekçemiz olamaz. Hepsini derya kadar bilinç, sel kadar coşkulu irademizle çözer, aşar gideriz. O zaman politikaymış, askerlikmiş dahice üzerinde durur ve destansı cevabını veririz.

Ortadoğu'nun güncel zemin ve zamanında klasik sağ ve sol dinci, milliyetçi duruşlarla bir menzile varılamaz; peygamberce deyişle küfür'den kurtulunamaz. Yeni solla, ayağı yere basmayan sivil toplumculukla, tarihten ve emekten habersiz kadın hareketiyle de bir yere varılamaz. Daha çok sıkışmış, iflas ettirilmiş şehir küçük burjuvalarıyla, bu tür zihniyetsiz ve imansız yürüyüşlerle ancak pikniğe çıkılabilir. Hele hele rantçılığa batmış, koltuk sevdasına kapılmış ucubelerle ne bir düşüncenin ne de bir inancın savunusu yapılabilir. Ortadoğu'nun çok güngörmüş, binlerce yerinden vurulmuş insanına, halklarına hiç yanıt olunamaz.

Ortadoğu'nun toplumsal gerçekliği üzerinde harekete geçerken, tanımı böyle yapılabilen bir zihniyetin içini doldurarak yürümek bizi yerlere gömülü tarihine götürecektir, küllenmiş yüreğine kavuşturacaktır; ışık arayan gerçeğine kavuşturacaktır. İşte o zaman gerçek tarihine ve özgürlük sevdalılarına yaraşır soylu mücadelenin

içine girilecektir. Hiç durdurulamayacak, saptırılsa da ihanete uğrasa da, katledilse de, yine bir yerlerden sökün edip hedefine yürüyecektir. O zaman tarih bizim olacak, yürek hep bizlerle çarpacaktır. Toplumsal gerçeğimiz var eden tanrısallığımızı dönüştürecek. Halklarımız bin yılların özlemini duydukları ve hak ettikleri özgürlüklerinin sahibi olacaktır.

Ortadoğu toplumunun kaos çıkışındaki politik seçeneği sadece bölgesel değil, evrensel düzlemde de özgürlük problemine yanıt teşkil edebilecek nitelikleri taşımak durumundadır. Bölgede küresel hamlenin kaderi çizilmektedir. ABD önderliğindeki sistemin başarısı dünyanın tüm geleceğini belirlediğinden ötürü bu böyledir. 20. yüzyılda feodal güçlerden derlenen iktidar bloklarının dönüştürülmeden devamı, gerçekleşmesi en zor olasılık olduğundan, toplumun geleneksel olarak ağır tahakküm yaşayan geniş tabanı bir biçimde devreye girmek zorundadır. Yeniden yapılanmak isteyen küresel kapitalist güçler gereksindiği için de bu böyledir. Ama uyanacak yığınların bu istemlerle sınırlandırılabilmesi de çok kuşkuludur. Pandora'nın Kutusu'ndan nelerin çıkacağı belirsizdir. Belirsizliği giderecek olan, kaos aralığındaki yaratıcı, özgürleştirici çabanın kendisi olacaktır. Tarihin hiçbir dönemiyle kıyaslanamayacak bir pratik değişim dönemi yaşanacaktır. Tıpkı yeni kentler kurulumu gibi toplumun yeniden yapılanması tarihin gündemindedir. Ortadoğu'daki zorlukların temelinde bu gerçeklik yatıyor. Hakim sistemin yeniden yapılandırılmasıyla, halkların, toplumun özgürlük güçlerinin yeniden yapılandırma mücadeleleri büyük bir ilişki ve çelişki ortamında yürütülecektir.

B- ÇÖZÜM GÜCÜ OLARAK DEMOKRATİKLEŞMEK

Yeniden yapılandırılacak bloklara gelmeden önce politik tanımı bölge özgülünde yeniden yapmak gerekir. Toplumların pratik yönetimi olarak politikanın güncel veya süreli tanımları kapsayabilir. Tutucu politika söz konusuysa toplumu yerinde saydırma, sıçrama yaptırıcaksın atılım politikası olarak da tanımlanabilir. Üçüncü bir tanımlama boyutu içerikle ilgili olabilir. Devlet bloğunu ilgilendiriyorsa devletçi politika, devlet dışı yığımları ilgilendiriyorsa demokratik politika olarak da tanımlanabilir. Ekonomi, siyaset, kültür, sosyal, sanat gibi alan boyutlarında da tanıma uğrayabilir. Toplumla ilgili en üst değişimler yüksek politika, daha sınırlı dar alanla ilgili olanlarına taban veya sığ politika denilebilir. Bütün bu tanımların ortak noktası; toplumsal yürütme, değişim ve dönüşümün sanatına politika denildiğidir. Politik faaliyet toplumların yapım işleridir. Zihniyet çabası, ütopya, proje, plan ve program çalışması ise, politik çaba da eğitim, örgütlenme ve eylem çalışmasıdır. Zihniyet çalışmalarını politik çalışmalarla karıştırmamak kadar, tersini de karıştırmamak büyük önem taşır. Mimar, usta ve işçilik toplumsal alanda çok daha özen isteyen bir sanat olarak -politik sanat- tanımlanabilir. Demek ki politika yapmak zihniyet alanında kendini hazırlamış olmayı, pratik alanda ise toplumun yürütme, değişim ve dönüşümü için gerekli güçle donanmayı, yani eğitim, örgütlenme ve eylem yeteneğini gerektirir. Politikaya boşuna tanrısal sanat denilmiyor. Tanrı-kral, tanrı-gölgesi sultan, tanrının biçimlenmiş hali olarak devlet derken, aslında tanrısal sanata vurgu yapılmaktadır. Dini ve mitolojiyi çözümlerken, sosyolojiyi veya sosyal bilimi yetkin okumak gerekir.

ABD ve seçkin ortakları için Ortadoğu'da askeri-politik yapılanma yoğunca yürütülmektedir. Yalnız askeri pratiği politikadan ayırmamak gerekir. Kızgın, silahlı bir mücadelenin olduğu bir ortamda politikanın adı askerlik-savaştır. Esas belirleyici olan, bu ortamlarda savaşçılıktır. Politika silahların sustuğu ortamda ordu bağlantılı çalışmanın uzantısı olarak karşımıza çıkar. Yani Clausewitz'in formülünün tersi geçerlidir. Savaşı belirleyen politika değil, politikayı belirleyen savaştır. Irak'ta bu gerçek çok açıktır. Irak'ta politikanın yolu -yeni politika- açan, ABD'nin son teknoloji savaşıdır. Kaldı ki, tüm Mezopotamya tarihinde politikanın yol başında hep savaş olmuştur. Son savaş tarihsel gerçeği sadıkane yansıtmaktadır. Savaş düşük yoğunluklu olduğunda ya da tümüyle durduğunda, onun devamı olarak politik faaliyet hız kazanır. Demek ki politika, savaşın silahlı olmayan bölümüdür. Eğitim, örgütlenme ve eylemliliğin silaha başvurmadan, ama arkasındaki zihniyete dayalı olarak yürütülen kısmı oluyor. Bu anlamda ABD ve ortakları yoğun askeri destek altında, başta Irak ve Afganistan olmak üzere tüm Ortadoğu genelinde 'Büyük Ortadoğu Projesi' zihniyetini temel alarak politik yeniden yapılanmayı yürütmekte, değiştirmekte ve sürdürmektedir. Önceki kısımda üç senaryo halinde bu çalışmalarını özetledik.

Buna karşın tahakküme karşı çıkan özgürlük güçlerinin halk ve toplum savunması temelinde ne tür politik mücadeleyle görevli olduklarını açıklığa kavuşturmak büyük önem taşır. Bunun için gerekli ve öncelikli zihniyet tanımlamamızı yaptık. Politik tanımlamayı da yaptık.

Somut politikanın kendisine geldiğinde birinci plandaki görev, halkların devlet odaklı olmayan komünal toplum ve demokratik duruşundan kalkarak demokratikleşmeyi yürütmek, geliştirmek ve niteliksel kılmaktır. Devlet odaklı olmamayı ilkesel olarak ele almak gerekir. Toplumsal özgürlük devlet odaklı çalışmayla çelişir. Devlet odaklı çalışma ancak tahakkümcü güçler adına yürütülebilir. Özgürlüğü esas alan toplumsal güçlerin tahakkümle ilişkili olmak değil, karşı olmak gibi temel bir görevi olduğundan, devlet dışı politika olarak demokratizme odaklanmaları gayet anlaşılırdır. Demokrasi tanımlamamızı devletin bir burjuva örtüsü olarak demokrasiden ayırt ediyoruz. Daha Atina ve hatta ilk Sümer site

demokrasilerinden beri gerçek demokrasiyle devletin birbirlerinin uzantısı olamayacağını, birinin çoğalmasının diğerinin azalması olduğunu, birinin bitmesinin diğerinin tam zaferi olduğunu iyice ayırt etmek gerekir. ABD ve ortaklarının dayattıkları demokrasi, yoğun askeri-iktidar aygıtına dayalı çok sınırlı bir çevrenin burjuva-feodal demokrasisidir. Toplumsal özgürlük güçleri ise, asgari bir toplumu savunma gücüne dayansalar da, daha çok demokratik politikayı temel çalışma sayarlar. Demokratik politika ise, tahakküm altındaki tüm toplumsal birey ve grupların eğitim, örgütlenme ve eylem -politik, hukuki, ekonomik amaçlı gösteri, miting, protesto, ayaklanma ve savaş (koşullar zorunlu kılar)- faaliyetlerini kapsar. Bu faaliyetler ya günlük yürütme çalışmalarıdır, ya sıradan reform, değişim çalışmalarıdır. Daha niteliksel değişim içeriyorsa devrimsel çalışmalardır. Hakim sistemin iktidar ve demokrasi çalışması ne denli yoğunlaşırsa, özgürlük güçlerinin demokrasi çalışması da o denli iç içe ve bazen karşı karşıya kalınarak yürütülür.

Tarihte İngiliz, Fransız ve Rus Devrimlerinin içine girdikleri hataları yapmamak çok önemlidir. O da her iki tarafın demokratik çalışmalarının ne birbirini inkâr ve yok etmek, ne de birbirlerinin içinde erimek gibi bir faciaya, büyük tarihsel bir yanlışlığa -zoraki doğruluk da denebilir- düşmemeye büyük özen göstermek gerekir. İki demokrasi arasında hem ilişki hem çelişki olabilir. Yine iç içe bir arada olabilecekleri gibi karşı karşıya da olabilirler. Esas olan, inkârcı ve yok etme eğilimiyle iç içe eriyerek tekleşme tehlikesine düşmemektir. Biraradalığın ve karşı karşıya olmanın kural ve koşullarını, ilke ve esaslarını çok iyi belirlemek gerekir. Tekleştirme demokrasilerde her zaman tehlikelidir. Ardından demokratik inkârı getirir. Her grubun içte ve dışta kendine özgü demokratik seçeneğine özen göstermek demokratik dehanın üstün yanıdır. Tersî Eflatonik filozof kralla mitolojik tanrısal-krallık politikasıdır; faşizmin, totalitarizmin, hiyerarşinin, despotizm ve her tür diktatörlüğün politikasıdır. Sonuçta tüm tahakkümcü sistemlerin antidemokratizmidir.

Ortadoğu'da gelişecek demokrasinin karma bir nitelikte olması güçlü bir olasılıktır. Hem burjuva-feodal, hem toplumsal emekçi sınıfların, grupların taleplerini iç içe içermesi söz konusudur. Tek başına burjuva demokrasisi dönemi geçmiştir. Zaten hiçbir zaman saf

haliyle uygulanmamıştır. Tek başına toplumsal halk güçlerinin demokrasisi de yalnız başına uygulanmamıştır. Tabii bu tanımlar toplumsal-halkçı demokrasilerle burjuva demokrasilerinin ayrı ayrı hiç olmayacağı anlamına gelmez. Her halk grubu kendi demokrasisini yoğun yaşar, yaşmalıdır. Ne kadar kendi öz demokrasisini içselleştirirse, diğer grup ve sınıflarla ortak bir demokrasiyi de o denli daha ilkeli ve tecrübeli yürütebilir, değiştirebilir, dönüştürebilir.

Ortadoğu'da toplumsal olgularla demokrasi arasındaki ilişkiyi daha yakından görelim. Devletin demokratikleştirilmesi kavramının doğru bir kavram olmadığını gördük. Doğru olan devletin demokrasiye duyarlı olmasıdır. Duyarlılık demokratik zihniyeti, yapılanmayı ve uygulamalarını kabul etmektir. Denilebilir ki, devletin gücünü ve büyüklüğünü bu durum sınırlar. Doğrudur. Zaten demokrasinin varlığı devletin sınırlandırılması ve küçültülmesidir. Demokrasinin etkin işlediği ülkelerde devlet zorunlu 'genel güvenlik' ve aynı nitelikte ortak kamusal alandaki ihtiyaçların örgütlenmesi ve kurumlaştırılması biçiminde yeniden tanımlanmak durumundadır. Demokrasilerde klasik tahakkümcü devlet olamaz. Devletle demokrasi bu temel çerçevede ancak birlikte bulunabilir. Mevcut çağ koşullarında ne tümüyle klasik devlet, ne tümüyle demokratik yönetim olanakları vardır. Bu anlamda çağımız da devletten demokrasiye geçiş çağıdır diyoruz. Geçiş çağlarında genellikle geçmişle gelecekteki temel kurumlar bir arada yaşarlar. Feodalizmle kapitalizmin iç içe yaşadığı dönemler gibi.

Ortadoğu somutunda demokrasinin gelişimi oldukça sınırlıdır. Fikri ve refleksleri henüz tam uyanmamıştır. Grupların derin özlemi olmakla birlikte, binlerce yıllık ceberut devlet çok sert bastırmalarla bu özlemleri uykuya yatırmıştır. Zaman zaman patlamalar, asilikler halinde kendini gösterse de, devletin acımasız despotik karakteri tekrar tekrar bu özlemleri yerin dibine gömdürür. Fakat çağ gerçekliği ile bu devlet yapısının köklü bir çelişki içine girmesi demokratik, özgür ve eşitçi özlemleri uyandırmaktadır. 20. yüzyıl bu yönlü gelişmenin işaretleriyle dolu geçti. 21. yüzyılda ise özlemden gerçekleştirmeye doğru bir gelişme güçlü bir olasılık olarak belirmektedir. En geriden seyreden coğrafya Arap ülkeleridir. Dinsel ve etnik yapının devlete bağımlı kılınması, üst tabakasının devletçi karakterinin çıkar temelinde güçlü bağlarla bağlanması, demokratik

refleksin uyanmasını ve harekete geçmesini zorlamaktadır. Dıştan müdahaleye ihtiyaç duyulmaktadır.

İsrail'in Arap bağrında gelişmesi şimdiye kadar Arap milliyetçiliğini ve dinciliği güçlendirmişse de, artık tersine bir etkiye yol açmanın ağzına gelip dayanmıştır. Kronik Arap-İsrail çatışmasının milliyetçilik ve dincilikle çözümlenemeyeceği dünyaca da iyice anlaşılmıştır. Milliyetçi ve dinci liderliğin aşılması, demokratik önderler grubunun ortaya çıkması ancak mevcut kilitlenmeyi açabilir. Hem iç hem dış koşullar Kıbrıs örneğinde görüldüğü gibi demokratik çözüm yönlü eğilime güçlü olanak tanımaktadır. Bunun için Büyük Ortadoğu Projesi daha somut planlarla devreye girmektedir. Özellikle Suudi Arabistan ve Mısır'ın demokratikleşmesi önemli görülmektedir. Diğer küçük Arap devletleri Irak'tan ders almışçasına demokrasiye ilgi duymak durumunda kalmıştır. Dıştan dünya kamuoyu, içten binlerce yıldır bastırılıp saptırılan komünal toplum ve demokratik duruş özelemleri uykudan uyanmak üzeredir. Despotik Arap devletinin bu iki olguya uzun süre direnmesi ve demokrasiye alan tanımaması beklenemez. Krallık ve cumhuriyet unvanını taşımış olmaları, demokratikleşme açısından fazla önem arz etmez. İkisi de despotizme eğilimlidir. Önemli olan demokrasiye duyarlı olmaları ve devletin sınırlandırılmasına ve küçülmesine açılmalarıdır.

Geleneksel denge sistemlerine bağlı bu devletlerin varlığı 1990 sonrasında güçleşmiştir. ABD'nin bölgedeki hegemonik varlığı onları daha çok eyalet statüsüne zorlayacaktır. ABD ölçülerinde bir demokrasiye yönelmeleri devlet olarak yaşamaları için güçlü bir olasılıktır. ABD ve daha önceleri İngiltere, Fransa ve hatta Osmanlılara dayalı blok iktidarlarını önümüzdeki dönemde sürdürmeleri her geçen gün daha da zorlaşacaktır. Zaten Büyük Ortadoğu Projesi bu zorluktan kaynaklanmaktadır. Demokratik yapılanmalar her ülke sınırlarında değişiklik gösterse de, benzerlikleri de olacaktır. İnsan hakları, sivil toplum örgütleri, seçimler, çok partililik, medyada farklılaşma, parlamentoların güçlendirilmesi, bireyselleşmenin gelişmesi ortak gelişmeler olarak gündemi giderek işgal edecektir. Anayasal ve yasal etkinliklerde de gelişmeler beklenir. Gelişecek demokrasi ne tam burjuva-feodal ne de halk demokrasisi biçiminde olacaktır. Devlet karşısında sınırlı, ama toplumu giderek kapsayacak etkinlikler biçiminde açılımlar gösterebilir.

Din ve etnisite olgusu demokratikleşme evresinde değişim göstermek durumundadır. Din ve etnisite biraz daha modern siyasi ve sivil toplum örgütleri halinde temsil edilebilir. Klasik anlamda din ve aşiretler yerini demokratik ve siyasi yapılanmalara taşıyabilir. Ne dine ve etnisiteye dayalı devlet ve demokrasinin, ne de tümüyle bu olguları yadsıyan oluşumların fazla şansı olur. Özellikle Avrupa tarzı liberal ve sol eğilimlerin taban bulamamalarının en önemli nedeni, dini ve etnisiteyi doğru çözememeleri ve bağ kuramamalarıdır. Halbuki toplumsal örgü büyük oranda bu iki olguya dayanır. Din ve etnisiteye yönelik köklü yaklaşım ve yapılanmalar geliştirmeksizin, genelde siyaseti özelde demokratik siyaseti başarılı kılmak zayıf bir olasılıktır. Ancak üstten çok şiddetli bir devrimci veya karşıdevrimci diktatörlükle bu gerçekleşebilir. Ama kalıcılığı da hayli kuşku lu olur. Tarikat ve mezheplere de bu çerçevede yaklaşım göstermek gerekir. İki olguda da ortaçağların bir nevi manastır düzenini görebiliriz. Sivil toplumun ortaçağ biçimleri gibidir. Günümüzde de varlıklarını sürdüren bu kurumları demokrasiye döndürmek özgün çabalar gerektirir. İnkâr ve bastırma yerine, sosyolojik bir olgu olarak görüp özgürlük eğilimine bağlamak en doğrusudur. Kadın hakları ve özgürlüğü de olmazsa olmaz bir gelişme olarak demokratik süreçte önemli rol oynayacaktır. Bu konuyu ayrıca değerlendireceğiz.

Arabistan sahasında İsrail ve Suriye iki stratejik öge olarak demokratikleşme açısından daha çok önemlidir. İsrail'in oldukça oturmuş bir demokrasisi vardır. Bu İsrail için zayıflık değil, güçlü olmanın önemli bir etkenidir. Aynı şeyi Suriye için söylemek zordur. Suriye ciddi bir yol ağzındadır. Ciddi reformlarla demokratikleşmede adımlarını hızlandırıp İsrail ile sorunlarını çözemese, ikinci bir Irak durumuna düşebilir. Demokratikleşme ve İsrail'le barış, Suriye'deki rejimin zora başvurmaksızın dönüşümünü sağlayabilir. Güçlü aydınların varlığı, farklı etnik ve mezhep yapısı, orta ve yoksul sınıfları ortaklaşa bir demokraside daha verimli bir gelişme sürecini sağlayabilirler. Suriye Kürtlerinin rolü Irak Kürtleri gibi değil de, liberal demokratik dönüşümün bir olanağı olmaya daha yatkındır. Bunu devletin duyarlı yaklaşımı belirleyecektir. Kuzey Afrika'da Berberiler benzer bir rolü oynayabilir.

Irak daha çok Arapların ve hatta Ortadoğu'nun demokrasi laboratuvarı olmaya adaydır. Hemen hemen bölgedeki tüm etnik, dini,

mezhebi, siyasi, sosyal olguları bağrında toplaması bu laboratuvar olma özelliğini pekiştirmektedir. ABD ve ortaklarının giderek derinleşecek çabalarıyla alttan çeşitli etnik, mezhebi ve sosyal grupların artan demokratikleşme inisiyatifleri, bu ülkeyi demokrasi açısından stratejik bir konuma getirmektedir. Zengin bir tarih ve petrol doğru kullanılırsa, demokrasi için de bir fırsat olabilir. Kürtlerin demokratik federalizmi dayatması, varlıklarının ötesinde bölge çapında önemli sonuçlara yol açacaktır. Demokratik Irak Federasyonu ileride daha da kendini duyuracak Demokratik Ortadoğu Federasyonunun prototipi olabilir. Bu nedenle gelişmeler çok önem taşımaktadır. Irak'taki çözümler Ortadoğu çapında genelleşebilir.

İran'da demokratikleşme giderek güncellenmektedir. Klasik devletin güçlü geleneği artık çağla uyumunu sürdürmekte gittikçe zorlanmaktadır. İran halkında demokratik heyecan ve özlemler yoğunlaşmaktadır. Irak'tan sonra demokratik federalizm İran için de gündemleşebilir. İran'ın bölünmekten çok federalizme yatkınlığı daha güçlüdür. 2500 yıllık devlet geleneğinde de federalizme benzer öğeler hakimdir. Halkın yoğunlaşan özlemleri ile çağdaş bir federalizm bütünleşirse, İran bölgenin en güçlü demokratik federasyonu olabilir. Bir nevi ikinci Rusya gibi olur. ABD'nin artan baskıları karşısında Saddamvari bir direniş yerine, demokratik federalizme doğru bir kayma İran için gerçek ve kalıcı bir seçenek olabilir. Dinin aşırı siyasallaşması demokratikleşmeyi olumsuz etkilemektedir. Dinsel ideolojinin etkinliği giderek ters tepebilir. İran kültürü demokratikleşmeye daha yatkındır. Tarihsel direniş gelenekleri, Zerdüş'ten Mazdek'e, Babek'ten Hasan Sabah'a kadar birçok tarihi şahsiyet daha çok demokrasi kültürüne altyapı oluşturur.

Yakın dönemdeki çok renkli muhalefet deneyimi hastalıklarından arınarak tutarlı bir demokratizmi geliştirebilir. İletişim teknolojisi süreci hızlandırabilir. Eğer yönetim gerekli esnekliği gösterirse, İspanya benzeri bir demokratikleşme İran için de somutlaşabilir.

Pakistan'da dinin rolü daha olumsuzdur. Anti-Hintçiliğin ve aşiretçiliğin beslediği dincilik devleti de, toplumu da adeta tutsak almıştır. Fakat ABD'nin dinden desteğini çekmesi ve Afganistan deneyimi dinsel örgüyü zayıflatıp seküler bir demokrasiyi geliştirebilir. Başka türlü Hindistan ve İran'la, Afganistan'la baş edemez. Pakistan modeli hızla dönüşmesi gereken bir modeldir.

Afganistan deneyimi tüm Orta Asya için Irak benzeri bir prototip olabilir. Orta Asya'yı en çok değişime zorlayacak etken Afganistan'daki demokratikleşme deneyimi olacaktır. Türkiye Cumhuriyetlerin demokratikleşmesi Rusya'ya daha yakındır. Fakat çevresi daha özgün gelişmelere yol açabilir.

Ortadoğu'nun politik yapılanması parçalanmış zihniyet ve devletlerden ötürü AB türü bir gelişmeye kolay yönelmese de, tarihsel zemin ortaklaşmayı daha rasyonel kılmaktadır. İslam Konferansı pek işlevsel değildir. Demokratik Ortadoğu Federasyonu idealize edilebilir. ABD ve ortaklarının demokratikleşmeyi çıkarlarına daha uygun bulmaları bu yönlü gelişmelerin şansını artırmaktadır. 1990 öncesinde esas desteklenen güçler antidemokratik despotik güçler iken, yeni dönem tersini gündemleştirmektedir. Çağın demokrasiye doğru ivme kazanması, bölgenin daha uzun süre çağdışı devlet yapılanmalarıyla yönetilmesini kaldıramaz. Sovyet-ABD dengesine dayanan son 50-60 yıllık ulus-devlet olguları artık küreselleşmenin tahammül gösteremeyeceği verimsiz ve çözümsüz modellerdir. Sistem kadar alttaki halk gruplarını dinleyebilen ve buna göre demokrasiye duyarlı, küçülmüş ve sınırlandırılmış devlet gerçeği güçlü bir olasılıktır. Ortadoğu'nun demokratik uygarlık çağına geçişi bu etkenler nedeniyle dünyanın dönüşümünde de önemli katkılar yapabilecektir.

Ortadoğu'nun yakın dönem somutlaşması olarak bu öngörüler açık ki halkın demokratik ve komünal sistemi açısından ideal olanı vermemektedir; bir dönemlerin sosyalist ütopyası gibi ideal kalmaktadır. Ama daha gerçekçi bir idealdir. Mühim olan, toplumsal özgürlük ve eşitlik davasında olanların kendi ilkeli tutumlarını devlet odaklı çözümlere -aslında çözümsüzlüklere- kurban etmemeleridir. Bu ilkeli tutumu reel sosyalizm, ulusal kurtuluşçu ve sosyal demokratların yaptığı gibi tavizler karşılığında terk etmemeleridir. Demokraside ısrar derinlik, özgürlük ve eşitlik için en emin yoldur. Lenin'in dediği gibi, çok geç de olsa ancak bu yaklaşımla yani en geniş ve soluklu demokratikleşmeyle sağlanabilecektir.

Ortadoğu uygarlığında kadın olgusu tüm toplumsal sorunların çözümünde odak durumundadır. Kısa tarihsel gelişmesini tekrarlamaksızın önümüzdeki dönem için temel sloganımız, bu sefer için üçüncü büyük cinsel kırılmayı erkek aleyhine gerçekleştirmek

olmalıdır. Toplumsal cinsiyet eşitliği sağlanmadan hiçbir özgürlük ve eşitlik talebi anlam bulamaz ve gerçekleşemez. Demokratikleşmenin en kalıcı ve kapsamlı unsuru yine kadın özgürlüğüdür. Kadını önce mallaştıran, günümüzde ise her şeyiyle korkunç metalaştıran sistemin en zayıf yanı kadın sorunudur. Bir dönemlerin işçi sınıfı denilen olgu rolünü en iyisinden kadın soyu yapmak durumundadır. Sınıfsallıktan önce kadın soyluluk çözümlenmelidir ki, sınıfsallık ve ulusallık daha iyi kavranıp çözümlenebilsin. Gerçek bir kadın özgürlüğü, üzerindeki koca, baba, aşık, kardeş, dost vb. köleleştirici duygu ve iradelerin kaldırılmasıyla mümkündür. En iyi aşk en tehlikeli mülkiyettir. Kadına yönelik erkek egemen dünyasının ürettiği tüm düşünce, din, bilim ve sanat kalıplarını çok sıkı bir eleştiriden geçirmeden özgür kadın kimliği açığa çıkarılamaz. Kadın öncelikle kendinin olmalı ki, mal olmaktan çıksın. Mal, mülkiyet haline düşmüş kadın, erdemli erkek olmayı da önler. Böylesi kadınla düşüp kalkmak özgür erkeğin önündeki engeldir de. Böylesine düşürülmüş kadın, tersten de olsa düşürülmüş erkektir.

Toplumların özgürlük düzeyinin kadın özgürlük düzeyine bağlılığı doğru bir belirlemedir. Konuya estetik açıdan baktığımızda, özgür olmayanın estetiğinin de olamayacağı açıktır. Dolayısıyla estetik olmayan bir yaşam ancak primat sınırlarında gerçekleşir. Kadın olgusuna bir sanat olgusu olarak bakmak daha gerçekçi ve yaşamsaldır. Ne mal mülk, ne işçi-köylü gibi. Kadını doğanın en işleyen duyarlı parçası olarak görmek, belirli bir kutsallığı taşıdığını fark etmek, erkek egemen diliyle hitap etmemek, kadının sırlarla yüklü dilini anlamak estetik bir yaşam açısından çok önemlidir. En kötü toplumsal pratik kadına dayatılan erkek egemenliği, onun hodkâmlığıdır. Hiçbir şey çaresiz durumda bırakılmış kadın üzerindeki hoyrat erkek tavrı kadar kaderci olamaz. Bana göre en güçlü, olgun, duyarlı, eşit ve özgürlükten anlayan, dolayısıyla demokrat erkek ve onlara dayalı toplum, kadına karşı tanımladığımız ölçülere bağlı olmak ve gereklerini yaratmayı bilmekle gerçekleşir. Kölelikte en derinleşmiş toplum kadını en çok küçümseyen toplumdur. Yaşamaktan en anlamayan toplum da kadınla rasgele yaşamayı kabul eden toplumdur. Yine en kötü, duyarsız, heyecan ve anlamdan uzak yaşam da köle kadınla gerçekleştirilen yaşamdır.

Tüm bu tanımlamaların ışığında Ortadoğu toplumuna baktığımızda neden geri, anlamsız, zalim, çirkin ve anlayışsız bir yaşamın hüküm sürdüğünü daha iyi anlamış oluruz. Kadınlarına karşı bu kadar basit, estetikten yoksun, değersiz, mal ve hatta baştan savrulması gereken bir dert olarak yaklaşım gösteren bir erkek toplumunun iflah olamayacağı, barıştan yoksun ve çirkin yaşayacağı çok açıktır. Böylesi erkek toplumları yaşam kutsiyetini, anavatan yüceliğini, gerçek erdemi, anlamlı canlı bir doğa yaklaşımını yaratamazlar. Yaratamayınca da bahane olarak sık sık 'şeytan kadını' gösterirler. Şeytan ve eksik denilen kadın, aslında kaybetmiş erkek toplumun en aşağılık bir yalanıdır. Erkek egemen ideolojiye, ahlaka ve toplumsal güç ve bireylere karşı güçlü bir savaşımla verilmeden özgür yaşam kazanılamaz. Gerçek bir demokratik toplum yaratılamaz. Dolayısıyla eşitlik olarak sosyalizm de gerçekleştirilemez. Halkların politik seçeneği sadece demokratik değil, demokratik ve cinsiyet özgürlüklü toplumdur.

Somut olarak kadın özgürlük mücadelesi kendi öz partisini kurmaktan kitlesel kadın hareketine, tüm sivil toplum örgütlenmesine, demokratik siyaset yapılanmalarına kadar iç içe yürütülmek durumundadır. Erkek egemenliğinin ve toplumunun elinden ne kadar kurtulur ve bağımsız inisiyatifleriyle hareket edip güç kazanırsa, kadın o denli özgür kişilik, kimlik sahibi olabilir. Erkenden baş bağlama en zalim bir köleliktir. Hiç başını -aklını- bağlamama en soylu davranıştır. Çarşaftan, türbandan tutalım pornoya kadar erkek eliyle kadına dayatılan uygulamaların alçaklığı hiçbir sınıf ve ulus kötülüğü kadar olamaz. Dolayısıyla kadının öfkesine, özgürlük bilincine ve hareketine destek vermek en yüce yoldaşlık ve insanlık değeridir. Ortadoğu en güçlü tanrıça kültü kadar en derin kadın köleliğinin yaşandığı, uygarlığa tanıdık bölgedir. Üçüncü büyük cinsel kırılmayı sağlayarak, kadın lehine büyük bir yürüyüşe de tarihine yaraşır biçimde yer vermek durumundadır. Büyük düşüşlerin kalkışı da büyük olur. Bu temelde adeta yeni bir tanrıça dininin müminleri gibi yaklaşırsak, hak edilmiş kutsal analığa ve aşk kadınlığına ulaşabiliriz.

Ortadoğu'nun alternatif toplumunda ekonomi, sınıf ve sosyalleşmenin nasıl olması gerektiğini fazla anlamlı bulmuyorum. Daha çok çözümlenmesi gereken konular ele alınanlardır. İşçiliği- işsizliği ve köylülüğü tanımak değil, tanımamak gerçek devrimciliktir.

Bu sınıfsallıkları ağa ve patronun kulları olarak düşünmek gerçeğe daha iyi yaklaşıtır. Özgürlük, işçiyi ve köylülüğü ekonomik olmasa bile, zihniyet ve demokratik politikada aştığı oranda gerçekleşir. Zorunluluktan ötürü işçi ve köylü olunur. Özgürlük zorunluluğun aşılması ise, o zaman işçi ve köylü olmayı aşacaksınız. Gerçek sınıf mücadelesi bu zihniyetle ve demokratik tarzla yürüdüğünde, eşitlik olarak sosyalizm de o zaman gerçek anlamını bulur. İşsizlik demokratiksizliğin ürünüdür. Demokratik olmasını bilen bir toplum işsiz üretemez. Nerede çok işsizlik varsa, orada o kadar demokrasizlik var demektir. İşsizlik olgusu genelde sınıflı uygarlığın bir illeti, hastalığıdır. Ona karşı çıkmayı bilen insan ve topluluklar hiçbir zaman işsiz kalmaz. Hiçbir iş bulunamazsa, en yüce iş, demokrasi işi olduğuna göre herkese de en yüce iş var demektir. İyi bir demokrat ol, özgürlük için savaş; göreceksin ki, ömründe bir saat bile avare, işsiz kalamıyorsun. Demokrasi savaşını veremeyen halklar, topluluklar her zaman avare, ırgat ve işsiz olacaklardır. O halde bir toplumu, bir bireyi ne kadar demokrasi mücadelesi için eğitip örgütleyerek eyleme sokarsak, o denli işsizliğe, avareliğe, ayyaşlığa ve tembelleğe karşı mücadeleyi kazanmış olacağız.

Ortadoğu halkları demokrasi için ayağa kalkmadıkça, asırlık miskinlik, tembellik ve işsizlikten de kurtulamayacaktır. Demokratik olmasını bilen toplumlar vatanlarına, her tür kaynaklarına, emeklerine, kültürlerine de sahip olurlar ki, o zaman sadece verimli insan emeği kalır. Bilim-teknik çağıyla bu emek birleştiğinde, herhalde açlıktan ve işsizlikten eser kalmayacaktır. Tekrar vurguluyorum: İşsizlik ve tembellik demokrasizizliğin ve köleliğe alışmanın bir ürünüdür. Ortadan kalkması isteniyorsa devlete, patrona -ikisi de işsizliğin ve her tür düşkünlüğün temel kaynağıdır- yalvararak değil, demokratik örgüt ve eylemi dayatarak sonuç alacaksınız. Gerçek ekonomik mücadele bu denli demokratik eyleme bağlıdır. Diğer yollar sarı sendikacılığın ve patron ajanlığının bir oyunudur; ucuz tavizlerle ömür boyu işçi ve köylü köleliği olarak kalmaktır. Demokrat olmasını bilen ülkeler ve toplumlar tarihte -Atina- ve günümüzde -İsviçre ve İngiltere- en zengin ve başarılı olmuş toplumlardır.

Tarih de Ortadoğu'da ekolojinin -çevrebiliminin- iyice öldüğünün de tarihidir. Sınıflı toplum uygarlığı doğaya yabancılaştığında, çevrenin kalıcı tahribatı da gün gün, ay ay, yıl yıl, yüzyıl yüzyıl, bin yıl

binyıl gelişip durdu. Bütün ormanları ve toprakları neredeyse çöle dönüştü. O orman ve topraklar ki, insanlığın en verimli atardamarını oluşturdu. Üzerindeki bitki ve hayvanlarla uygarlığın yolunu açan en temel alanlardı. İnsan insana kulluğu dayattığında, doğaya da tahrifatı, acımasız baltasını dayattı. Cennet hayalini yaratan alanları çöle çevirdi. Orman kalmayınca toprak, toprak kalmayınca bitki, hayvan ve insan kalmadı. Aç kaldı, susuz kaldı; kalamadı. Sonuçta en zengin topraklar, en yoksul, göçülen topraklar haline geldi. Bir dönemlerin dört yönden akın edilen toprakları, dünyanın dört yanına kaçılan topraklara, bozkırlara ve çöllere dönüştü. Ortadoğu'da ekolojinin tarihi de kadının tarihi gibi yazılmamıştır. Nasıl özgür kadın için kadın tarihini bilmek gerekiyorsa, ekolojik toplum için de ekolojinin tarihini bilmek gerekir. Çevre bilinci ve eylemine dayanmayan bir demokrasi ve cinsiyet özgürlüğü bir toplum halkların gerçek seçeneği olmaz.

En kabasından büyük bir ormanlaştırma ve erozyona karşı yeniden topraklandırma hareketine dayanmayan bir demokrasi ve cinsiyet özgürlüğü hareketin diğer erkek tahakkümlü dünyadan farkı olamaz. Ekolojik hareket kuracağımız yeni toplumun olmazsa olmazlarından. Ekoloji sadece ekonomi değildir. Bir zihniyet, kaybettirilmiş canlı ve kutsal doğa anlayışına yeniden dönüştür. Cıvıl cıvıl, bizimle konuşan, bizimle varolan, bizi var eden bir doğa bilinci olmadan, ölüm gibi kara toprak, cansız ve kutsallığını yitirmiş bir doğada yaşam büyük oranda değerden düşmüş yaşamdır. Çevre bilinci sadece kirli su ve hava için olamaz. Tümüyle doğa ile olma, parsel parsel olmuş doğadan bütünleşmiş doğaya dönüştür. Bu da demokratik ve sosyalist topluma varıştır. Bu denli iç içelik söz konusudur. İnsanı üreten evrim zincirine saygıdır.

İlkel komünal toplumun kendiliğinden sağladığı doğal toplumu bilim ve teknoloji ile günümüzde daha bilinçli yaratabiliriz. Belki Ortadoğu'nun kanlı sorunları karşısında ekolojik sorunlar fantezi gibi gelebilir. Ama unutmamak gerekir ki, bu kanlı, açlıklı ve işsizlikli sorunlara ekolojiye ihanet edilerek gelindi. Hekimliğe dayanmadan nasıl sağlıklı bir tedaviden bahsedilemezse, ekolojiye dayanmadan da sağlıklı bir toplumluluktan bahsedilemez. Dolayısıyla demokratik ve özgür cinsiyetli toplum kurulamaz.

Ortadoğu toplumları tüm halklarıyla yol ağzına dayanmış bulunmaktadır. Hegemon güç ABD'nin imparatorluk eğilimi çözüm

getirmekten uzaktır. Ona karşı yeni Vietnam'lar gerçekçi bir yaklaşım değildir. Yeni bir 1920'ler Türkiye'si de söz konusu olamaz. Başta denge gücü Sovyetler olmadığından, daha önemlisi emperyalizm eskisi olmadığından, eskisi gibi bir Türkiye ulusal kurtuluşçuluğu, Vietnam kurtuluşçuluğu olamaz. Her tarihsel dönemin koşul ve hedefleri, dolayısıyla örgütlü savaşları da farklı olur. Günümüz ABD ve ortaklarına karşı en anlamlı tavır, halkın ve toplumun tüm özgürlük güçlerini tutarlı, uygulanabilir bir demokratik, özgürlükçü ve ekolojik programla ve geniş örgütlenme ağlarıyla bütünleştirerek hareketlendirmektir. Belki az kanlı, ama en bilinçli ve sonuç alıcı savaş böyle olur.

Gerektiğinde ilkeli uzlaşmalarla, bu olmazsa kendi öz demokratikleşmemizi öz savunma güçlerimize dayanarak köyde, kentte, dağda ve çölde gerçekleştirebiliriz. Kendini demokratikleştiremeyen halkların başarı şansı olamaz. Halklar en genelinde iradelerini temsil eden kongreleri ile, her tür sivil toplum, kooperatif ve komün çalışma grupları ile harekete geçtiğinde, başaramayacakları bir toplum davasının olmadığını göreceklerdir. Ortadoğu'nun yeni tarihi döneminde halkların ayağa kalkışı bu temelde olduğunda, sadece eskinin emperyalizm dayatmalarının benzerlerini boşa çıkarmakla kalmazlar; anlamlı, ilkeli uzlaşmalarla daha barışçıl demokratikleşmelere de öncülük edebilirler. Tarihsel uygarlıklarına yaraşır bir ayağa kalkmayı böyle gerçekleştirebilirler.

Devrimcilerin rolü nerede kaldı denilirse, her şeyden önce çizmeye çalıştığımız bu sosyal bilim gerçeklerine ulaşmayı bilmeleri gerekir. Sosyal bilimsiz devrimcilik veya toplumsal dönüşümcülük bazen farkına varmaksızın cinayet ve hıyanetlere karışabilir. Bunu önlemenin yegane yolu, sosyal bilimimizi iktidar-bilme güçlerinin elinden kurtarıp yeniden yapılandırmaktır; kendi sosyal-bilim okullarımızı ve akademilerimizi kurmaktır. Politikamızın arkasına sosyal bilime dayalı zihniyetimizi esas kılmaktır. Belki de hepsinden en önemlisi, toplumsal ahlakı egemen kılmaktır. Ahlakî politikada doğrusu çizilen yolda sonuna kadar yürüme sabır, inanç ve iddiasıdır. Dönmemek, ihanet etmemek, bunlar için bahane bulmamaktır. Ahlak, bilimle yoğrulmuş zihniyet dünyamızla anı anına uyumlu olabilmektir. Bilinçle sürekli yaşamaktır. O halde bilim, politiklik ve ahlak el ele verdiğinde, genelde insanlığın ve özelinde onun ayrılmaz

parçası olan bölgesel halklarımızın hizmetinde başarılamayacak, üstesinden gelinemeyecek bir toplumsal davamızın olmadığını göreceğiz. Tarih ve toplumun vicdanı olarak ahlakımız, her zamankinden daha fazla bu yönlü bilinçle yüklü politikayı yürütmeyi, onunla arzulanan, öngörülen toplumsal değişimi ve dönüşümü sağlamayı emretmektedir.

Özetle Ortadoğu halklarının demokratik uygarlığa geçiş çağında belli başlı üç seçeneği bulunmaktadır.

Birincisi, varolan statükonun -kurulu düzen- olduğu gibi devam etmesidir. 20. yüzyılın denge sisteminden yararlanarak varlığını sürdüren düzenin sonuna gelinmiştir. Reel sosyalizmin çözülüşüyle hem hızlanan, hem de tek kutupluluğun ağırlık kazanmasına yol açan güncel kriz durumu ABD'nin hegemonyası altında kaos imparatorluğuyla aşılmaya çalışılmaktadır. Üçüncü büyük küreselleşme hamlesi bu döneme denk gelmektedir. Bilim ve teknolojik devrimle çığ gibi büyüyen arz fazlalığı yoksul kitle engeline takılmaktadır. Küreselleşme bu çelişkiyi çözmeden amacına ulaşamaz. En temel engel olarak ulus-devletin statükocu yapısı görülmektedir. Bu yapıların bireyselleşme, liberalleşme ve demokratikleşme temelinde aşılarak yeniden yapılanması giderek ağırlık kazanmaktadır.

Halk yığınları için hem olumlu hem olumsuz yanları olan bu gelişme, demokratik uyanışı ve hareketlendirmeyi hızlandırmada objektif bir etken olarak görülebilir. Dolayısıyla hem sistemin hegemonik gücü, hem de alttan halkların artan uyanışı ve hareketliliği statükoyu gittikçe sürdürülemez kılmaktadır. Çözumsuzluğu bir yaşam tarzı haline getirmeye çalışan, zorlanınca yüzüne makyaj çalan ve zaman zaman provokasyonlarla ömrünü uzatmaya çalışan statüko gittikçe tecrit olmaktadır. Eskiden olduğu gibi arkasında ABD ve Rusya'ya dayalı sistemlerin desteğini bulamadığı için daha da hırçınlaşan düzen, adeta patinaj yaparak zaman öldürmektedir.

Eskinin sahte sağ ve solcu demagojilerini kullanarak da sonuç alması mümkün görünmemektedir. Ne faşizm ne de totalitarizmle devletin ve toplumun kontrolü eskisi gibi destek bulabilir. Halkların gün geçtikçe desteğini yitiren statükocu ulus-devletin giderek çözülmesi, üst tabakasının yeni hegemonik yapıyla bütünleşmesi, alttaki halk yığınlarının ise demokratik düzen arayışları bu zoraki

seçeneği devre dışı bırakacaktır. Ortadoğu'da güncel olarak yoğun yaşanan bu süreç, gittikçe ağırlaşan sorunların çözümine tam götürme de, engel konumundan çıkartması mümkündür. Özellikle Mısır başta olmak üzere tüm Arap devletleri, Pakistan, Türkiye ve İnan statüko ile değişim arasında bocalayıp durmaktadırlar. Önlerindeki sürece ilişkin net kararlarını verememektedirler. Fakat üstten ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesinin, alttan hakların demokratik, cinsiyet özgürlükçü ve ekolojik toplum projesinin yoğunlaşan etkisi altında değişim sürecine girmeleri güçlü bir olasılıktır.

İkinci seçenek, pratik yanı ağır basan sınırlı karma demokratik düzen seçeneğidir. Emperyalizmin geçmişte tek taraflı iradesi ile yapılandırıldığı düzen kurma çağı geçmiştir. Yeni hegemonik güç olarak ABD'nin benzer tek taraflı iradesi ile düzen kurup sürdürmesi zor bir olasılıktır. Buna karşılık çeşitli ulusal toplulukların yakın çağda kurdukları ulus-devlet düzenleri de sorun çözmeye yeteneklerini kaybettikleri gibi, hem içte hem dışta sorunların kaynağına dönüşmüş bulunmaktadır. Sistemler arası denge döneminde bir arada tam bağımsız duruşlar gittikçe zorlaşmaktadır.

Çağ karşılıklı bağımlılığı öne çıkarmaktadır. Üçüncü büyük küreselleşme hamlesi bu süreci hızlandırmaktadır. Uluslararası dönem yerini şirketler arası döneme bırakmaktadır. Ulus-devlet şirket-devlete dönüşmektedir. Ulusal sermaye yerini şirketler arası sermayeye bırakmaktadır. Diğer yandan yerel kültürler büyük canlılık göstermektedir. Yerellik yükselen bir değer olmaktadır. Dönem bu etkenler altında küresellik ve yerelliğin öne geçtiği çağ olarak tanımlanabilir. Bu olguya denk gelen siyasi sistem ise, ne eskinin gelişmiş ulus burjuva demokrasileri ve faşizm, ne de geri ulusların reel sosyalizm ve ulusal kurtuluş totalitarizmleri olabilir; iç içe iki düzenin bir arada yaşamasına dayanan karma nitelikli demokrasiler olabilir. Ulusal ve yerel ölçekli toplumsal grupların demokratik ittifakları en geçerli yöntem olmaktadır. Sağ ve solun eski tek partili kendi iç ve devlet yönetimleri yerini çok partili, demokratik etkili yönetimlere bırakmaktadır. Böylelikle temsil kabiliyeti bulan her grup küresel sistemle daha yakından temas edebilmekte, akışkanlık artmakta, arz fazlası emilmektedir.

Dünya genelinde yaşanan bu süreç Ortadoğu ülkeleri için gittikçe daha çok olasılık haline gelmektedir. En eski statükolu yapıların

aşılma zorunluluğu bu seçeneği güncel kılmaktadır. ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi bu önemli ihtiyaçtan kaynaklanmaktadır. Ortadoğu halklarının ise tek başına öz demokrasilerini geliştirebilecek bilinç ve örgütlülükte olamayışları, iradelerinin oldukça parçalanmış olması, yeni uyanma ve harekete geçme durumları tek taraflı bir demokratik seçenek oluşturmalarını güçleştirmekte, geleceğe yönelik ütopya olarak bırakmaktadır. Buna rağmen ilkeli uzlaşma için kendi iç demokrasilerini özenle ve yetkin olarak geliştirmelerini ertelenemez ve vazgeçilmez kılmaktadır. Kaos aralığının özgür ve yaratımcı özellikleri geçiş çağıının önemini artırmakta ve karma demokrasilerde halkların başat duruma geçmesine fırsat tanımaktadır.

Üçüncü seçeneğimiz daha çok geleceğe yönelik bir ütopya olarak halkların devlet odaklı olmayan, ahlaka öncelik tanıyan demokratik, cinsiyet özgürlükçü ve ekolojik toplumdur. Ütopya yanının ağır basması, günümüzde hiç yaşanmayacağı anlamına gelmez. Bilakis mütevazı adımlarla bu soylu davanın yürütülmesi her zaman ve her yerde güncel görevdir. Bazı dönem ve yerlerde az ve çok yoğunlukta yaşanabilir. Halkların ve çeşitli özgür toplulukların iç demokrasilerini geliştirerek, toplumsal cinsiyet özgürlüğünü sağlayarak ve ekolojik toplumun ihtiyaçlarını karşılayarak yaşamayı öğrenmeleri, her geçen gün bizleri bu toplum ve demokrasisine daha da yakınlaştıracaktır. Devlete dayanmadan kendilerini yönetemeyen halk toplulukları, arzuladıkları özgürlük ve eşitliği asla gerçekleştiremezler. Devletten beklenen demokrasi ve sosyalizm gerçekte demokrasinin ve sosyalizmin inkârıdır. Tarihte yüzlerce kez denenmiş bu yöntem her zaman tahakkümcü ve istismarcı güçlerin güçlenmesine yol açmıştır. Devlet odaklı olmayan demokrasilerde halk toplulukları kendi öz savunmalarını da kendileri sağlamak durumundadır. Halk savunma milisleri gerekli olan her yerde -köyde, kentte, dağda, çölde, başta halkın demokrasisi olmak üzere korunması gereken bütün değerlerini gaspçılara, zorbalara ve hırsızlara karşı korumasını bilmelidir.

Ekonomik olarak komün, kooperatif ve diğer çeşitli çalışma gruplarıyla metalaşmaya dayanmayan, halk sağlığına uygun, çevreye zarar vermeyen bir ekonomi geliştirmek mümkündür. Sömürü düzenlerinin yapısalıcı bir özelliği olan işsizlik, halkın demokratik ve ekolojik toplumunda sorun olamaz. Hukuk yerine ahlakın esasta rol oynadığı, yaratıcı bir eğitimle yaşam tutkusu gelişkin olan, kendi

içinde savaşı tanımayan, kardeşçe ve dostça ilişkilerin egemen olduğu bu toplum eşitlikle yüklü sosyalizme geçişin en doğru yoludur. Ortadoğu halklarının tarihte uzun süre yaşadıkları komünal toplum ve eşitliğe yakın etnik düzenleri günümüzün bilim ve teknolojik olanaklarıyla birleştirilirse, daha gelişkin demokratik, cinsiyet özgürlükçü ve ekolojik toplumunu yaşamak en soylu değer olarak anlam bulacaktır.

Devlet olgusunun şekillendirdiği zihniyet ve sosyal kurumlaşmaları derinden incelemek büyük önem taşımaktadır. Zihniyetin doğaya yabancılaşması, akla hayale sığmayan sınıflaştırmalar, özel birçok örgütler, askeri kurumlaşma hep bu zor aygıtının icatlarıdır. Çalışmayı tamamen hor gören, ganimet ve talanı yücelten bir kültürden turalım, sürekli istediklerini yapmayı emreden bir tanrı anlayışından, sahte cennet ve cehennem ütopyalarına kadar uzanan bir parazitler dünyası, en yüce sultan, kayser, şah, raca, imparatorlar olarak tanrı katına yüceltilmişlerdir. Bin yıllardır oluk oluk akıttıkları kan hep bu özü olmayan yücelikler adına olmuştur.

C- TÜRKİYE CUMHURİYETİNDE REFORM VE TOPLUMSAL DÖNÜŞÜM

TC Devleti tüm toplumsal sorunlara güvenlik açısından bakmaktadır. Nasıl bu durumlara gelindiğini ‘Türkler ve devlet’ başlığı altında biraz daha ayrıntılı değerlendirmekte yarar vardır. Orta Asya’dan kalkıştan beri Türkler kendilerini ancak savaşçılıkla koruyabileceklerinin tamamen farkındadır. Kaldı ki, kendi aralarında da sürekli kabile çatışmaları halinde bir yaşam sürdürülmüştür. Ortadoğu’ya doğru attıkları her adımda, bir dost ve bir düşmanla karşılaşmadan ve çatışmadan, ileriye veya geriye dönüş mümkün değildir. Her gelişmeyi savaşmanın yasaları belirlemektedir. Savaşsız varlık sürdürmek olası görülmemektedir. Çünkü Ortadoğu Sümerlerden beri savaş ve iktidarla hüküm sürdürülen alanların başında gelmektedir. Her karış toprak, alan denetimi savaş ve iktidarı gerektirmektedir. Türk kabile boyları bölgeye yeni geldiklerinde, bu yasa daha da şiddetlenmiş biçimde hüküm yürütmektedir. Selçuklularla başlayan savaş temelli yayılma eskinin daha dar sosyal kabile göçlerinden farklıdır. Selçuklulardan itibaren Türk boyları adeta devletleşerek ilerlemektedir. Bu yürüyüş ilk siyasal ve askeri yoğunlaşmanın gerçekleştiği Merv kentinden en batıdaki ilerleme olan Macaristan’daki Zigetvar Kalesine kadar hep böyledir. Geriye dönüş de savaşa savaşa olmuştur. İkinci Viyana kuşatmasından İkinci Balkan Savaşına kadar geri çekilişlerin tümünde savaş yasaları geçerlidir. Türkler sadece kendi içini değil, hükümler altındaki her topluluğu esas olarak askeri otoriteyle yönetmektedir. Siyasi güç gelişmemiştir. Sultan askeri olarak bir imparator konumundadır. Ferman dediğimiz günlük emirlerle devlet ve toplumu yönetmektedir.

Cumhuriyet döneminde de askeriye'nin öncülüğü esastır. Cumhuriyet savaşla kurulduğu gibi, daha sonraki tüm temel siyasal ve sosyal kurumlaşmalar askeriye'nin yakın denetimi altında gerçekleşecektir. Herhangi bir ülke, kavim ve ulustan daha çok, Türk-devlet ilişkilerinde bu gerçeklik hakim bir rol oynamaktadır. Kavim ve ulus olarak devletçilik sanki Türklerin genlerine işlemiştir. Devletçilik sadece devlet sınıflarının her şeyi olmamaktadır. Toplumun her kesimi için de onsuza olunamayacak bir olgudur. Nasıl Allahsız olunmazsa,

devletsiz de olunmaz. Devlet ne kadar güçlü, şiddetli olursa, kendilerini o denli güvende hissetmektedirler. Devletin zayıflığı veya çöküşü kendileri için imha ve ölüm anlamına gelmektedir. Abartılı bir yaklaşım, ama tarihsel toplumsal nedenler bunu zorunlu kılmaktadır. İktidarlar kendi bünyelerinde kurulmayıp hep başkalarının elinden alındığından, ellerinden gitmesi de başkalarının eliyle olacaktır. Dolayısıyla arkadan her tür imha ve ölüm tehlikesi gelebilir. Bu ilişkiyi Türkler için bir tarihsel diyalektik gerçeklik olarak belirlemek bu nedenlerle anlaşılırdır.

Cumhuriyet de hem bu kültür üzerine kurulmuştur, hem kendisi de 'yedi düvele' karşı bir savaşımın sonucu oluştuğundan, kendisi ve toplum için güvenliğe hep birinci önceliği verecektir. Batı toplumlarından durum birçok farklı gelişmeyi içermektedir. Birçok topluluk varlığını savaşla değil, savaşçı-iktidar bloğuna karşı tavırla geliştirmiştir. Sürekli savaşçı-iktidar bloğunu daraltmaya çalışmıştır. Bu kültür daha kolay sivil toplum ve demokrasiye götürür. İnsan haklarına öncelik verir. Ama yine de savaş ve iktidar geleneği toplumsal ilişkilerde belirleyicidir. Farklılık yoğunlukta ve felsefi anlayıştır. Türklerde devlet hem çok yoğun, hem de en kutsal felsefi, dini yorumlarla yaşanır. Dolayısıyla devleti sınırlama anlamına gelebilecek her tür davranış, sivil toplum, insan hakları, hatta evrensel hukuk ve siyaset kuralları devlete yönelik bir tehdit olarak algılanır. Halen demokrasiye özünde güvenilememekte; devleti zayıflatıp çökerteceğinden korkulmaktadır. 1945'lerden beri yürütülmeye çalışılan iki oligarşik partili demokrasicilik oyunu bile tam bir güdümlülük altında yürütülmeye çalışılmıştır. Demokrasi devletin önünde bir tuzak gibi düşünülmektedir. Onun için sıkı kontrol hiç eksik edilmez.

Devlet odaklı toplumsal bakış açısı kendisini her kurumda hissettirir. Yükselmenin, gelişmenin tüm yolunun devletten, özellikle askeriyeden geçtiği varsayılır. Devlet kurumlarında olmak hem onur, hem en güvenceli hayat kazanım yoludur. Bu kadar devlet odaklı toplumun kendisine özgüveni ve yaratıcılığının gelişemeyeceği açıktır. Devlet adına adeta kendisini unutan ve kendisine erdem tanımayan toplum, doğal olarak sivil toplum, hukuk, ekonomik güç ve yaratıcı siyaset kurumları geliştiremez. Türklerdeki bu devlet yaklaşımı en kötü etkisini kriz süreçlerinde göstermektedir. Devlet

krize düştüğünde, başka çözümler gücü devreye girmediğinden felaket olarak değerlendirilmekte; ölüm kalım anı sayılmaktadır. Halbuki her şeyi devletten beklemeden, devleti yük olmayacak bir sınırdan tutmak, hem devlet hem de toplum için çağdaşlığın temel ölçütlerindedir. Avrupa devlet anlayışını bu çerçevede düzenleyerek en verimli statüyü tutturalabilmiştir.

Başlı başına bir konu olarak işlenmesi gereken devlet ve siyasal partiler sorunu çok daha vahimdir. İstisnasız tüm partiler ya bilinçli ya da objektif olarak devlet odaklı olmayı esas almaktadır. Toplum gibi partiler de birinci önceliği devlete vermekle fonksiyonlarını baştan yitirmektedir. Partiler toplum taleplerini devletle dengeleme kurumlarının başta gelenleri olup, sürekli toplumu esas alma, bilinçlendirme ve örgütlemeyle görevli olmaları gerekirken, hep devletten ya devrim beklemekte, ya politik destek aramakta, daha çok da devleti rant kapısı olarak görmektedir. Bu yaklaşım demokrasiler için vazgeçilmez kurumlar olarak partileri başından itibaren antidemokratik kılmaktadır. Partileri adeta ikinci bir **gölge devlet** haline getirmektedir. Bir devlet yetmiyormuş gibi, her parti bir devlet modeli olmaktadır. Herkes kendini devlet adamlığı yerine koymaktadır. Dolayısıyla kendisini ve etrafını devletle beslemeyi esas alarak aslında devleti de ağırlaştırmakta ve zararını daha da artırmaktadır. Hiçbir ülkede Türkiye’de olduğundan daha güçlü ‘devlet partileri’ geleneği yoktur. Olsa da bu kadar yaygın ve içten değildir. Tüm değerlerin merkezine devleti koymak partilerin siyaset üretme, ekonomik politika geliştirme, demokrasiyi geliştirip güçlendirme, topluma en az devlet kadar çözümlenici bir araç sunma yeteneklerini köreltir. Dolayısıyla hem devlet hem toplum için işlevsiz hale gelirler. Halk da bu durumların farkında olduğun için, her devleti kurtarmak isteyen partiyi seçimlerde sandığa gömerek gereksizliklerini kanıtlar.

Partiler bunalım çözümlenici değil bunalımı geliştirme araçları olmuşlardır. Özellikle ikinci dünya savaşı sonrasında demokrasinin çağdaş ölçülerde gelişmeişinde, partilerin bu tür güdümlü olmaları temel bir etken olmuştur. Toplumda da demokrasi kültürünün gelişmeişine, her şeyi devletten beklemeye yol açmıştır. Günümüzde partiler sınırlı dönemler -muhalafetteyken- dışında hep devletçi olmakla günümüz siyasi ve ekonomik krizlerinin temel nedeni

olmuşlardır. Cumhuriyetin kurucu partisi CHP bugün siyasi daralma ve muhalefet geliştirememenin temel nedenidir. Bu durum özellikle PKK'ye ve daha önce de devrimci sol hareketlere karşı tümüyle devlet politikalarının gönüllü savunucuları olmalarından kaynaklıdır. Sorunlar için politika üretmek yerine, devletin propaganda ve ajitasyon kolu olmalarını tercih ederek, hem kendilerini hem de devleti çözümsüz bırakarak sorunların dağ gibi büyümesine yol açmıştır.

Türklerde devletin bu tarz oluşum ve işleyiş tarzı kendini en çok Kürt olgusu ve sorununda gösterir. Kürt olgusu ve sorunu devleti anlamak açısından en gizli, açık göstergelerin başında gelmektedir. Devlet farkını ortaya koyuşundan sorunsallığına kadar Kürtleri tam bir güvenlik sorunu olarak algılar. Yaklaşım ya Kürtleri yok saymakta, ya da en ufak bir özgürlük taleplerinde başları ezilmesi gereken korkunç bir tehdit olarak algılamaktadır.

Devletin bu yaklaşımının altında milliyetçi ideolojinin çıkmazı yatmaktadır. Milliyetçilik bir hastalık olarak bulaşmasaydı, Kürt olgusuna bu yönlü bakılmazdı. Tarihte de görüldüğü gibi, yakın birliktelik eğilimi daha güçlüdür. Kürtlerin devlet yaklaşımı Türkler kadar olmasa da, dış tehditlere karşı devleti ortak bir araç olarak benimseme eğilimindedir. Osmanlı dönemi ve Cumhuriyetin kuruluş yıllarında bu durumu gördük. Milliyetçiliğe dayalı tek tarih, tek dil, ulus ve devlet anlayışı, isyanların da etkisiyle Kürtlerin payına zoraki asimilasyonun düşmesine yol açmış; sistemin ekonomik, sosyal ve siyasal gelişmelerinin dışında tutulmayı getirmiştir. Artık Kürtler her bakımdan bir tehlike kaynağı olarak görülecektir. En iyi Kürt ölü Kürt'tür. Yüzde yüz Türklerin lehine çözüm bile bu tehdit anlayışından kurtulamaz. Kürtlerin en ufak kıpırdanışı, sosyal ve siyasal istemleri 'bölücülük' olarak damgalanır. Bu yaklaşımda bilimsellik, çağdaşlık, hatta ortaçağlık bile yoktur. Bu, milliyetçiliğin en ufak bir farklılığı ya tehdit ya da yutma nedeni saymasından başka bir şey değildir. Dolayısıyla tüm askeri, siyasi ve ekonomik, sosyal ve kültürel araçlarla mücadele edilmekten başka bir çare düşünülmaz.

PKK önderlikli Kürt Özgürlük Hareketi döneminde bu politika hem devlet hem toplum tarafından siyasetin sağ ve soluyla kutsal bir amaç olarak benimsendi. Her şey ulusal birlik ve bütünlük adına denilerek, karşı tarafın taleplerine ilişkin en demokratik çıkışlar bile

bölücülük olarak damgalandı. Buna bir de ‘terörist’ politikası eklendi. 20. yüzyılın son çeyreğinde dış politikada her şey, devletin tüm olanakları PKK’yi terörist ilan etmeye dayalı olarak sarf edildi. Sonuç, 1990’lardan itibaren içine girilen kriz ve kaos oldu. Topyekun seferberlik ilan edildi. Hukuk yerle bir oldu. Ekonomi borç batağına sokuldu. Siyaset yalnız güvenlik politikalarının aracı kılındı. Korucular ve tarikatlar da devreye sokularak Kürtlerde aşiretçilik, tarikatçılık yeniden güçlendirildi. Güneyde ilkel milliyetçi Kürt grupları desteklenerek Federe Kürt Devletine kadar gidildi. Kürt Nakşi şeyhleri devletin içine taşındı. Cumhuriyet karşıtlarının eline cumhuriyetin en temel kurumları teslim edildi. Buna ‘Pirus zaferi’ bile denilemez; kör milliyetçi politikanın iflası denilir. ABD’nin yeni Büyük Ortadoğu Projesiyle tekrar başa dönüldü: Ya Kürt’le yürürsün, ya da durdurulursun! Çağdaş dünyanın yeni koşullarında başka türlü yol alma da mümkün değildir.

Fazla gerekçelendirmeden, bu noktada bir ‘Cumhuriyet reformu’ geliştirmeden ilerlemek bir yana, var olan yapı bile korunamaz. Son bir iki yıllık deneyim bu gerçekliği göstermiştir. Devlet sözde birçok reform yapmaktadır. Ama reformların anasına dokunmadığı için hepsi kadük kalmaktan kurtulamamaktadır. Çünkü onları tıkatan temel sorun olduğu yerde durmaktadır. Aslında büyük açılım yapmanın eşliğindeki toplum da Kürt sorunu nedeniyle içine tıklandığı darlıktan kurtulamamakta, sürekli sağa yaslanmaya zorlanmakta, tarihi bir dönüşümden kendisini alıkoymaktadır. Devlet odaklı partiler yine bu sorun nedeniyle sürekli tasfiye olmakta ve demokratik araçlar olmaktan çok gerçek demokratikleşmenin önündeki engeller konumuna düşmektedir. Cumhuriyette ve toplumdaki tıkanmanın artık bireyin, çocukların zihnietine kadar yansıdığı bir noktaya dayanılmıştır. Sağ muhafazakârlığın cumhuriyet devrimciliğinin kaderi olmaması gerektiği anlaşılammaktadır. Mustafa Kemal Atatürk’ün kendi döneminde nedenleri olabilecek bir politikayı değişmez tabu haline getirmenin acı ve kayıpları yaşanmaktadır. Politikasızlık ve lidersizliğin sonuçları tüm toplumun öfkesini en ileri noktalara taşımıştır. Açık ki, eğer gerçek bir demokratikleşme isteniyorsa, devlette reform ve toplumda dönüşüm tarihi bir aşama olarak anlam bulacaksa, bunun cumhuriyetin asli öğelerinden olan Kürtlerin özgürlüğünden geçtiği anlaşılmalıdır.

Tarih bir kez daha geçmişin stratejik dönemlerine uygun olarak Türk ve Kürt özgür birlikteliğine dayalı bir çıkışa ihtiyaç göstermektedir. Ortadoğu'nun kaotik durumunun aşılmasında en gerçekçi model, Türk-Kürt özgür birlikteliğine dayalı olmaktan geçmektedir. ABD önderliğindeki küresel koalisyonun getirebileceği çözümlerin kendi başına yeni sorunlara kaynaklık etmesi güçlü olasılıktır. Arapların durumu çözümden çok çözümsüzlük üretmeye daha yakındır. Mevcut siyasi ve ekonomik statüko çelişkileri derinleştirmekten öteye sonuç vermez. İsrail'le düğümlenen politikaların aşılması yakın sürede pek beklenmemektedir. İran'ın kendisi dünya hakim sistemiyle problemlidir. İran'la krizlerin daha da büyümesi yüksek olasılıktır.

Geriyeye Türkiye kalıyor. Türkiye Kürt takıntısından olumlu temelde kurtulmadıkça, kendisi de krizlerle sık sık karşılaşmaktan kurtulamaz. Sonuç ABD'nin Kürtlere dayalı politikasının derinleşmesidir ki, bu da kendi başına yeni İsrail-Filistin'ler yaratmaktan geri durmayacaktır. Bütün tarih, yakın tarih ve güncellik, bölgenin demokratik dönüşümüne en yakın seçeneğinin, Kürt sorununa demokratik çözüm üretebilecek bir Türk-Kürt yeni ilişki sistematığının kurulmasını gerektirmektedir. Bu çözüm seçeneği bilimsel sosyolojik bir anlayışla irdelendiğinde, Türkiye'nin gerçekçi bir ulusal bütünlük ve devlet birliğine tehlike olmak şurada kalsın, kalıcı bir katkı sunduğu görülecektir. Bunun için şoven milliyetçilikten uzaklaştırılmış, farklılıklara birer zenginlik olarak bakan Türkiye anlayışıyla, devleti anlamsız şişkinliklerden kurtaran, 'genel güvenlik ve kamusal alanla' sınırlandıran bir 'cumhuriyet reformu' ve toplumsal cinsiyet özgürlüğü, ekolojik toplumu da kapsayan demokratik toplum ve siyaset anlayışına dayalı -toplumsal dönüşüm- temel argümanlar olarak kabul görmelidir. Bu üç temel alanda gerçekleştirilecek zihniyet dönüşümüyle birlikte, siyasal reform ve toplumsal dönüşümün Ortadoğu'daki kaostan çıkışının en doğru, ahlaki çözümünü vermesi güçlü olasılıktır.

Sonuç olarak Türkiye Cumhuriyeti ve toplumunun önündeki Kürt sorununa dayalı reform ve dönüşüm sürecinde üç yol ve üç eğilim, tarafların ilişkileri ve çelişkileri arasındaki mücadeleyle kalıcı olmaya çalışacaktır. Hangi yol ve eğilimin başat ve kalıcı olacağını taraflar

arasındaki akıl, ahlak ve politik (eğitim, örgütlenme ve eylem) mücadeleyle belirlenecektir.

a) Birinci yol ve eğilim, yakın dönemde uygulanan ve halen güçlü etkisini sürdüren statükocu, içe kapanık, ayrılıkçı ve şiddet doğuran milliyetçi paradigma ve pratiklerdir. Bu eğilim Türk tarafında ırkçı bir milliyetçilikle yüklü, çok katı devletçi ve toplumsal olarak sağ-sol ayrımı yapmadan muhafazakâr bir tutuculukla kendini sürdürmeye çalışır. Devlet ve ulus, hatta toplum olarak -sürekli paranoyak bir algılamayla- son Türklük kalesinin de düşmek üzere olduğunu, din ve imanın elden gittiğini sanacak kadar şizofrenik bir tutuma sahiptir. Günün yirmi dört saatinde 'Türk'e Türk propagandası yapmayı' temel görev beller. İslamiyet'in gereklerini de ihmal etmez; bu zihniyetle durumu kurtaracağını sanır. Sırası geldiğinde Atatürkçülüğe de sarılmaktan geri kalmaz. Halbuki Atatürkçülük denen olgu 20. yüzyılın en önemli değişim projelerinin başında gelmektedir. Bu özüne hiç anlam vermeksizin, fetişçi bir Atatürkçülük daha çok işine gelir. Özellikle çağdaşlık, kadın, bilim, cumhuriyetçilik başta olmak üzere birçok yönüyle çeliştiği halde, bu istismarcılık en güçlü bir yöntem olarak sürdürülür. Özde değil lafta bir Atatürkçülük, hem resmi devlet kurumlarında hem toplumsa alanda yaygın bir tutumdur.

Özellikle siyasal alanda rol oynayan her iki kanat partilerinde, CHP ve DP geleneğinde iyice tutuculaşan bu eğilim, Kürt Özgürlük Hareketindeki yükselişle birlikte 1990'lardan sonra kontrgerilla eyleminin siyasi uzantısına dönüştü. Birçok hukuk dışı saldırıyı maskeleymeye çalıştı. Toplum adına siyaset yapmayı unutarak, sözde devleti kurtarmayı temel görev bellediler. Sonuç daha derin bir devlet ve toplum krizi oldu. Kendileri de CHP, DYP ve MHP başta olmak üzere, bu krizlerle birlikte tarihen bitmiş oldular. Bu durumu daha gerçekçi değerlendiren sermaye çevreleri, AKP ile yeni bir süreci başlattılar. Sonuçta çok güvendiği ABD tarafından da stratejik olarak terk edilip kaderiyle baş başa bırakıldı. ABD bu eğilimi faşist tirmanış halinde 1950'den sonra sürekli destekledi: Hem AP hem MHP ve birçok antikomünist kuruluş olarak. Fakat 1980'lerdeki yeni küresel hamlede aşırı tutuculuklarını, devletçiliğini görerek, önce kısmen, sonra tamamen desteğini çekip, ANAP ve 2000'lerden sonra da AK Parti'yi destekleyerek tutum tazeledi. Geriye Cumhuriyetin en tutucu bloğu olarak devletçi iktidar kesimleri kaldılar. Bunlar devlet ve

toplumda reform karşıtı olup, ‘cumhuriyet muhafazakârları’ olarak da adlandırılabilir. Son dönemde moda deyimle ‘Kızıl elma’ ittifakı ismi de verilmektedir. Devrimci Cumhuriyeti halk karşıtı, şoven ulusçu, devlet kapitalisti bir muhafazakâr bloğa dönüştürdüler. Böylece Atatürk dönemindeki otoriter cumhuriyetten iki bloklu bir iktidar yapılanmasının, oligarşik cumhuriyetin sonuna gelindi.

Bu eğilimin Kürt politikasına yansımaları inkârcılık, küllendirme, tümüyle Kürtleri sistem dışında tutma, başını kaldırdıklarında sürekli ezme biçiminde olmuştur. Kürtlüklerine ihanet etmiş geleneksel işbirlikçi bir kesimi halkın başında kontrol aracı olarak bırakma da bu politikanın önemli bir öğesidir. PKK’nin geliştirmek istediği Kürt Özgürlük Hareketine karşı tüm sağ ve soluyla bu sistem yekpare hareket etti. İç ve dış politikada tek ses olmayı ‘kutsal politika’ olarak benimsediler. Hukuku, ekonomiyi, siyaseti, sanat ve sporu askeri seferberlik ruhuyla kullandılar. Toplum tümüyle şoven milliyetçi, saldırgan bir bloğa dönüştü. Türk-Kürt ilişkilerinde görülmemiş bir dönem, bir yol, bir eğilim yarattılar. Aslında bunun adından çok söz ettikleri Atatürkçülükle de alakası yoktur. Mustafa Kemal Atatürk’ün Kürt politikasını antiemperyalist konumu belirler. Antiemperyalizm dışında özgür Kürtlüğe bir düşmanlığı olduğunu kanıtlayacak belge yoktur. Belki Kürtlerin emperyalizmin elinde bir cumhuriyeti yıkma, sultanlığı ve halifeliği geri getirme rolünü abartmış olabilir. Ama politikasının özünün bu olduğunu kimse inkâr edemez.

Muhafazakâr, şoven ulusçu, cumhuriyetçi geçinenlerin tüm politikaları ise Atatürk’ün bu yaklaşımına terstir. Başta ABD ve AB ülkeleri olmak üzere, Türkiye’yi onların her tür bağımlılığına sokarak, Kürtlerin özgürlük mücadelesine karşı desteğini alıp ezmek istediler. PKK karşıtlığı temelinde ekonomik, politik, diplomatik ve askeri bağımlılık alabildiğine gelişti. En son ilkel milliyetçi ve feodal Kürt unsurların ABD ve İsrail ile birlikte oluşturdukları Federe Kürdistan Devletinin oluşumunda Türkiye yöneticilerine ebelik rolü yaptırıldılar. Devlet içinde de tarikatçı bir kesime geniş örgütlenme imkânı tanıdılar. Tüm bu gelişmelerin anti-Kemalist olduğu açıktır.

b) İkinci eğilim ve yol, birincisinin içinden ayrılarak ortaya çıkmıştır. Cılız liberal burjuva yol da denilebilir. Asıl açılımını 1980 sonrası kapitalist küreselleşme hamlesinde yapmıştır. Başını Turgut Özal’ın çektiği ANAP deneyimi bu eğilimin ilk versiyonudur. İç

kapanmacı, aşırı milliyetçi devlet kapitalizmi olarak özetlenebilecek, statükoculuğa karşıt olarak gelişen bu yeni yol ve eğilim dışı açılma, liberal ve farklılıklara müsamahayla bakan özellikler taşır. Uluslar üstü küresel eğilimle eklemelenmeyi hedef beller. DP ve AP'yi aşar, ama onların yeni çağdaş versiyonu olarak hareket etmeyi esas alır. Anti-oligarşik değildir. Demokrasiye tümüyle açık olmaktan uzaktır. Fakat statükocu muhafazakâr cumhuriyetçilerden de daha çözümlericidir. Sorunlara çağdaş yaklaşıma açıktır. Esas olarak Türk kapitalizminin sanayici kesiminin eğilimi olmakla birlikte, diğer kesimlerini de ortak paydada birleştirme kabiliyetindedir. TÜSİAD bu eğilimin ciddi sözcülerinin başında gelmektedir. AK Parti bu eğilimin ikinci versiyonu olma yolundadır. ABD, AB ve Japonya tarafından desteklenmektedir. Fakat halen kendi çizgilerinde de olsa, devlet reformu toplumsal dönüşüm projelerinde ciddi bir başlangıç yapmaktan uzaktır. Devletin önemli odaklarından çekinmekte, bürokratik aygıtları aşamamaktadır. AK Parti'nin Özal kadar etkili olması bir ihtimal olmakla beraber kesinlikten uzaktır. Turgut Özal'ın donanımı, cesareti R.T. Erdoğan'da pek yansımamaktadır. R. T. Erdoğan'ın bürokrasiye teslim olma ihtimali az değildir. Özellikle Kürt sorunundaki yaklaşımında maskesinin düşmesi güçlü bir ihtimaldir. Uzun süre kaçak güreşmesi mümkün değildir.

Bu eğilimin Kürt politikası sınırlı bir çözümlericiliğe açıktır. Özellikle Turgut Özal cumhuriyet tarihinde liberal bir yaklaşımla bazı adımlar atmak istedi. Bu da sonunu getirdi. Ölümünden sonra Türkiye'nin yaşadığı kaos durumu bu çelişkiyle bağlantılıdır. Uzun süre Birinci ve İkinci Cumhuriyetçilerin çatışması da denilen bu süreç, Abdullah Öcalan'ın İmralı süreciyle yeni bir aşamaya girdi. Kriz daha da derinleşti. Klasik inkârcı yaklaşımı esas alan B. Ecevit önderlikli DSP-ANAP-MHP Hükümetinin politikaları tüm toplumu ayağa kaldırdı. Geliştirilen ateşkes süreci değerlendirilemedi. Süreci kavramaktan uzak oldukları anlaşıldı. Sandığa gömülerek statükoculuğun büyük bir darbe daha yemesine yol açtılar.

Yerine geçen AK Parti'nin Kürt politikasına ilişkin hiçbir ipucu yoktur. ABD ile uyumlu olmak istese de, tek başına bu konuda politika oluşturacak ve yürütecek güçte değildir. Tüm umudunu ABD'nin PKK-KOMA GEL üzerine yürütmesine bağlamıştır. Bir de aynı tarikat kardeşliğini (Nakşi) paylaştıkları birçok Kürt işbirliğinin

hem Güney Kürdistan'da Federe Devletteki ağırlıkları, hem de Kuzeydekilerin TC içinde ağırlıklı bir yer kapmaları ABD'nin şemsiyesi altında bir çözüme yatırılabilir. Yarı gizli, takıyyeci bir mantıkla bazı gelişmelerin sağlanmak istendiği giderek açığa çıkmaktadır. Kürt sorununun aşırı hassasiyetinden ötürü hem Kürt devrimci halk güçlerinden, hem de Türk devletçi muhafazakâr kurumlardan gizli bir yönelim için ekonomik, sosyal, dini görünümeler altında hareket etmeleri beklenir. Son yerel seçimlerde bu zımnî ittifak (Talabani ve Barzani AK Parti'yi desteklemeye açık çağrı yaptılar) kendini kısmen açığa vurdu. Böylesine kapalı, maskeli bir yönelimle Kürt sorununun çözümlenemeyeceği, her an şiddetli patlamalara yol açabileceği güçlü bir olasılıktır.

ABD ve AB tarafından güçlü maddi, diplomatik destek sağlanan bu eğilimin en tehlikeli yanı, Kuzey Irak'taki Federe Kürdistan modelinin ilkel Kürt milliyetçiliğini körükleyerek Suriye, İran ve Türkiye'ye de dayatılması olayıdır. Tıpkı PKK'nin terörist ilan gibi KOMA GEL'i de terörist ilan edip Türkiye'yi sözde yatıştırmaya çalışıyorlar. Bu yönlü güvence veriyorlar. Aslında bu yaklaşım tehlikeyi iki kat büyötmektedir. Bir yandan ilkel milliyetçilik büyük bir güçlenmeyi yaşayacak; diğere yandan PKK-KOMA GEL mevcut çelişkili konumdan fazlasıyla yararlanarak büyük açılımlar sağlayacaktır. Sonuç çok korkulan ikinci bir Ortadoğru Filistin-İsrail tarzı cepheleşmenin Türkiye, İran, Irak ve Suriye'nin bağrında gelişmesi olacaktır. İki tarafta da milliyetçi eğilimlerin güçlenme potansiyeli bu yönlü gelişmeleri olası kılmaktadır.

c) Üçüncü yol ve eğilim toplum odaklı, halkların ortak demokrasiler altında özgürlük ve eşitlik arayışlarına dayanmaktadır. Üst kimlik olarak Türkiye ulusu kavramı, şoven ırkçı ulus anlayışını kırarak, tüm kültürlerin ortak bir paydası olabilir. Soy esaslı ulus kavramı yerine, ülke esaslı ulus kavramı dünyanın birçok ülkesinde geçerlidir. ABD, İsviçre, İngiltere başta olmak üzere, ulusların ezici çoğunluğu çok dilli ve kültürlü oldukları halde, tek ulus-devlet çatısı altında bütünleşebilmektedir. En çok kullanılan bir dilin resmi bir dil olması sorun teşkil etmez. Ama diğere dillerin her tür öğrenim ve kullanımı, haklarına kısıtlama getirilmemesi de tüm dünyada çağdaş ve yaygın bir uygulamadır.

Devlet reformunun temelinde devletin ideolojik olmaktan çıkıp teknik bir servis aracı haline getirilmesi yatmaktadır. Tarihsel kurtarıcı, fetihçi anlayış, toplumunun özgüven ve yaratıcılığı önünde engeldir. Her şeyi tanrıdan bekler gibi devletten beklemeye yol açmaktadır. Bunun için genel dış güvenlik ve toplumun her kesimine uygun görülen zorunlu kamu hizmetleri dışındaki tüm alanlardan çekilmesi köklü bir reform için esastır.

Türkiye’de devletin şişkinliği gerçekten toplumun çok gerisinde muazzam tutucu bir rol oynamaktadır. Herkes devletten her iş için çözüm beklemektedir. Ancak köklü bir devlet reformuyla bu bürokratik ve toplumsal tutuculuk aşılabilir. Devletin vatandaşlar arasında ayırım yapmayan, uluslararası antlaşmalarla da güvence altına alınmış kültürel varlıklarını özgürce ifade edip yaşamaları, etnik bir kesime kendini dayandırmaması, yine dini ve mezhebi ayırım gütmemesi reform gerektiren hususlardır. Reformun anayasal bir güvenceye kavuşması da temel bir şarttır. Yasalarda gerekli değişiklik ve yeni yasalar aynı amaca hizmet etmelidir.

Toplumsal dönüşümün temelinde toplumsal cinsiyetçi yaklaşımları eşit ve özgür kılmak yeter. Kadını bir mülk olarak gören anlayış ve uygulamalara karşı etkin tedbirler gereklidir. Kadın özgürlüğü için gerekli kültür evleri -sığınma evleri değil- kapsamlı bir proje olarak geliştirilmek durumundadır.

Türban gibi sahte tartışmaları bırakmak gerekir. Ayrıca ekolojik toplum ağırlığını her geçen gün hissettiren bir konudur. Özgür toplum ancak ekolojik olmakla mümkündür. Bilimin son verileri ışığında ekolojiye uyumlu toplum anayasal bir düzeye taşırılmalıdır. Özgür bir toplumda işsizlik, yatırımsızlık, gelir uçurumu gibi olgulara yer yoktur. Toplumun sağlıklı beslenmesini esas alan, doğal gıdaya dayalı bir ekonomiye öncelik vermek gerekir. Kârı esas alan bir ekonomiden sağlıklı beslenme ve çağdaş bir yaşama el veren, metalaşmanın giderek azaldığı, kullanım değerli bir ekonomiye geçiş esas alınmalıdır.

Ana hatlarını böyle belirleyeceğimiz devlet reformu ve toplumsal dönüşümlü bu yol ve eğilimin Kürt sorununun çözümünü yakından bağlantısı vardır. Eğilimin Kürt sorununa yansımaları, barış ve demokratik çözümün kabulüdür. Barış için öncelikle karşılıklı bir ateşkes gereklidir. Demokratik çözüm için olası iki gelişmeden

bahsetmek gerekir: Birinci tarz çözüm, Türkiye demokratikleşmesiyle iç içe gelişmedir. Bunun için kısaca belirtmeye çalıştığımız devlet reformu gereklidir. Kürtlerin kendi demokratikleşmeleri önüne gizli ve açık engeller koymaktan vazgeçilmeli, yasalar engel olmaktan çıkarılmalıdır. Halen Kürtçe toplantı bile yapmamak yasaların engel gücünü göstermektedir. Fiili olarak daha ciddi engeller vardır. Özellikle Kürt, Arap, Asuri, Ermeni, Rumeli ve Kafkas kökenli birçok geleneksel inkârcı işbirlikçiye dayalı devlet kadrolaşması anlayışı artık bırakılmalıdır. Bir nevi çağdaş yeniçerilik olan bu tip ‘dönme ve devşirme’ kadro anlayışı kraldan çok kralcı bir anlayışla ırkçı milliyetçilikleri körüklerken, alttan da azınlık milliyetçiliğine prim vermektedir. Gerçek bir yurtseverliği, halkların özgür ve demokratik birlikteliğini bozmaktadır. Osmanlı’nın çözülmesinde olduğu gibi Cumhuriyetin yozlaşmasında da bu kişiliklerin payı küçümsenemez. Demokratik bir çözüm bu kadrolarla yürümez. Tarikatçı kimlikli kadrolarla da demokratikleşme bağdaşmaz. Tarikatçılık demokrasiyi kullanır, ama erdemlerine katılmaz. Türk ve Kürt halklarının ortak bir demokratik platformda buluşması bazı düzenlemeleri gerektirir. Azınlıklar korunmalıdır.

Demokratik çözümün ikinci yolu, Kürtlerin kendi demokrasilerini bizzat kurmalarıdır. Birinci yol tıkalı kalırsa, doğal olarak içine girecek yol demokratikleşmelerinin kural ve kurumlarını kendilerinin geliştirmesidir. Son milletvekili ve belediye seçimleri bir kez daha gösterdi ki, Kürtler kendi adaylarını seçmelerine rağmen, antidemokratik yasalar ve devletin maddi ve zoraki araçlarla koyduğu engeller, bu seçimlerin sonuçlarına saygılı olmamakta ve uygulama gücü kazandırmamaktadır. Önümüzdeki dönemde bu kısıtlamalar devam ettikçe, Kürtlerin öz demokratik deneyimleri hız kazanacaktır. KOMA GEL’le başlayan süreç giderek ete kemiğe bürünecektir. Kendi yerel yönetimlerini ve üst koordinasyon aracı olarak KOMA GEL’i düzenli olarak oluşturmak Kürt demokratikleşmesinin özünü teşkil edecektir. Bu demokratik hareketin Kürt Federe Parlamentosu ile benzerliği yoktur. Federalizm feodal-burjuva devlet anlayışını esas almaktadır. KOMA GEL devletçiliğe ilkesel anlamda karşıdır. Demokratikleşme ile devletleşme diyalektik bir zıtlık içindedir. KOMA GEL inisiyatifinde demokratik kuram ve kurumlaşmalar federatif değil, demokratik Kürdistan’ı oluşturacaktır. Demokratik

Kürdistan Türkiye, İran, Irak ve Suriye'nin devlet ve ülke bütünlüğüne karşı değildir. Onlardan sadece demokratik uzlaşmaya dayalı bir bütünlüğe imkân verilmesini istemektedir. Dolayısıyla Demokratik Kürdistan, Demokratik Türkiye, İran, Irak ve Suriye'dir. Milliyetçilikler temelindeki boğazlaşmayı ancak bu modelle engelleyebiliriz. Yeni Filistin ve İsrail'ler yaratılmasının önüne geçebiliriz. Bunun dışındaki her iki yol bastırma, inkâr, buna karşı isyan ve savaştır. Tarih bu konuda yeterince öğretici ders sunmaktadır.

Türkiye'de demokratikleşme ve demokratik çözümün sesleri yükselmekle beraber, henüz siyasi gündeme oturmamıştır. Halbuki tüm Avrupa ülkeleri, hatta birçok Asya, Afrika ve Amerika ülkeleri demokratik modeli halk ve kültür sorunlarına yoğunca uygulamışlardır. Dünyanın gidişatı hep bu yönlüdür. En son örnek Kıbrıs çözümüdür. Yılların kangren olmuş sorunu iki ortaklı bir demokrasiyle çözüme gitmektedir. Kürt sorununun demokratik çözümü için de hayli öğretici olabilir. Bask, İrlanda, İskoçya, İsviçre, Belçika modelleri de çözüme katkıda bulunabilir.

Türk yönetiminin Kürtleri eski tarz yönetemeyeceklerini iyi anlaması gerekir. İkinci bir Irak istemiyorlarsa, demokratik çözüm ve barış üzerinde ciddiyetle durmaları gerekir. Bu çözümün Mustafa Kemal Atatürk'ün özgürlük yaklaşımının gerçekçi bir uygulamasına ters düşmediğini iyi bilmek gerekir. Atatürk'ün özgür Kürt yurttaşlığına ve kendi ortaklaşa veya ayrı demokratik organlarına düşman olduğunu, Kemalizm'in Kürt düşmanlığı demek olduğunu iddia etmek, milliyetçi tuzaklara düşmek anlamına gelir. Demokratik ve özgür Kürdistan Türkiye'nin devlet ve ülke bütünlüğünün kalıcı, kardeşçe, gerçek bir teminatıdır. Tarihte olduğu gibi güncelde de stratejik bir dayanaktır. İnkâr edilmiş bir Kürt ve Kürdistan sürekli sorun, isyan ve dış müdahale tehlikesi demektir. TC ve toplumun tüm maddi, manevi olanaklarını tüketmesi ve krizlere sürüklenmesi demektir. Ortadoğu, Avrupa ve dünyada itibar ve gücünü yitirmesi demektir. O halde Ortadoğu kaosunda Türk-Kürt ortaklaşa demokratikleşmesine dayalı bir çıkışın en az tarihteki benzer stratejik çıkışlar kadar bir anlamı vardır. Bunu görmemek ve uygulamamak için ya halk düşmanı ya da vatan haini olmak gerekir. Dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan'daki tüm gelişmeler barış ve demokratik çözümünü dayatmaktadır.

2000'lerde hız kazanan yeni kapitalizm sürecinin, AB ve ABD ile ilişkilerini en üst düzeye çıkararak aşama kaydetme isteği yoğundur. DP dönemine benzer bir göstermelik demokrasi hamlesine sığınmayı zorunlu görmektedir. Hem AB için hem orduya karşı bu zırha ihtiyacı vardır. Tutarlı bir demokratik çizgiye ne birikim ne de öz olarak donanım sağlaması mümkündür. İslami ideolojiyi “Muhafazakâr Demokrat” olarak sunması takıyyeci etkiden tümü ile arınmış olmaktan uzaktır. İçteki ve dıştaki sert mücadele süreçlerinin yol açtığı kırılmadan güç alarak devlet içinde büyük bir ağırlığa sahip olmuştur. Önümüzdeki süreçte sosyal ve siyasal ağırlığını netleştirip gerçek yerini bulması söz konusudur.

Türkiye kapitalizminin bu son hamlesi karşısında tüm Türkiye halkının, özelde ise Kürt halkının son derece duyarlı düşünüp hareket etmeye ihtiyacı vardır. İlk iki aşamada sürekli kaybeden taraf olarak, bu üçüncü aşamada hiç olmazsa yarı-yarıya kazanması gereken bir süreci oluşturması hem mümkündür, hem de çığ gibi büyüyen işsizlik ve yoksulluk karşısında başvurulacak tek kurtuluş çaresidir.

Türkiye halkının temel gündemi kendi öz demokratik duruşunu örgütlü ve eylemli bir harekete dönüştürmeyi başarmasıdır. Reel sosyalist (TKP vb) ve milliyetçi sol akımlar her üç aşamada da devlet odaklı hareketler olmaktan kurtulamadıkları için, objektif olarak kapitalizm sürecini güçlendirmekten öteye bir rol oynayamamışlardır. Fakat güçlü özgürlükçü ve eşitçi bir mirasın var olduğu da bir gerçektir. Sorun bu mirastan tutarlı bir demokratik, özgür ve eşitliğe dayalı kitle tabanlı hareket oluşturmaktır. Ayağa kalkmış demokratik Kürt hareketi bunda en büyük katkıyı yapabilecek durumdadır. Esas gerekli olan, tüm Türkiye sol gruplarının devlet odaklı hareketler olmaktan çıkıp tutarlı bir demokratizme kavuşması, bu temelde birlik kurabilmesidir.